

GİRİŞ:

Sıkıyönetim 3 no'lu Askerî Mahkeme Heyetine

Huzurunuzda idam talebi ile getirildik. Bize isnad edilen suç, Anayasayı tebdil, tağyir ve ilgaya cebren teşebbüs ()... İnsanın aklına ister istemez hemen şu soru takılıyor, Hangi Anayasayı ?.. Şüphesiz bu nokta üzerinde uzun uzun düşünmeye lüzum yok; besbelli ki 27 Mayıs Anayasasını... Yani bizler, bu duruma göre, kısa bir süre önce hakim gerici ittifak tarafından "toplumsal bünyemize uymadığı" gerekçesiyle tebdil, tağyir ve sınırlı da olsa Hürriyetçi özü yokedildiği için ilga edilmiş bulunan 27 Mayıs anayasasını ortadan kaldırmaya cebren teşebbüsten sanğız... Sorun şematik olarak şöyle konulabilir:

Yargılananlar: 27 Mayıs Anayasasını savunan Milli Kurtuluşçu, Sosyalist aydınlar...

Yargılayanlar (Son Gözümlemede): 27 Mayıs Anayasasını yokeden hakim güçler

SUC: 27 Mayıs Anayasasını tebdil, tağyir ve ilgaya cebren teşebbüs...
Bu tarihin paradoksudur

Görülüyorki durum şekil bakımından hayli karışık olmasına rağmen özde gayet berraktır.

Burada yargılanan ve mahkum edilmek istenen sadece bizler değiliz, şu an 27 Mayıs Anayasasının toplumsal içeriğini oluşturan ileri fikirlerle, Milli kurtuluşçu, Sosyalist fikirler ve fikirlerin potansiyel gücü olan halkımız, şahıslarımızda simgeleşmiş olarak, sanki sandelyesir de oturuyor... Sorunun esprisi budur?

Dikkat edilecek olursa, bu paradoksal suçlamadan yargılanan bizlerin Ortak özelliği; genç üniversite öğrencisi ya da aydın kişiler olmamızdır. Bir ülkenin en aydın evlatları gizli örgüt kurma adam kaçırma ve benzeri fiillerden dolayı idam talebi ile yargılanmaktadır.? Halkının yüzde 60,1 okuma yazma olanağından yoksun bırakılmış bir ülkenin en aydın evlatları, hayatın canlılık ve dinamizim baharındaki genç insanları, nasıl oluyorda düzenin bütün nimetlerini bir yana iterek, üstelik hayatlarını ortaya koyarak eylemlere geçiyorlar, gizli örgüt kuruyorlar?

İşte bizim eylemlerimizin ve Türkiye Halk Kurtuluş Partisi Cenhesinin varoluş nedenleri bu soruların cevabında yatmaktadır.

Bu cevap, tek sözcükle, ülkemizin bu günkü durumundadır.

BÖLÜM I.) ÜLKEMİZİN BUGÜNKÜ DURUMU:

Nedir ülkemizin bugünkü durumu ? İçinde bulunduğumuz şu tarini dönemde Türkiyenin en belirgin özelliği nedir ?

Bugün artık antik çağlarda olduğu gibi, ülkeleri tek tek ele almanın ve değerlendirmenin olanağı yoktur, XX. yüzyılın giriş ilişkileri içinde, Türkiyede, uluslararası, emperyalist organizasyonun bir parçası durumdadır. Bu nedenle Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu şartları doğru değerlendirebilmek için, üzerinde yaşadığımız dünyanın bir genel panoramasını çizmek gerekiyor.

A.) Nasıl Bir dünyada Yaşıyoruz ?.

Yakın bir geçmişte Amerikan Tarım Bakanı Orville Freeman 1970'lerin açlığını on yıllı olacağını söylemişti. Küba Kurtuluş Savaşının Önderi Fidel Castro 1966'da bu sözlere şu karşılığı verdi: "Freeman yanılıyor, 1970'ler Devrimin on yıllı olacaktır... Çünkü bugün dünyada insanlar, tarihte olduğu gibi, kurşunla ölmeyi açlığın pençesinde can çekişerek ölmeye tercih ediyorlar."

TÜSTAV'a
Cevat Ercişli'nin
Bağıdır.

Fidel'in dile getirdiği bu basit gerçek doğrudan doğruya kapitalist Emperyalist dünyanın bugün içine yuvarlandığı derin krizleri ve daha da öte onun en küçük bir umut ışığı görünmeyen geleceğini işaret etmektedir. Evet emperyalizmin geleceği karanlıktır; nükleer silahlarla donatılmış dev ordu gücüne, çok geniş kurumsal ve kâryapısına rağmen...

Üzerinde yaşadığımız dünya, içinde bulunduğumuz devrede büyük alt_üst oluşlara gebe dir. Emperyalist kamp bütün şaşalı görünüşüne rağmen bir eriyiş, yokoluş sürecinin başdöndürdüğü hızı ile şaşkına dönmüştür. Kurtuluş ~~kurtuluş~~ bayrağını açan mazlum halkların üzerine akıl almaz bir hunharlıkla saldırmaları bundandır. İster gizli olsun, ister açık olsun işgal ettiği ülkelere halklarından görünüşteki bütün gücüne rağmen ağır silleler yemesi, yenilgiden yenilgiye sürüklenmesi de yine bundandır.

Dünyamızın şu içinde bulunduğumuz evresinin en önemli özelliği budur.

Kapitalist emperyalist dünya çökmektedir. Buna karşılık, Asyada'da, Afrika'da, Latin Amerika'da, ve Ortadoğu'da, Milli Kurtuluş Mücadeleleri, Halk Savaşları dalga dalga kabarmaktadır.

Ezilen insanlık, açlığın sefaletin pençesinde kıvrılarak ölmektense kurşunla ölmeyi tercih ediyor...

Emperyalist blok niçin çöküyor ? Dünyanın ve Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu sosyo ekonomik ve sosyo politik şartlar nelerdir?

Dünya üç kampa bölünmüş durumda:

A) Sosyalist Blok, B) Kapitalist Blok ve C) Geri bıraktırılmış ülkeler.

Aslında Sosyalist Dünya ile Kapitalist emperyalist dünyanın yanı sıra bir "üçüncü dünya" dan söz etmek hem doğrudur, hem de yanlıştır.

Doğrudur, çünkü ileri kapitalist ülkeler ile sosyalist ülkelerin dışında kalan dünya nüfusunun 50'sini meydana getiren yoksul ülkelerin meydana getirdiği bir kümeleme mevcuttur.

Yanlıştır, çünkü bu kümeleşme, yani geri bıraktırılmış ülkeler aynı zamanda emperyalist dünya zincirine bağla oldukları için, iki dünyadan birisinin (emperyalist kampın) parçası durumundadırlar.

Diğer taraftan geri bıraktırılmış ülkelerin bir parçası özellikle 2. Dünya savaşından sonra emperyalist zincirinden kopmuşlar, bunların bir kısmı merkezi planlamaya bağlı sosyalist ülkeler haline gelmişler, Halk savaşları ve ilerici darbe hareketleri ile emperyalist hegemonyadan kurtulan diğer bir kısmı da halen Milli Demokratik dönüşümleri gerçekleştirme çabasıdadırlar. Yani dünyada halen Milli Demokratik İktidarlar tarafından yönetilen, Milli Demokratik dönüşümleri tamamlamakta olan tam bağımsız ve gerçekten demokratik ülkelerin meydana getirdiği bir kümeleme de vardır.

Yukarıda söyledik: Emperyalist kampın içinde, dünya nüfusunun yüzde 50'sini meydana getiren, buna karşılık dünya üretiminde ancak yüzde On oranında pay sahibi olan yoksul, geri bıraktırılmış, yarı sömürge ülkeler de yer almaktadır,

Ne yazık Türkiye'nin de içinde bulunduğu bu ülkeler emperyalist blokun varlığını belirleyen ve aynı zamanda onun potansiyel karşıtı olan dış çevresidir.

İçinde bulunduğumuz dönemde, şu soru daha sık sorulmaya başlamıştır. Emperyalist saldırganlar mı kazanacaktır, yoksa Millî Kurtuluş Savaşı veren halklarımızı ? Pek uzak olmayan bir tarihi dönemi kucaklayan bu sorunun cevabı dış çevrenin, geri bırakılmış ülkelerin aktif tavrında yatmaktadır. Ve bugün dünyanın beşresi dış çevrenin geri bırakılmış ülkelerin aktif tavrını ortaya koyan Kurtuluş Savaşları ile bezenmeye başlamıştır.

Geri bırakılmış ülkeler iki şıktan birisini tercih etmek durumundadır: Ya uluslararası kapitalin sömürü alanı olarak kalacaklardır; açlığın, sefaletin pençesinde kıvrılacaklardır, ya da bayrağını kaldırıp kurtulacaklardır.

a) Emperyalizmin bünyevi Çelişkileri Had Safyaya Ulaşmıştır.

Emperyalizmin, tek tek emperyalist devletler değil, bütün dünyayı kucaklayan ekonomik bir düzendir. Emperyalizm geliştikçe, onun potansiyel olarak zıddı olan kuvvetler de büyür ve güçlenir. Yani Emperyalizmin bir sınırı vardır. Birinci Cihan Savaşından önce emperyalizm sınır tanımlıydı, daha doğrusu sınırları bütün dünyayı kucaklıyordu. 1917 devrimi ile dünyanın ilk sosyalist devleti doğunca sınır birden daraldı. Ancak, o dönemde, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki çelişki, emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişkiye kıyasla gölgede kalıyordu.

İkinci yeniden paylaşımlı savaştan sonra, özellikle 1950'leri izleyen dönemde durum değişti. Sosyalizm dünyanın üçte birini kaplayan güçlü bir dünya haline gelmişti. Böylece emperyalizmin sınırları daha da daralıyordu. Öte yandan geri bırakılmış ülkelerde Millî bilinç yoğunlaşmış; kurtuluş savaşlarının boyutları dünya ölçüsünde genişlemişti. Bu durum:

- a) Emperyalist ülkeler ve uluslararası tekeller arasındaki çelişkiyi azalmış,
- b) Emperyalist ülkeler ile geri bırakılmış ülkeler arasındaki çelişki ile,
- c) Kapitalizmin metropollerindeki burjuvazi proleterya arasındaki çelişkinin keskinleşmesine yol açmıştır,

Emperyalist ülkeler, (uluslararası tekeller) arasındaki çelişkinin, diğer zıtlıklara kıyasla azalması, önceleri, dünyanın kuvvetler alanında "kardeşçe" sömürülmesi eğilimini doğurmuş; kollektif sömürü, yani emperyalistlerin ortak, yarı sömürge ülkelerin de pazar olduğu sömürü yöntemleri kendisini göstermiştir. Ancak bu eğilimin geçici olduğu uzunca bir dönem gerektirmeden belli olmuştur. Emperyalist ülkeler, gelişen Kurtuluş Savaşları ve güçlenen sosyalist Blok karşısında, çıkar mücadelelerini minimum seviyeye indirgeyecek bir dayanışma sağlayamamışlar, dağılmaya başlamışlardır. Günümüzde görülen ABD emperyalizmi ile diğer emperyalist ülkeler (tekeller) arasındaki mücadele, ticaret ve para "esnekliğinden" doğan krizler bunun kanıtıdır.

Diğer taraftan gelişen Millî Kurtuluş Mücadeleleri özellikle dünyanın jandarmalığını üstlenmiş bulunan ABD emperyalizmini, daima yenik çıktığı serüven savaşlarına yöneltmiş; bu ise savaş masrafları, komplo ve darbe harcamaları doğurmuş; başmetropolün ödeme dengesi bozulmuştur. Öyleki bugün ABD emperyalizmi Dünya Jandarmalığı görevinin bir parçasını diğer emperyalist ülkelere yüklemek istemektedir. ABD'nin Japon militarizmini hortlatmak istemesinin nedeni budur. Ancak başmetropol, dünya sömürsünden daha fazla pay alma peşindeki diğer emperyalist ülkelere pek yüz bulamamaktadır. Şu sıralar bütün emperyalist kampı sallandıran para veticarları rekabetin yakında genel bir buhran havasına bürünmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Kısaca bugün emperyalist kampta görülen derin ekonomik politik kriz emperyalizmin bünyesindeki çelişkilerin kesinleşmesinden ileri geliyor. Bu çelişkiler; A) Emperyalist ülkeler arasındaki rakabet (çelişki) B) Emperyalist ülkeler ile geri bıraktırılmış ülkeler arasındaki çelişki ve C) Kapitalizmin metropellerindeki burjuvazi preleterya çelişkisidir. Bu çelişkilerde bugün hakim rolü, emperyalist ülkeler ile geri bıraktırılmış ülkeler arasındaki çelişki oynuyor...

B.) Ortadoğu, Milli Kurtuluş Mücadelelerinin odak noktası olma yolunda dir.

İçinde bulunduğumuz dönemin en belirgin stratejik özelliklerinden başlıcası; Ortadoğu'nun Milli Kurtuluş Savaşlarının (Halk savaşlarının) ~~max~~ mihrakı haline gelmekte oluşudur. ABD emperyalizmi Cif hinde kolundan ümidi kesmiştir. Uzak doğudaki süregelen gelişmelerin önümüzdeki dönemde yeni ileri aşamalara geçmesi süpriz olmayacaktır. Kapitalist emperyalist Amerina'nın Asya'dan kovulması artık uzak bir zaman meselesi değildir. Hindistan'ın, Pakistan'ın emperyalist etkiden tamamen arınmaları da böyle ...

Dünyanın fırtınalı kırık bölgeleri olan Asya, Afrika ve "atin Amerika'nın odağı yavaş yavaş ortadoğu'ya kaymaktadır. Ortadoğu'nun jeo politik bakımdan en önemli halkası ise, Türkiye'dir ABD emperyalizminin, ortadoğu'daki maşası siyonist İsrail'i kullanarak bu bölgedeki anti emperyalist hareketleri kanla, ateşle bastırma yolunu tutuşunun altında bu gerçek yatıyor. İsrail'in Arap Halklarına saldırıları, ABD'nin hain Hüseyin'in Filistin'li yurtsever gerillalara indirmek istediği darbe, CIA'nın komplosu ile Yunanistan'da yukarıdan aşağıya faşizmin tezgahlanması ve nihayet Türkiye'deki son sağcı girişimi... Bütün bunlar, Ortadoğu'daki Kurtuluş hareketlerine karşı oynanmak istenen oyunun Birbirini tamamlayan sahneleridir. Emperyalist ülkelerin bir yandan mazlum halkların Kurtuluş Mücadelelerinin en alçakça saldırılar ve komplolarla kırmaya çalışırken öte yandan sosyalist ülkelerle " iyi ilişkiler" kurma yolundaki girişimleri, yani bu sahtekarlıkları, aslında, emperyalistlerin içinde bulunduğumuz dönemde iyice kesinleşen bünyevi çelişkilerinin bir sonucudur. Emperyalistler Halk Savaşları ile daralan sınırların içinde boğulmamak çabası ile, bir yandan en geri en zorba metotlarla Kurtuluş savaşlarını ve en küçük ileri rici kıpırdanışları bastırmaya çalışırken, öte yandan sosyalist ülkelerden bile "pazar" olarak istifade etmek esnekliğine () yönelmiştir. Emperyalistler bu şekilde genel çöküşlerini bir süre daha frenlemeyi amaçlamaktadırlar. Ama yanılmaktadırlar () Derinleşen bünyevi çelişkilerin onları çıkışı olmayan bir yola sokmuştur. Git gide büyüyen Milli Kurtuluş Savaşları, emperyalistlerin ölüm çanlarını çalıyor...

B) Türkiye Emperyalist Dünya Zincirine bağlı sömürge Bir ülkedir.
Emperyalist Blokdaki Kriz "açınılmaz Olarak Türkiye'ye de yansımaktadır

Türkiye emperyalist dünya zincirinin bir halkasıdır; bu nedenle, bu blok içinde meydana gelen sarsıntıları bir sismograf gibi almakta, bu sarsıntılar Türkiye toplumunda da yansımaktadır. Türkiye'de özellikle son on yıldır git gide derinleşen iktisadi, sosyal ve politik krizler ~~değil, fakat aynı zamanda~~ ~~da, dünya kapitalist Emperyalist zincirindeki krizlerin bir yansımasıdır~~ sadece toplumumuzun bünyesindeki çelişkilerin yarattığı buhranlar değil, fakat aynı zamanda, dünya kapitalist Emperyalist zincirindeki krizlerin bir yansımasıdır da. Burada parça (Türkiye), bütün ile (emperyalist kamp) genel olarak bir özdeşlik içindedir.

Meseleyi daha elle tutulur bir şekilde koyalım : Türkiyenin, ABD emperyalizminin kesin denetiminde bir ülke olduğunu söyleyebilmek için bdige olmayacak gerek yoktur. Türkiye'nin sorunlarıyla az çok ilgili her yurtsever, yurdumuzun yer altı veyer üstü kaynaklarının özellikle emperyalist Yankee'ler tarafından sömürüldüğünü bilir. İç ve dış ticaretimiz direkt ya da dolaylı ABD emperyalistlerinin elindedir. Kısaca Türkiye ekonomisinden politikasına, sanatından kültürüne kadar Amerikan emperyalizminin denetimi altında bir ülkedir. ABD emperyalizminin yarı sömürge ülkeler için anlamı, ulusal onurun utanmazca çiğnenmesi ve yeraltı yer üstü zenginliklerinin talan edilmesidir. Emperyalist Amerika, bugün bütün dünyadaki yarı sömürge ve Kurtuluş Mücadelesi veren ülkelerin halklarına hastalık, sefalet, açlık ve ölüm, yağdıran bir pandora kutusudur () Türkiye'deki ABD Emperyalizminin işbirlikçisi, bilinçli hainler dışında kalan herkes, geri bıraktırlmışlığımızın nedenini emperyalist sömürüye bağlıyor. Emperyalist sömürünün Türkiye'ye kazandırdığı görünüm; A'sından Z' sine kadar bozuk, laçka bir devlet mekanizması, rüşvet, irtikap adam kayırmalarının doğal, meşru meşru ilişkiler haline getirdiği bir idari organizasyondur. Maliyemiz halkımızın çok kullandığı bir deyimle "top atmıştır". Türkiye'de devlet ancak aldığı borçlarla ayakta durabilen hurda bir maki nadir kısaca.

Amacımız burada Devrimci edebiyat yazmak değildir. Buna gerekte görmüyoruz.

Türkiye'nin ve halkımızın bugün içinde bulunduğu şartlar ortadadır: yüzde 40'a güç varan okuma yazma oranı, halkımızın içine itildiği ortaçağ karanlığının küçük bir kriteridir. Türkiye mağaralarda yaşayan, alınıp satılabilen, yoksulluğa dayanamayıp kendini yakan, gözünü satılığa çıkaran insanların yaşadığı bir ülkedir... Halkımızın sözcüklerle tarif edilemeyecek bu korkunç yoksulluğu ve ezilmişliği, kendi zıddını da beraberinde taşımaktadır. Derin sefaletten kıvranan geniş halk yığınlarının ortasında halkımızın sefaletiyle beslenen küçük bir mutlu azınlık vardır. Kağı arabasının yanında Ford otomobili, teneke gecekondulu, kerpiç kulubenin, mağaranın yanında yükselen gökdelenler, kısaca, bu siyah beyaz tablo yarı sömürge ülkelere özgü bir tablodur. Bu tabloyu yaratan da emperyalist Amerika'dır. Bu gerçekler karşısında (ki bu gerçekleri teslim etmeyen sadece bilinçli hainlerdir), Türkiye'nin ve halkımızın esenliği için emperyalistlerin ve yerli ortaklarına baş kaldırmak, herşey bir yana önce bir namus borçludur. Haysiyetini ve kendisine saygısını yitirmemiş herkes, bugün bu yükün altındadır.

Kısaca tekrarlarsak: ABD emperyalizminin hegemonyasından dolayı bugün Türkiye emperyalistlerin uydusu durumunda, bir devlet olarak haysiyetini yitirmiş, işbirlikçi hakim güçlerin yönetimi altında yarı sömürge bir ülkedir

Hemen söyleyelim ki, yukarıda kısaca değindiğimiz gerçekleri dile getirmek bile bizi son derece üzmektedir. Ama şunu da çok iyi biliyoruz:

Türkiye'nin ve halkımızın emperyalist boyunduruktan kurtuluşu, insancıl (hümanist) düşünce ve tavırların içe kapanık, hayalci, pasifist tepkisi ile sağlanamaz. Türkiye'li her yurtsever gibi, her devrimci gibi bizde bunun kesinlikle bilincindeyiz: Eylemlerimizin ve eylemlerimide ışık tutan ideolojik politik çizgimizin temeli budur; yani, halkımızın ve Türkiye'nin kurtuluşu için sonuna kadar aktif mücadele.

Bugün dünyanın dört bir yanında, emperyalistlerin gizli ya da açık işgali altında bulunan birçok sömürge veyarı sömürge ülkelerin yiğit halkları canlarını dişlerine takarak kurtuluş mücadelesi veriyor. Kara Afrika'da son 15 yılı içinde 39 ülke bağımsızlığına kavuştu. Asya da Ortadoğu" da Latin Amerika'da Kurtuluş Savaşları her geçen gün geniş boyutlara ulaşıyor. Kim ne derse desin, kim nasıl engellemeye çalışırsa çalışsın,

Ezilen dünya halkları gavgalarında ergeç zaferle çıkacaktır.

Dikkatinizi bir noktaya çekmek istiyorum: tarih çizgisi üzerinde bütün zorba yönetimler, olanca şatafatı ve güçlü görünümüne rağmen Milli Kurtuluşçu nitelikteki en küçük kıpırdanışlardan bile vebadan korkarçasına korkmuşlardı lardır. Anadolu ihtilalinin oluşum süreci içinde Milli Kurtuluşçuları izlemek ve yoketmek için hain İstanbul Hükümeti sürüyle hafiye besliyordu... Saldırgan emperyalistlerin Gizli Polisi (entelijans service), ünlü "balkanlaştırma" (böl veyönet) taktiğini kullanarak halkı halka kızdırmaya çalışıyordu. Durum bugün de pek farklı değildir... Ancak bütün zorba yönetimlerin, bütün diktaların içine düştikleri evrensel bir açmaz vardır: Onlar hafiye sürülerine, ajan provokatörlere ve son çözümlemede emperyalistlere sırtlarını dayıyarak vatanın işportacılığını yapabileceklerini sanmışlardır ve halen de öyle sanıyorlar. Aldanıyorlar: Vahdettin, Küba Diktatörü Batista, Afyon Çin'inin ünlü haini Çan "ay Şek" tarihin bu üç vatan satıcısı da aynı yolu denemişlerdi. İlk ikisi Milli Kurtuluşçuların sosyalistlerin kararlı tavırları önünde tarihin bataklığına gömüldüler. Üçüncüsü de şu sıralarda ünlü bir hain olarak bitkisel bir hayat yaşıyor... Eğer halkın Milli Kurtuluşçu, Devrimci Mücadelesini polise, ajan provokatörlere, emperyalistlere dayanarak kırmak mümkün olsaydı, Dünyanın gelmiş geçmiş en diğkate değer gizli polis teşkilatı olan "Okhrana" tarafından korunulan Çar Nikola devrilmezdi, hakkında ölüm fermanları çıkarılan Mustafa Kemal ve arkadaşları Vahdettin'e ve emperyalistlere yenilirlerdi. Oysa tarihin lokomotifini toplumlara ileriye çekiyor. Zorbaların, halk düşmanlarının eninde sonunda gidecekleri yer ihanetlerinin bataklığıdır. Milli Kurtuluşçuların hesapları açıktır: Onlar haklı bir davanın en önünde kişisel hiçbir düşünceleri ve gaygıları olmadan, gerektiğinde gözlerini kırpmadan ölüme atılarak halk için savaşır.

THKP C savaşlarının yolunu da gerçeklerin parlak ışığı aydınlatmıştır. ve aydınlatıyor. Biz, halkımızın haklı gavgasının Kurtuluş Mücadelesinin öncü müfrezesinde yer alan birer sıra neferiyiz...

Türkiye 5 6 yüzyıllık tarihi bir dönem içinde "Büyük Osmanlı İmparatorluğu"ndan günümüzün yarı sömürge toplumuna nasıl dönüşmüştür? Biz sosyalistler olarak, geçmişin özlemiş içinde değiliz. Ülkemizin sağcı fanatik çevreleri gibi, yarı sömürge bir toplumda, "Büyük Osmanlı İmparatorluğu" imajı ile de savunamayız. O dönemde geniş kır hakkının feodalite tarafından sope ile sömürülmesi gerçeğini gözönünde almaksızın uygarlığımızdan hiç söz edemeyiz. Ancak, bu vatanımızın tarihsel gelişimin dışında kalması olgusuna eğilmeyeceğimiz anlamına gelmez.

Kuşku yok ki Türkiye toplumu bir anda yarı sömürge haline gelmiş değildir. Türkiye toplumunda da evrendeki herşey gibi, bir doğum gelişim çizgisi vardır. Kimi toplumlar geniş trendler çizerek olsa da, objektif bir yaklaşımla tarihi gelişimlerinin ileri aşamalarına yönelebilmişlerdir. Tarihsel gerçekler, bir çok Afrika, Latin Amerika, ve Asya ülkesi gibi Türkiye'nin de gelişme grafiğinin karmaşık bir yol izlediğini bize öğretiyor. Türkiye'nin gelişimi tarih çizgisi üzerinde, ilerici atılımlarla geriye dönüşlerin gemen hemen bir birini nötralize ettiği helezoni bir gelişimdir. Halkımızın diliyle buna yerrinde saymak da diyebilir.

Sosyal bilimler ne olursa olsun toplumların daima ileriye aktığını söyler. Ama şu gerçek de yadsınamaz: İleriye akan tarih nehrinin anaforları da vardır. Savunmamızın esasını teşkile eden tezlerimiz ile sıkı sıkıya ilişkili olduğu için, Türkiye'nin niçin tarihsel gelişimin dışında kaldığı sorusuna da eğileceğiz; bunun için kronolojik bir çatı kuracağız;

15. yüzyıllarda, Avrupa'da ilk keşif ve icatların yapılmasından önceki Osmanlı Toplumuna, Osmanlı toplumunun üretim tarzına döneceğiz. Umarız ki vatanımızın tarihine yönelik bu bilimsel yaklaşımlarımız, mahkemenizin dikkatini dağıtmıyacaktır.

BÖLÜM II.) TÜRKİYE TOPLUMUNUN YARI SÖMÜRGE HALİNE GELİŞİNİN TARİHİ KÖKLERİ

"Tarih", son çözümlemede halkların tarihidir"Gerçek tarih bilimi, ordu ku mandanlarının, krallarının, fatihlerin yaptıklarını incelemekle sınırlan dırılmaz. Biz Osmanlı İmparatorluğunu incelerken, bu gerçeği göz önünde tutacağız. Yöntemimiz şu olacak: O dönemdeki üretim ve mülkiyet ilişkile rinin karakteri ile, sosyal sınıfların ve busınıfların çıkarlarının doğ rultusunu açığa çıkarmaya çalışacağız. Çünkü tarih bölümünün spesifik (özgül) konusu " bu üretim ilişkilerini kişileştiren sınıflar arasındaki bağıntılar, ilişkiler ve özellikle onların siyasi bağlarıdır. "Bu temel den hareket ederek göstermeye çalışacağımız bir başka nokta da Osmanlı Omparatorluğu"nun üretim tarzının, bir ileri üretim tarzına geçebilecek oto dınamizmi taşıdığı: Ancak, dış dinamiğin burada engelleyici rol oyna dığıdır.

Bu konular daha önce üzerinde uzun uzun çalıştığımız, Türkiye'nin dününe ve bugününe ışık tutan, Devrimci Mücadelemizin önünü aydınlatan konular dır. Dayandığımız bilimsel dünya görüşü, kullandığımız metodoloji, çeşitli kavramlardan çıkardığımız anlam, elbette iddai makamını işgal eden kimse nin meseleleri koyuşundan, kavramlara yüklediği ütöpik anlamlardan deği şiktir. Savcının kafasında oluşturduğu ve geliştirdiği düşünceler, kav ramlara yüklediği anlamlar, soyut, metafizik, daha da öte ard niyetini, köpöculüğünü açığa çıkararak bir öz taşımaktadır. Biz en güç şartlar altın da dahi sadece gerçeklerin doğrultusunda yürümeyi şiar edinişizdir. Bizi, Milli Kurtuluş Mücadelemizin ön saflarına iten neden, bu gerçekleri lerin bütünüdür.

Dün olduğu gibi bugün de şöyle düşünüyoruz: Türkiye'nin yarı sömürge ol duğu gerçeğine, ve halkımızın gün begün derinleşen sefaletine sırt dö nüp statükoyu alkışlamak, açkaktır. Bugün elimizde gül yerine oto matik silahlar varsa bu gerçeklere sırt dönmediğimiz içindir. Bugün biz leri ellerimizdeki otomatik silahları göstererek topluma " anarşist eski ya " olarak empoze etmek isteyenler, diğer elimizde tuttuğumuz barış dalı nı gözlerden saklamak istiyorlar. Ama şu kısa süreçinde bile silahı kimin için, barış dalın kimin için taşıdığımızı halkımız anlamıştır.

A) Osmanlı Toplumunun İç Dinamiği Kapitalist Gelişmeye Elverişliydi

İnsanlık tarihi esas olarak beş toplum biçimini tanıyor: Bunlar sırasıyla; İlkel kömünal, köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist toplum biçimleridir. İlkel kömünal toplumda üretim araçları son derece ilkel; bu nedenle insanlar beraber üretim yapmak ve eşit oranda beraber tüketmek zorunday dılar. Bu toplum biçiminde sınıflar ve sömürü yoktu. Sınıflar ve sömürü. Sınıflar ve sömürü köleci toplumda ortaya çıktı. Köleci sömürde, köle sahi binin üretim araçları ve emekçi (köle) üzerinde mülkiyeti, üretim ilişki lerinin ve sömürünün temelini teşkil ediyordu. "Efendiler"le kölelerin çıkarları arasındaki çelişki; teknik ilerlemeler, köle sahiplerinin köle üzerindeki üstünlüğünü sağladığı sürece, bu sistem için kök bir tehlike teşkil etmemiştir. Fakat sistemin kendisi üretici güçlerin karakteriyle zıtlaşma haline gelince köleci düzenin kendi özgül çelişkisi onu yıkıma gö türdü.

Gelişen yeni üretim ilişkileri ve sömürü artık feodalitedir. Feodal düzen üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin evrimini gösterir. Bu sistemin sosya ekonomik temeli, feodal senyörün üretim güçleri üzerindeki sınırlı mülkiyetidir. Mülkiyet ise metafizik güçlerle korunmaktadır.

Hristiyan metafiziği, ortaçağ da, toplumu tanrısal planın mutlak değişmez bir yansıması olarak kabul ediyordu. Böylece üretici güçlerin (yani üretim araçları V.S. bu araçları kullanan belli bir iş tecrübesi ve alışkanlığa na sahip insanlar) ilerlemesini sınırlandırmak, feodal düzenin ayakta kalmasına yardım etmekte olan Lonca sistemini korumak istiyordu. Ama 18. ve 19. yüzyıllarda "atı Avrupa'nın muzaffer burjuvazisi iktidarı eline geçirdikten sonra üretim üzerindeki bütün engelleri ortadan kaldırdı. Mülkiyet hakkını "İnsan Hakları Beyannamesi"ne kayıt ettirdi. Üretim araçlarının özel mülkiyetine dayanan kapitalist düzeni toplumlarca egemen kıldı.

Kapitalizm, feodalizme kıyasla "ilerici" bir düzendi. Kapitalizmle feodal toplumun üretici güçleri engelleyen ilişkileri kırılıyor, üretici güçler açılıp serpilme olanağına kavuşuyordu. 18. ve 19. Yüzyıllarda burjuvazi tarihin lokomotifini rolünü oynuyordu.

İktidarı aldığı her yerde burjuvazi feodal, peteşahi, duygusal ilişki olarak her ne varsa hepsine son verdi. İnsan'ı doğal efendilerine' (Yani Aristokratlara feodalilere) esir eden karmaşık bağları hiç acımadan kopardı ve insanla insan arasında soğuk menfaat ve 'peşin ödemedən başka bir şey bırakmadı. Burjuvazi, ~~beni itki hesabırxkuziuxsukarında~~ dini inancın ateşli ve kutsal heyecanını şövelyelik ruhunu, duygusallığı, bencil hesabırx buzlu sularında boğdu. Burjuvazi, kişisel değeri bir mübadele değeri haline getirdi. Ve kanunlarla pekiştirilmiş sayısız özgürlüklerin yerine, orbiticik ve insafsız özgür ticareti koydu. Bir kelime ile dini ve politik aldatmaların maskeleydiği sömürü yerine, zorba, utanmaz ve doğrudan doğruya çıplak sömürüyü koydu.

Burjuvazinin (Kapitalist sınıfın) ve onun toplumsal sistemi olan kapitalizmin genel tavrı böyleydi. Ancak bu tavır ve onun düzeni objektif olarak ortaçağın dine dayalı feodal topluma kıyasla ilerici ve devrimciydi. Çünkü üretici güçleri geliştiriyor, üretim aletlerini, modernleştiriyor, feodaller tarafından sopayla dövülerek sömürülen toprağa bağlı köylüyü (sırf) "özgür insan" ya da "ücretli köle" haline getiriyordu.

Osmanlı toplumu, 15. Yüzyıllarda, genel hatlarıyla Batıda görülen feodal bir yapıya sahipti. Tam değimiyle toplumsal yapı; askeri merkezi feodal bir yapıydı. Toprağa bağlı köylü (roaya) üretiyor, artı ürün ikincil derecede ki feodaller aracılığı tarafından ele geçiriliyordu...

Üretim, her zaman değişme ve gelişme yolunda olmak, hiç bir zaman uzun bir dönem için aynı noktada duraklamak gibi bir özellik gösterir. Bu özelliği Osmanlı toplumunda görüyoruz. Gerçekte, üretimin artması insan toplumlarının objektif bir gereksinmesidir. Ama, üretim güçlerinin ilerlemesinin ve üretimin artmasının bazı sosyo ekonomik şartları vardır.

Üretim tarzının (yani maddi servetlerin üretim ve paylaşımının) iç dilektiğine göre, "belli bir ekonomik temel için en çok uzun bir süresi olduğundan üretici güçler bu zaman içinde aynı durumda kalmazlar, ilerlemeler gösterirler. Bu belli üretim tarzının tarihin başlarında yeni olan üretim ilişkileri, ~~ürxixixgüçkaxinxxgaxişmesinixbakirkiyanxbaşlıcaxgüçxnydaxna~~ getiriyorlardı, ~~xanaxpnlarinxikarinxhaksesinexayakxuydurxnaixduraikkıarixxnx~~ ~~anaxitixarinxonlarinxşnündaxbirxangax~~ böylece eskimiş, modası geçmiş bir hale gelirler. Başlangıçta bu üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesini belirleyen başlıca güçü meydana getiriyorlardı. Ama onların ileri hamlesine ayak uydurmayı durdukları andan itibaren onların önünde bir engel haline gelirler." (Politzer, Felsefenin temel ilkeleri)

Bu perspektitten hareket ederek Osmanlı toplumuna bakalım:

Feodal toplumdaki (feodal üretim tarzından) kapitalist topluma (kapitalist üretim tarzına) geçebilmesi için oluşması gerekli bazı şartlar vardır.

Bu şartlarda şunlardır:

a) Toprakta özel mülkiyetin gelişmesinin yanısıra, geniş köylü yığınlarına,

ın topraktan koparak serbest işgücü haline gelmesi.

b) Şehirleşmenin el zanaatlarının gelişmesi; zanaatın ticaretten, tarımın zanaattan ayrılması.

c) İleride sanayii sermayesi haline gelecek ticari sermayenin yaratılması, 14 ve 15. yüzyıllarda Osmanlı toplumuna bir göz atacak olursak bu üç şartın mevcut yapı içerisinde uç verdiği ve gelişmekte olduğu görülür. Pro kapita list üretim ilişkilerin hakim olduğu Osmanlı toplumunda daha devletin doğuşundan itibaren toprakta özel mülkiyet gözükmemektedir. Ayrıca serbest iş gücü yaratacak, toprakta özel mülkiyete kayışa zemin hazırlıyacak nitelikte yasaların yürürlükte olduğu ve servet farklılıklarının meydana geldiği bilinen gerçeklerdir. Bu farklılaşmanın sonucu topraksız kalan ve yoksullaşan köylünün yanında bir tefeci zümrenin ve onun elinde biriken "murabba sermayesinin" varlığı görülmektedir. Osmanlı toplumu üzerinde yapılan sosyolejik araştırma ve incelemeler 16. ve 17. yüzyıllarda önemli ölçüde tefeci sermayesinin ortaya çıkmış olduğunu göstermektedir.

Diğer taraftan, Anadolu topraklarından, geçen ve Doğu ile "atı arasında bir köprü durumunda olan büyük ticaret yolunun (pek yolunun) varlığı, büyük çapta yerleşme merkezlerinin doğmasına, bu yerleşme merkezlerinde el zanaatlarının gelişmesine, belli merkezlerin belli zanaatlarda uzmanlaşmasına ve bu merkezler arasında geniş boyutlu bir ticaret yaşatışının doğmasına yol açmıştır. Hele bu ticaret yolunun uluslararası özelliği iç ticaretin yanı sıra dış ticaretinde geniş boyutlara ulaşmasını sağlamıştır.

Bütün bu gelişmeler elbette tefeci veticari sermayenin belirli ellerde birikmesine yol açacaktı; öyle de olmuştur. Öte yandan özel imalatın gelişmesine önemli engel teşkil eden Lonca sistemi, büyük bir ordu beslemek zorunda olan devletin, bu ordunun ihtiyaçlarını karşılayabilmek için sanayii ve tarım alanında yatırımlara girişmesi ve böylece özellikle demircilik, dokumacılık, gıda vegemi yapımı vs. işkollarında binlerce işçinin istindam edilmesi sonucu bir çözülme süreci içine girmiştir. Lonca sistemi çözülürken, öte yandan, manifaktür sanayiine (atelye imalatına) geçişin şartları doğmaya başlamıştır. Osmanlı toplumunun belli başlı özelliklerinden biri gerek yasalarla himaye edilen tefecilik ve gerekse ticaret yoluyla biriken sermayenin özellikle tarım ve sanayii alanına yatırılması, özet olarak müteşebbis zihniyetin gelişmiş olmasındandır. Biriken sermayenin yüzde 70 gibi büyük bir kısmın tarım ticaret ve sanayiye ayrılması, buna karşılık emlak, binavb. verimsiz yatırımlara ayrılan payın yüzde 15'e ulaşması bunu gösterir.

Kısaca özetlersek: Osmanlı toplumunda toplumun iç dinamiğine ilişkin engellileyici faktörlerin varlığına rağmen feodal üretim biçimine kıyasla daha ileri bir üretim biçimi olan kapitalizmin oluşumu kendisini göstermiş:

a) Tarım, zaat veticaret birbirinden ayrılmış, belli bir ticaret ve tefeci sermayesi birikimi meydana gelmiş,
b) Verimli yatırımlara yönelik zihniyet gelişmiş ve, d) Serbest iş gücü doğmuş,
c) Belli bir sermaye birikimini elinde tutan ve verimli yatırımlara yönelen Milli burjuva sınıfı (Reformist Burjuvazi) doğmuştur.
Denilebilir ki: Osmanlı toplumunun oto dinamizmi çok güçlü olmasa bile kapitalizmin bağımsız gelişmesi, sanayii devriminin yapılabilmesi için elverişli dir.

Şu soru akla gelebilir: Peki şartlar elverişli dirde niçin "atı Avrupada olduğu gibi kapitalist düzene geçilemedi, sanayii devrimi başarılmadı...

B.) Bağımsız Kapitalist Gelişme Dış Dinamik (B. Kapitalizmi) Engel oldu

Amacımız burada sosyal bilimler üzerine uzun açıklamalara girişmek ve mahkemenizi meşgul etmek değil. Osmanlı toplumundan günümüze kadar yapacağımız toplumsal analizler, aynı zamanda savunmamızın esasını teşkil ettiği için böyle hareket ediypruz. Çok açık bir gerçeği, Türkiye'nin yarı sömürge olduğu gerçeğini ve bizim sosyal muhtevasını her zaman savunduğumuz 27 Mayıs Anayasasınının (Hani şu hakim güçler tarafından çok kısa sürede kuşa çevrilen 27 Mayıs Anayasasını) ortadan kaldırmak istiyoruz. Husurunda böyle geniş açıklamalar yapmak gereğini duyuyorsak bu, çocukça ve korkunç ardiyet ithamlarla karşı karşıya olduğumuz içindir. aptığımız iş iki kere ikinin dört ettiğini ispatlamaya benziyor.

Devam edelim... Niçin başarısızdı kapitalist düzene geçiş ? Şimdi, bunun nedenlerini maddeler halinde kısaca açıkliyalım.

- a) Dünya ticaretinin mihrak'ı durumunda olan Anadolu'nun yeni deniz yollarının bulunmasıyla bu özelliğini yitirmesi; deniz ticaretinin önem kazanması,
- b) Avrupa'nın, Asya, Afrika, Amerika, ve Hindistan'ın insan gücü doğal kaynaklarını yağmalıyarak elde ettiği büyük sermaye birikim,
- c) Avrupa'da vurucu gücü büyük, ateşli silahlarla donatılan profesyonel orduların kurulması, vb,

Bütün bunlar Batı Avrupa ülkelerinin toplumsal yapılarını ileriye doğru atılımın, modern kapitalizmin oluşumunun sıçrama tahtası olurken; Osmanlı toplumunun kapitalist düzene geçmesini dış engel teşkil etmişlerdir. Batı Avrupa ülkelerinde burjuvazi önceleri feodal toplumun içersinde bir yer sağlamaktan başka amaç gütmeyen, giderek gelişen üretim güçleri ile mevcut feodal üretim ilişkileri arasındaki çelişki, uzlaşmaz zıtlık (Antagonizma) haline gelmiş, ve burjuvazi yeni gelişen düzenin bu önder gücü, barikatlarda çıplak kollarıyla feodallerin askerlerine karşı çarpışan köylü ve işçilerin elleri üzerinde iktidara oturmuş, üretici, güçleri geliştiren bir dizi tedbir almış; feodalizmin ekonomisini, idoolijisini, ahlak anlayışını, sanatını, kısaca kültürünü alaşağı etmiştir. Batı'daki Burjuva devrimlerinin en göz alıcısı hiç kuşkusuz 1789 Fransız devrimidir. Atıttık dünya ticaretinin mihrakı olmaktan çıkan Osmanlı toplumunun yapılarında ise, sarsıntılar başgöstermiş; sermaye birikimi azalmış bununla ilgili olarak verimli yatırımlar yavaşlamıştır. Bu dönemde Osmanlı Ordusunda, Batı'nın ateş gücü yüksek devrimin yeteneği fazla orduları karşısında önemi yitirmiş; bu ağır masraflı orduların seferleri hazır servet aktarıcı olmak bir yana, devlete külfet olmaya başlamıştır.

EE, önemlisi; Amerika, Asya, Afrika ve Hindistanda elde edilen altın ve gümüşlerin Avrupa'ya taşınmasıyla bu değerli madenlerin stokları büyümüş bundan dolayı da Osmanlı toplumuna kıyasla Batı Avrupa'da ham madde fiyatlarını yükseltmiştir. Bu durum imparatorluktan Batı Avrupa'ya ham madde akışına sebep olmuştur. Anadolu giderek Batı Avrupa'ya ham madde satan buna karşılık mamul madde alan bir duruma gelmiştir. Ucuz ve bol ham madde bulan Batı Avrupa imalat sanayii böylece Osmanlı imalatçılarından daha uzuz mamul madde üretebilme olanaklarına kavuşmuş, hızlı bir gelişim sürecine girmiştir. Bunun sonucu, Osmanlı Toplumunun Batı'nın mamul madde ihracına uğraması yükselme süreci içinde olsun Osmanlı Milli Burjuvasisinin rekabete dayanamıyarak çökmesi ve Osmanlı ekonomisinin yavaş yavaş dışa bağımlı bir duruma gelmesidir.

Nedir görülen genel manzara? Daha sanayi devriminden önce Avrupa sermayesi (ve bütün olarak ekonomisi) Osmanlı toplumunun sosyo ekonomik yapısında olumsuz etkiler yaratmış; üretim güçlerinin gelişimine engel olmaya başlamıştır. 19. Yüzyılın başlarına kadar devam eden Avrupa üstünlüğü giderek daha ağırlaşacak ve Osmanlı toplumu üzerinde toplumun gelişmesine engel teşkil eden bir baskı aracı niteliğine bürünecektir...

Burjuva kapitalist ulusların ekonomik temellerinin şekillenmesi, esas olarak kendiliğinden gelme bir süreçtir; ama bizzat ulusların şekillenmesi kendiliğinden olmama degildir. Milli birliğin oluşumunu bilinçli olarak yöneten burjuvazidir, yani feodal toplumun bağrında yükselen sınıftır. Bu dönemde henüz aralarında dayanışma sağlayamayan geniş köylü yığınları yönetici rol oynayamıyorlardı. Ulusun çatısını oluşturan köy köylü yığınları burjuvaziye destek oldular. Çünkü yükselen burjuvazinin yararına bir ulusal birliğin teşekkülü köylüleri sopa ile sömüren feodal sınıfı zayıflatıyordu.

Osmanlı toplumunda dış dinamik (Avrupa kapitalizmi) nedeniyle kapitalist ilişkiler güçlenememiş ve burjuvazi (Milli Burjuvazi) önder rol oynayıp feodalleri devirecek bir dinamizm kazanamamıştır. Dış etki, böylece Osmanlı toplumunda bir çürüme, yozlaşma yaratmaya başlamıştır.

Batı kapitalizminin geri bıraktığı ülke sadece Osmanlı İmparatorluğu mudur? Bugün emperyalizme öldürücü darbeler indiren Ortadoğu, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin geri kalmasına sebep nedir?

Batı kapitalizmi aslında, Asya'nın Afrika'nın vb. doğal kaynakları ve insan gücü üzerinde yükselmiştir. "İlerici batı uygarlığı"nın temelinde bu geniş bakir alanların bütün zenginliklerinin yağma edilmesi ve milyonlarca zenci kölenin kanı ve canı yatmaktadır.

Amerika'nın ispanyollar tarafından keşfini izleyen dönemlerde, bu kıtada kurulan geniş plantasyonlarını insan gücü, daima zenciler tarafından karşılanıyordu. Avrupalı sömürgeciler gelişmemiş halkların sadece doğal zenginliklerini yağma etmeyecekler, fakat aynı zamanda, mazlum halkları alıp satacaklardır da, kısaca sermaye kanla besleniyordu.

Zenci ticareti ünlü burjuva ihtilalcisi Danton'un gayretiyle 1794 de Fransa da ortadan kaldırıldı. Ama bu iğrenç ticaretin 20. yüzyılın başlarına kadar sürdüğünü biliyoruz.

19. yüzyılın sonlarından itibaren burjuva milliyetçiliğinin gerçek yüzü ortaya çıkmıştır. Burjuvazinin emperyalist aşamaya geçtiği dönemde toplumsal, siyasi ve ideolojik hamulesi şöyledir: A) "Milli Birlik" adına ulusun içinde sınıflararası barış; B) Yabancı ulusların topraklarını işgal etmek yoluyla kendi topraklarını genişletmek; C) "aşka uluslara karşı güvensizlik ve düşmanlık; D) Ulusal azınlıkların ezilmesi, v.b.

Burjuvazi yabancı ulusların topraklarını işgal etmek (paylaşım savaşı) için "Milli Birlik" sloganıyla daima işçileri köylüleri kullanmış, onların kanıyla sermayesini beslemiştir. Anatole France şöyle der: "Vatan uğruna öldüğü sanılır, sanayiciler uğruna ölünür."

Osmanlı toplumunda genel olarak bu oluşları göremiyoruz. Yani dış etki ile yerli burjuvazi bitkisel yaşantıya girmiş; feodalizm tasfiye edilememiştir

Öyle ki köylü ile devlet arasındaki hukuki feodal bağ ancak kurtuluş sa-
vasından sonra koparılacaktır. Avrupa kapitalizmi 1880lerde emperya-
list aşamaya geçtiği sıralarda, Osmanlı toplumunda egemen güç hala, emperya-
listlerle ortaklık kuran feodalitedir.

Osmanlı toplumunun tarihinde, "ilk batılama çabaları" olarak bilinen ilgi-
çekici bir dönem vardır. III. Selim ve II. Mahmut reformları olarak bilinen
bu "ilk batılama çabaları", haysiyetini yitirmiş, bütün dış etkilere açık
durumdaki Osmanlı ekonomisini ve siyasetini iyice batının dümen suyuna sok-
muştur. Batı efendidir, Osmanlı toplumu uydulama yolunda... Söz konusu re-
formlar; Kaxı ("al ticareti üzerindeki kişisel tekel tekel demek olan "yed i
vahit"; in kaldırılması ki yed'i Vahit'ten yabancı tüccarlar yararlanamıyor-
du, toprakta tımar sisteminin dağıtılması ulema yetkilerinin kaldırılması,
yeniçeriliğin ilgası v.b.) Batı kapitalizminin üstünlüğünü, öz çıkarlarına
dönük ilişkilerini daha da elverişli kılmak için empoze ettiği bir takım
iktisadi, sosyal ve idari tedbirlerdir. Reformlar kuşku yok ki geri yapıyı
gevşetici, çözücü niteliktedir. Ama kimin yararına ? Reform çabaları iç di-
namik tarafından değil dış dinamik tarafından belirlenen girişimlerdir. Bu
nedenle bağımsız kapitalist gelişmeye değil, batılı kapitalistlerin yararına
helezoni bir gelişmeye, daha doğrusu sömürgeleşme anaforu içine girmesine yol
açmıştır.

C) Türkiye'nin açık pazar haline Gelişi:

1838 Balta Limanı Sözleşmesi

19. yüzyılın başlarında girilen ve kaybedilen savaşlar ise Avrupa'nın
ekonomik taleplerini karşılamak şartıyla anlaşmaya bağlanmış; Batı kapita-
lizmi yararına yeni ticari anlaşmalar imza edilmek zorunda kalmıştır.
Osmanlı toplumu nihayet Batı Avrupa ekonomisinin açık pazarı haline getiren
1838 Serbest ticaret anlaşması, peyderpey verilen çeşitli imtiyazların bir
bütün haline getirilmesinden başka birşey değildir.

İngiliz Dış İşleri bakanı Palmerstonun şahaseser diye selamladığı bu anlaşma
Osmanlı İmparatorluğunu, "hâm maddeye aç, pazara muhtaç" Avrupa kapitalizmine
peşkeş çekmiştir. Etkilerini daha sonra anlatacağımız bu ihanet belgesi, vatan-
saticılığana en açık ve uygun bir örnektir; ama, tek örnek değildir.

Sözleşmeden önceki dönemde ithal mallarında % 3 gibi önemsiz bir gümrük res-
mi alınırdı; yabancı tüccarlar vergi vermezlerdi. İç ticarete ise durum
şöyleydi; Emtianın bir şehirden diğerine nakli vergiyi gerektirdiği gibi
herkes dilediği malı dilediğine satma imkanına sahip değildi. İç ticarete
yabancı tüccarlar giremiyorlardı. "Yed i Vahit" denilen tekel usulüne göre
(ki ithal malları da bu usule tabi idi.) o malın alış veriş tekel sahibi ol-
muş kişiye devrediliyordu. İç ticaretin gelişmesini engelleyen bu tutucu iliş-
kiler elbet kaldırılmıyordu. Ama, dış ticarete yüksek gümrük duvarlarını çek-
mek şartıyla... Çünkü, dış ticarete yüksek gümrük duvarları çekilmeden iç ti-
caretin gelişmesini engelleyen tutucu ilişkilerin kaldırılması, yerli sana-
yiin ağır darbeler yemesine yol açacaktı, nitekim öyle oldu.

1838 Ticaret anlaşmasının önemli maddeleri şunlardı:

- 1 Anlaşma Osmanlı İmparatorluğunun bütününde uygulanacaktır.
- 2 İlelebet geçerli olan anlaşmanın hükümlerinden bütün devletler faydala-
nacaktır.
- 3 Gerek iç ve gerek dış ticarete İngiliz tüccarları, ortakları adamları
her çeşit malı alıp satacaklardır.
- 4 Yed i Vahit usulü terk edilecektir.
- 5 İngiliz tüccarları en imtiyazlı tüccarlardan daha fazla vergi ödemiye-
cektir.
- 6 İmparatorluk sınırları için de şehirler arasında uygulanan gümrük ve

Vergiler ile teskere usulü (yabancılar için) kaldırılacaktır. İhraç mallarına yüzde 3 gümrük konacaktır. İhraç için iskeleye gelen emtiyadan % 9 vergi alınacaktır.

7) Thalatta % 3 gümrük, % 2 ek vergi alınacaktır.

8) Osmanlı limanları, vergi ödemedi, İngiliz gemileri tarafından serbestçe kullanılacaktır.

Umarız ki yukarıdaki anlaşmayla vatanın daha 80 dönemde nasıl satıldığını öğrenmeyen kalmamıştır: Bu anlaşmanın genel sonuçları ise şunlardır: İpekli ve pamuklu sanayii felce uğramıştır. Örneğin 1850'den önceki yıllarda Bursa 25 000 okka ipek işleyen bin tezgaha sahip iken, işlenen ipek miktarı 4 000 okka ya, tezgah sayısı 75 000'e düşmüştür. İpekli kumaş satan Osmanlı, şimdi, değil ipek ipliği, fakat ancak işlenmiş koza satmakta, yerine mamul ipek almaktadır. İstanbulda kumaşçı tezgahları 2750 den 25'e düşmüştür. Kısaca 1915 de yapılan bir istatistiğe göre çoğu gıda sanayiine dayanan son derece cılız sanayii kalmıştır, geriye, 1838 anlaşmasının hazırlayıcısı Mustafa Reşit Paşa tarihimizde yeni bir devlet adamı tipi yaratmıştır. Bu, yabancı konsoloslara dayanan, onlardan destek gören buna karşılık o devletin ekonomik şartlarına hizmet eden devlet adamı tipidir. Herşey karşılıklıdır: Sen beni iktidarda tut, ben ben de senin çıkarlarını koruyayım; Nitekim tamamen bozulan Osmanlı Toplum yapısını düzeltmek için bir serii, mali, ticari reformlara girişen "Büyük" lakaplı Reşit paşa, aslında tanzimat reformlarının baş mimarı Lord Stradford'un talimatlarını yerine getiren bir kukladan başka bir şey değildir. Baştan bağımsız kalınabilmiş olsaydı, gelişen toplumun ileriye dönük atılımları olarak nitelendirilecek olan bu reformlar, Avrupa kapitalizminin hegemonyası altındaki Osmanlı toplumunu yeni sömürü düzenine adapte etmekten başka bir şeye yaramamıştır. 1839 un ilk reformu "Munferat", reformların, yabancı devletlere duyurulması şeklinde olmuş 1856 Paris anlaşması ise yabancı devletlere, "reformların korunması bahane edilerek iç işlerimize müdahale hakkı verilmiştir. Hele hele 1878 Berlin Anlaşması bu "hakkı" en haysiyetsiz biçimde belgelemiştir.

"Babîâli, bu bapta ittihaz olunan tedbirleri, muayyen zamanlarda devletlere bildirecek vev devletleri bu tedbirlerin icrasına nezaret eyleyeceklerdir." (Avcıoğlu, Türkiye'nin Düzeni)

Batı kapitalizmi, feodalizme karşı mücadelesinde uluslaşmanın mimarı iken tekelci aşamaya yaklaştıkça, henüz uluslaşmamış ülkelerin kaatili olmuş; bir yandan ilk iktidar dönemlerindeki ilerici karakterlerini kendi çerçevesi içinde yitirirken öte yandan, henüz kapitalist aşamaya geçmemiş ülkelerin önlerine büyük bir engel olarak dikilmiştir. Yani kapitalizm ilerici iken, gerici olmuştur.

Burjuvazi, devrimci çağında, feodaller tarafından ezilen halkın, muazzam çoğunluğunun (Köylülerin, zaaatçı, aydın, küçük burjuva) çıkarlarını cisimlendiriyordu. Burjuvazi o dönemde sapına kadar ulusçuydu (Milliyetçi) Ama burjuvazi milliyetçi karakterinin daima sınıfsal bir karakteri vardır. Ve burjuva milliyetçiliğini, kapitalist toplumlarda, burjuva sınıfının çıkarlarına uyması gerektiği anlamını taşır. "Kutsal Birlik" ya da "Millî Birlik."

Osmanlı toplumu için durum değişiktir. Osmanlı toplumu "Batı kapitalizmi"nin etkisi altına girmiş, Millî burjuvazi devrimci bir karakter kazanmamış; uluslaşma tamamlanamamıştır. Yabancı sermaye, toplumun egemen sınıfı olan feodalite ve büyük bürokrasi ile ittifak kurmuş, toplumsal yapıya kendi çıkarlarına uygun bir şekil vermiştir.

Nitekim, "atı emtiasından sonra Osmanlı tolumunda "İlk "atı Sermayesi" de istikrazlar şeklinde boy göstermiştir.Devlet borçlarının başına ise ticaret anlaşmaları ve Tanzimat reformlarının kahramanı (;) Reşit Paşa çekmiştir.Ne yazıkki Osmanlı İmparatorluğundan bu yana Türkiye'nin po litika kulisi,Reşit paşalarla dolup taşacaktır.Geniş halk yığınları, sırası geldikçe kulisten sahneye fırlayan ayrı görünüm altındaki bu Reşit paşalara ümitle bakacaklardır.(ne boş ümit). Günümüzde görülen bu aıdatmacanın daha ne kadar süreceği bilinmez.Ama Türkiye'nin ufkunda Kurtuluş şafağının sökmesi uzak değildir.(Şu bir gerçek:halk bir defa tek ümütin sadece kendi ellerinde olduğunu hissetsin.Yüzyılların ezil mişliğini çıplak elleriyle çeker alır....)

Türkiye'nin sömürgeleşmesi üzerine oldukça ayrıntılara giriyoruz.Bu bel kide âmaya renk tarifi gibi bir şey; "avunmamızı hazırlarken sık ,sık söyledüğümüz : Acaba yargılanmamız,peşin hükümlere hukuki görünüm ka zandırmak için sahnelenen bir komedyamıdır? Öyle olsa bile bu çirkin komedyanın perdelerini çıplak ellerimizle yırtmaya kararlıyız:, Omun için Türkiye'nin nasıl sömürgeleştiğini, atanın nasıl vekimler taraf ından satıldığını, kimlerin nasıl sömürgecilere karşı direndiğini bu rada anlatacağız. ahkeme heyetindeki bütün kulakla söylediklerimize kapalı olsa bile,biliyoruz; tarih bizi dinliyor....

Türkiye'dekk kozmopolitizmin havarileri, emperyalist hegemonyayı "dost ça ilişkiler" şeklinde koyan, şekli bağımsızlığı göklere çıkaran emper yalist ideologları, şöyle diyorlar:"Bizim ABD ilişkilerimiz karşılıklı anlayışa dayanana dostça ilişkilerdir. Türkiye'deki hür nizamın teessü sünü ve devamını biraz da güçlü dostlarımıza borçluyuz ..."

Gerçekten öyle... Türkiye bugün "hür devlet" olarak kalabilmek için günlük harcamalarını bile ABD'li emperyalistlerden sağlamak zorunda dır. Türkiye'nin özgürlüğü, dış yardımsız memuruna maaş veremeyecek ddrunda olan kimi ülkelerin özgürlüğü ile eş anlamlıdır.Türkiye'nin Özgürlüğü ilede eş anlamlıdır... meselenin esprisi budur.

Yeni sömürgeciliğin yeni yeni filizlendiği dönemlerde Fransa'da Afri ka ülkelere aşırı bir dostluk (İ) gösteriyor,adeta zorla bu ülke lere kahve,pamuk, muz vb. ilkel madde ürünleri için garantili pa zarlar ve fiatlar sağlanmasına karşılık,Afrika devletlerine makina, dokuma,şeker gibi maddelerde ihtiyaçlarının belirli bir kısmının Fran sadan ithâl zorunluğunu yüklemek,üstelik bu devletlerin "frank bölge si " dışından yapacakları ithalatı sınırlamaktı.Bu formül Afrika ülke leri arası ticaret için hazırlanacak her türlü paanı anlamsız kılıyor ama bir süre için Fransa'ya aşırı kârlar yağılıyordu.İlkel maddelerin dünya fiatlarının düşmesiyle Fransa'nın aşırı kârları azalmış, aynı zamanda Fransa'da "yardıma "karşı aşırı ilgide kaybolmuştur.

Fransa giderek,Afrika ülkelerinde,avrupa ortak pazarının bir üyesi sıfatıyla sınırlı yeni sömürgecilik kârlarını kolektif sömürden pay almak şeklinde sürdürecektir.

1850 lerin Osmanlı İmparatorluğunda ne görüyoruz?Bize zorla yardım vermeye kalkışan "atılı emperyalistler:İlk istikrazlar bizim talebimizi lehiniz üzerinedeğil tam tersine,yabancı devlet konsolöslarının is rarları karşısında gerçekleşmiştir.1850'de yeniden başlayan istikraz lar 1875 yılına kadar çalınca sürmüş; ihraç fiatları % 58'e kadar düşmüştür.Yani 100 lira borçlanıp 58 lira almışsızdır.Bu istikrazlar ruyasının sonucu ise şudur:

I_ Alınan kredilerin 4/5'i tüketime,ancak 1/5'i üretime ayrılmıştır.

2_ Borçlara karşı yalnız devlet itibarı yetmemiş devlet gelirleri borca karşı tutulmuştur.

3_ Borç veren devletlere mâli,iktisadîve idarî imtiyazlar verilmiştir.

4_ Düyün u Umumiye kurulmuştur.

İşte bir ihanet belgesi daha:Nedir Düyü u Umumiye ? istikraz faizlerinin birikmesi ve ödiyemem durumunan ortaya çıkmasıüzerine telaşa kapılan Avru pa,Osmanlı Maliyesi ve bütçesini kontrol ve denetleme işini üzerine alma ya ve sermayesini garanti etmeye karar verdi.1878 Berlin anlaşmasıyla te meli atılan ve 1881' de yürürlüğe giren düyünü Umumiye,borç veren devlet lerin temsilcilerinden oluşmuş bir meclisti. Meclisin asli görevi ise borç lara karşı gösterilen vergi ve gelirleri toplayıp alacaklılar arasında tak sim etmekte.İstikraz çılgınlığının son yıllarında borç alabilmek için dev let itibarı yetmeyip,gelir kaynakları ve vergiler karşılık gösteriliyordu. Tuz ve tütün tekeli de alan Düyünü Umumiye aynı zamanda bağımsız işlet melerde işletiyordu.İstikrazlara karşı gösterilen vergi ve gelir kaynak larıyla yetinmeyen batı,en verimli toprakların teminat olarak gösterilme sini istemeye başladı.

Düyünü Umumiye tablosu Osmanlı Bankasını tamamlar.İngiliz Bankerleri tara fından kurulan banka,Frabsız sermayesinin katılmasıyla daha da güçlenmiş tir.1892'de banka,verdiği istikraza karşı devletten "anknot basma yet kisini 30 yıl süreyle almıştır.Bu miktar imtiyaz başka hiçbir bankaya da verilmeyecektir.Ayrıca banka devletin hazine muamelelerini de yürütecektir Böylece Osmanlı Bankası Devlet içinde devlet olma imkanını elde etmiş Mer kez "ankasının tüm görevlerini üstlenmiştir.Bu ise ona, devleti zor duruma düşürecek,borca sokacak,maliyesini istediği gibi yürütecek tüm olanakları sağlamıştır.

Tam anlamıyla bir sömürü çarkının içine düşen Osmanlılar dünya paylaşı mandı sonradan söz sahibi olan Almanya'dan kurtulmuşlardı Çerađođu petrol leri ile,Mısır ve Hindistan'a göz diken Almanlar Deutsche ank aracılığıyla bu emellerine ulaşmak istediler."Deutsche Bank,Bağdat Demiryolu projesi ni ortaya attı.Basra Körfezine kadar uzanan bu demiryolu projesi Almaya 'nın Ortadoğu'ya yayılma politikasının aracı oldu."aten çok karlı bir iş olan demiryolu inşaatı aynı zamanda geniş imkanları ve Anadolu'yu fiili paylaşmada kolaylık sağlıyordu.

Bu arada sanılmasın ki,ABD bu talanın dışında kalmıştır.Ünlü dostumuzun Chester projesi Amerika'nın üstümüzdeki kötü niyetlerini daha o dönem göst teren 99 yıl işletme hakkı ile imzalanmış bir demiryolu inşaatı projesiydi

Amlaşmadaki ufak bir madde projenin esas anlamını gösterir.Buna göre, doğuda inşaa edilecek demiryolunun sağda vesolda 20 şer kilometresi içinde kalan arazide bilinen ve bilinmeyen bütün madenleri (ki hedef petroldür)işletme hakkı proje sahibinin olacaktır.1910 larda ortaya atılan proje 1922'de ka bul edilmiş fakat savaştan sonra hedeflenen toprakların sınırlarımız dışın da kalması nedeniyle unutulmuştur.Petrol üzerine başlayan bu çok karışık mücadeleler ancak 1925'de aleyhimize bir alternatifte bağlanacaktır.

Petrolün yanı sıra diğer madenlerimiz de sömürüden kurtulamamıştır. 1865'de Balıksir Bor madenleri 20 yıl işletme imtiyazıyla Bir Fransız şir ketine verilmiş,daha sonra feshedilen bu imtiyaz sonunda bugün bile faali yetini sürdüren bir Amerikan şirketi (Boraks&onsalidated Limited) Boraks arama ve işletme imtiyazını almıştır.Bu arada Zonguldak kömürleri de Fran sız sermayeli "Ereğli Şirketi" tarafından işletilmeye başlanmıştır.(Avcioğ lu,Türkiye'nin Düzeni)

Kısaca Türkiye emperyalistler tarafından paylaşılmaktadır. Emperyalist hegemonya geniş kır halkını,zanaatkarı ve işçi sınıfını mahvet miştir.İabancı sermayenin Türkiye'deki uzantısı durumunda olan koprador burjuvazi (Galata bankerleri,büyük ticari ve sanai müessese

Sahip ve işletmecileri) ile feodal mütegalibe, halkı akıl almaz bir vahşetle ezmişler ve sömürmüşlerdir. Sömürgeciler tarafından paylaşılan sadece Türkiye' midir? Şüphesiz hayır. 20. Yüzyılın başlarından itibaren sadece Türkiye'nin değil, dünyanın sömürgeciler tarafından paylaşılması " tamamlanmış " idi. Şu tablo bunu açıkça gözler önüne seriyor.

BÜYÜK DEVLETLERİN SÖMÜRGE TOPRAKLARI
(milyon km.ve milyon nüfus)

Sömürgeler		Metropoller				Toplam		
1876_1914		1914				1914		
ALAN	NUFUS	ALAN	NUFUS	ALAN	NUFUS	ALAN	NUFUS	
İngiltere	22.5	251.9	33.5	393.5	0.3	46.5	33.8	440.0
Rusya	17.0	15.9	17.4	33.2	5.4	136.2	22.8	169.4
Fransa	0.9	6.0	10.6	55.5	0.5	39.6	11.1	95.1
Almanya	-	-	2.0	12.3	0.5	64.9	3.4	77.2
Amerika	-	-	0.3	9.7	9.4	97.0	9.7	106.7
Japonya	-	-	0.3	19.2	0.4	53.0	0.7	72.2
6 Büyük Devletin								
Toplamı	40.4	273.8	65.0	523.4	16.5	437.2	81.5	960.6
Diğer Ülkelerin Sömürgeleri							9.9	45.3
Yarı Sömürge Ülkeler (İran, Çin, Türkiye,)							14.5	361.2
Diğer Ülkeler							28.0	289.9
Dünya Toplamı							133.9	1657.0

(V.İ.LENİN,Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları

Görülüyor ki 1876'dan sonra sömürgeleştirilen alanlar korkunç boyutlara varmıştır.Em güçlü 6 devletin sömürgelerinin yüzölçümü 40 milyon km² den 65 milyon km² ye çıkarak,yüzde 50'den fazla bir artış göstermiştir.25 milyon km² lik artış metropol ülkelerin yüzölçümünden (16 milyon 500 bin km²) yüzde 50 fazladır.1876'da üç devletin hiç sömürgesi yoktu; Fransanın ise yok denecek kadar az sömürgesi vardı.1914'e kadar bu dört ülke bir arada 14.000.000 km²'lik alanı, yani Avrupa kıtasının hemen hemen yarısı kadar kadar bir alanı kapsayan ve üzerinde nerde ise 100 milyon nüfus yaşayan sömürgeler ele geçirmişlerdi.

Emperyalizmin ideologları,bu büyük talana şu kılıfı geçirirler.Onlara göre bu istila hareketlerinin amacı,"geri kalmış ülkelere uygarlık götürmektir!" (Ama ne uygarlık.)

Ezilen ülkeler bu tür"uygarlık" taşımanın niteliğini,halklarınının sır tındaki kırbaç yaralarından,yaygın açlık ve sefaletten biliyorlardı Avrupa

kapitalizmi, bir avuç kapitalistin çıkarı için tropikal ülkelerle ölmeye askeri alaylar gönderiyorlardı, Yerli halklar ya açlıktan, sefaletten kırılıyor, ya da can havli ile ayaklanıyorlardı.

1857-1859 da Hindistan halkının, 1900'de Çin halkının zulüm ve sömürüye baş kaldırdıklarını biliyoruz.

İngiliz sömürge ordusunda paralı Hintli askerlerin (sepeai'lerin) de katıldığı Hint halkının isyanı, 1859'da feodallerle güçbirliğine girişen İngiliz sömürgeciler tarafından bastırıldı... Dünyanın en eski uygarlığının paha biçilmez izleri taşıyan Pekin'de taş taş üstünde bırakılmadı...

İşte mazlum halklara götürülen "Uygarlık" buydu:

Türkiye'deki yarı sömürgeleşme eğrisi, Kurtuluş Savaşı yıllarında da iktisadi siyasi hegemonyanın ağırlaştırılması şeklinde sürüyordu. Kurtuluş savaşı yıllarında Türkiye'deki yabancı sermayenin pek çoğu demiryolu inşaatı ile bankacılığa yatırılmıştı. Sanayiye yönelik yatırım pek az bir yer tutmaktadır. Sermayenin maden işletmeleri dışındaki (esas anlamıyla madenlerin kullanılış şekli açısından, Osmanlı toptaklarında oluşuyla Fransız, Alman, İngiliz toprakları oluşu arasında pek fark yoktu.) Kullanılış hedef, tatlı bir kâr kaynağı olan devletin kendisi olup, devletin her türlü imkânı Reşit Paşa tipi devlet adamları aracılığıyla sömürülmüştür. Yabancı sermayenin dayanağı ise elbetteki kendi devletlerinin politik vechatta çok yerde askeri baskısıdır. Yabancı sermaye yatırımlarına bir göz atarsak az yatırımın sanayiye yapıldığı görürüz.

Demiryolları	39,133,000	İngiliz lirası
Madenler	3,048,000	" "
Bankacılık	10,210,000	" "
Belediye işletme	4.983,000	" "
Sanayi teşebbüsleri	2.447,000	" "
Ticaret	3.593,000	" "

(Avcıoğlu, Türkiye'nin düzeni)

Batının, yukarıda görüldüğü, temel yatırım alanının demiryolları ve bankacılık gibi doğrudan devletin imkanlarıyla sağlanan alanlar olması işbirli devleti ortaya çıkartmıştır. Öyle ki, bütün devlet işleri bilmem ne şirketine verilen veya verilecek olan imtiyazın tartışmasına indirgenmiştir. Verilen her imtiyaz her kademedeki devlet adamının rüşvet ve pay alması demektir. Hatta işlemlerin bu yola girmesi bir işbirlikçi yönetici kadro yaratmış, bizzat hükümet üyeleri paşa vesadrazamların yakınları, mutemet adamları devletle iş yürüten yabancı şirketlerin idare meclis azalıklarına getirilmişlerdir. Hepsinin hedefi birdir: kapıldığı şirketin hesabına imtiyaz kopartıp pay almak; Yaratılan bu yeni zümre giderek, yabancı karşısında direnen Osmanlı Milli Burjuvazisinin (reformist burjuvazisinin önüne bir güç olarak dikilecektir. Emperyalizm koprador burjuvazi feodal ittifakının devleti, doğal olarak, emperyalist hegemonya nedeni ile kendi devrimini yapamayan reformist burjuvaziye ilgi göstermek şöyle dursun, kurdıkları şirketleri bile " padişaha karşı kurulan" diye vasıflandırarak kapatma yoluna gitmiştir. Dış gümrükler hemen hemen yok iken içgümrükler süregelmiştir. Örneğin 1859 yılında İstanbul Ticaret Odası iç gümrüklerin kaladırılması için Ticaret Bakanlığına başvurmuştur. Öte yandan makarna imalatçıları da iç gümrükler yüzünden ticaret bakanlığının kapısını aşındırıyorlardı.

İç gümrüklerin varlığı, o dönemde iktisadi yaşantı birliğinin sağlanamadığını gösterir. Bu Osmanlı Toplumunun feodal karakterine bir durumdur.

Batı kapitalizminin emperyalist aşamaya geçtiği 1880'lerde Osmanlı toplu-
lumunda iktisadi yaşantı birliğinin sağlanmamış olması bir başka anlamı
uluslaşmanın dış dinamik nedeniyle piçleştirilmiş olmasıdır. emperyalizm
le ortaklı kuran feodal devlet iç gümrük duvarlarını milli burjuvaziye
kapalı tutmakta, öte yandan emperyalistlere aralamaktadır. Bu durum, iç pa-
zarın emperyalistler tarafından ele geçirilmesini kolaylaştırmakta; Top-
lumsal yapı emperyalistlerinin çıkarlarına dönük bir şekle kavuşmaktadır.

Reformist burjuvazinin (Milli Burjuvazinin) bu durum karşısında devlete
tavır alması doğaldır. Ulus, aynı zamanda bir pazardır. Çünkü milli burjuva-
zi iç pazarı eline geçirmek hiç değilse iç pazar üzerinde söz sahibi ol-
mak amacındadır. Ama, tarih trenini kaçırmıştır, o;

Buna rağmen yabancı sermayeye ve devlete karşı reformist burjuvaziden,
küçük burjuvazinin aydın kanadından karşı çıkışlar olmamış değildir.

Namık Kemal milliyetçiliğinin anlamı budur. Namık Kemal'e göre devletin
çöküşünün nedeni, onu yöneten ellerin "müstebit" olmasıdır... Temelde refor-
mist burjuvazinin bu ilk direnişleri "Namık Kemal'in "müslüman şirketi,
müslüman tüccarı, müslüman fabrikası, müslüman bankası" sloganlarıyla ifade
sini bulmuştur. Reformist burjuvazinin bu bakışıyla 1877 de bir anayasa
hazırlanmış, meclis toplanmıştır. Yabancı devletlerin "yabancı denetim "
üzerine verdikleri bir muhtura meclisten geri dönmüş bunun üzerine artan
baskıya dayanamayan baş koprador Abdülhamit, meclisi dağıtmış, Osmanlı Mil-
li burjuvazisinin önde gelen temsilcileri sürgüne gönderilmiştir.
Abdülhak Hamit, Ziya Paşa, Namık Kemal gibi Avrupa emperyalizmine karşı di-
renen yazarlar seslerini o sıralarda Üniversite gençliği olan Tıbbiye Har-
biye ve Mülkiye gibi okullarda duyurabilmişler ve Jön Türkler hareketini
başlatmışlardır. Abdülhamit istibdadına karşı daha çok duygusal planda ka-
lan mücadeleler yurt dışında verilmiş, Paris bu hareketlerin merkezi olmuş
tur.

D) Reformist Burjuvazinin bir tepkisi: 1908 Hareketi

Fransa'da Jön Türkler hareketi gelişirken 20. yüzyılın başlarında mekodon-
ya'da özellikle Selanik'de Selanik ticaret burjuvazisinin geniş desteğini
alan bir hareket oluşmaktadır. İstanbul koprador burjuvazisinin aleyhine
gelişen hareket bir çok sivil ve asker aydını da etrafına toplamıştır.
Bütün balkanların sınai bakımdan gelişmesi ve büyüyen Bulgar Rum ve Sırp
Milliyetçiliği ve çete faaliyetleri nedeniyle siyasi önem kazanan Selanikte
te güçlü bir ticaret burjuvazisi olmuştur. İmparatorluğun içinde bulunduğu
doğu kriz ve yürütülen çete faaliyetleri nedeniyle genç subay ve aydınlar
arasında milliyetçi akım (anti emperyalist akım) gelişmiş, ittihat terakki
Cemiyeti doğmuştur. Gittikçe gelişen ve çok sayıda subayın üyeliği ile vu-
rucu bir güçte kazanan küçük burjuvazinin bu radikal kesimi, Selanik ve
İstanbul Reformist Burjuvazisinin (Milli Burjuvazisinin) aktif desteği ile
ve bu sınıf temelinde dayanarak muhalefetini geliştirmiş, savaş yıllarında
da iktidarı almıştır. Bu hareketin sınıfsal temelini doğru koymak gereke-
ceği için kısa açıklama yapmakta fayda vardır.

Gittikçe güçlenen tekelci kapitalizm çağında Avrupa sermayeci karşısında
zaten baştan beri söylemeye çalıştığımız üzere kuvvetlenememiş, cılız kal-
mış olan Osmanlı reformist burjuvazisi kendi başına iktidarı alacak, emper-
yalizme, uzantısı koprador burjuvazisine ve müttefiki feodalizme kafa tuta-

tacak, yani Killi Devrim yapabilecek güçte değildi. Ta öteden beri ihtiyaç
duyduğu şey iktidarı alabilecek bir vurucu güçün varlığı idi. Nitekim
İmparatorluğun içine düştüğü ekonomik bataklık, çöken sanayi ve gitgide haysi-
yetsizleşen dış politika sebebiyle güçlenen, büroksi ve ordu içindeki Mil-
liyetçi ilerici aydınlar (özellikle genç subaylar) reformist

Burjuvazinin vurucu gücünü teşkil etmiştir.

1908'de ittihat Terakki hareketi asker_sivil aydın zümreyle, ticaret burjuvazisinin temsilcilerini içinde barındırdığından mandacısı da, Milli Kurtuluşçüsü de bu örgütte boy göstermiş, I. Kurtuluş savaşımızın sınıfsal karakterini çizmiştir.

1908 hareketinde dikkat edilmesi gereken şey şudur. " tarih göstermektedir ki bütün millici atılıma ve millî iktisat uygulamasındaki iyi niyete rağmen hiçbir karakterli ekonomik, sosyal tedbir alınmamıştır. Zaten geri bırakılmış her memleket için geçerli olan şu genel kural, yani "sömürge ve yarı sömürge ilişkiler içinden gelmiş fakat emperyalizm ile olan ekonomi politik askeri bağlarını koparmamış her atılıp başarısızlığa mahkumdur; ne zaman ki emperyalizmle olan ilişkiler bıçak gibi kesilip atılır, bağımsız kalkınma o zaman mümkündür" kuralı, 1908 hareketi içinde geçerli olmuştur. Buna en iyi örnek Edirne'nin kurtarılması için gerekli olan 100 000 lira paranın sağlanması için bütün rejisinden borç alınmasıdır. Bu para bütün rejisinin intiyasını sağlanmasından, 15 sene uzatmakla elde edilmişti. Buna rağmen memleketin sınıfsal karakteri gereği reformist burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda bazı millî iktisat tedbirleri alınmıştır. Bunların en önemlisi 1914'de kapitülasyonların kaldırılmasıdır. Ayrıca yerli sanayi gümrük tarifeleri konurken, sanayi için gerekli alet ve makinaların gümrüğü kaldırılmış, sanayi mektepleri açılmış, sanayici için vergi muafiyet tanınmış, fabrika kuracaklara bedava arsa sağlanmış, ihracat vergisi kaldırılmıştır. Bu arada, Atatürk reformlarının temelleri atılmış, kuran türkçeye çevrilmiş, eğitimin laikleştirilmesine çalışılmıştır. Sanat teşvik edilmiş, aktör okulları, resim sergileri açılmış müzeler kurulmuştur. Kadınlara birtakım haklar sağlanmış, ilk defa iş hayatına atılmış veyüksek öğrenim yapmak imkanları hazırlanmıştır. Buna rağmen tezlerimizi doğrulayacak şekilde, umulan bağımsız kalkınma sağlanamamış, sanayi yatırımlarında önemli artışlar olmamıştır.

Kısaca, 1908 hareketinin ilk yılları atılım yılları olmuş, hareketin taze güç gücü etkisiyle sanayileşme bakımından bir kıpırdanış görülmüştür. Nitekim, bu ilk dönemde kurulan şirket sayısı artmış, 2-3 yıl süren bir sürenin sonunda ise emperyalizmin etkisi görülmeye başlamıştır. Milliyetçi hareket hızını kaybeder gibi olmuştur. Akat başlayan savaşla birlikte yine sanayileşme kıpırdanışları görülmüş; paylaşım savaşı nedeniyle emperyalistler arasındaki çelişkinin had safhaya çıkması ekonomik baskının azalmasına yol açmış bu durum sanayileşme kıpırdanışlarında somutlaşmıştır. Ancak, savaş sonrası emperyalistler arası çelişki savaş dönemine kıyasla azalınca, durum tekrar deşmiş, emperyalist baskı yoğunlaşmıştır.

İttihat Terakki içinde iki kanat görülmektedir. Birinci kanat, iktidar alındıktan bir süre sonra, Levanten zümre (konrador zümre) ile uzlaşma eğilimi göstermiş, bu arada II. Wilhelm'in ustaca manevralarıyla Alman Emperyalist Burjuvazisinin hizmetine girmiştir. Radikal eğilimler taşıyan diğer kanat ise muhalif bir tutum içinde kalmıştır. Bu kanat, giderek, Mudafa-ı Hukuk Cemiyet'ni nüvesini meydana getirecektir. İttihat Terakki hükümetinde hâkim kanat, uzlaşmacı kanattır. Nitekim hükümetin o dönemindeki işçi hareketlerine karşı aldığı tavır bunun bir kriteridir. Mesrutiyetin ilanı ile birlikte daha iyi yaşama şartlarına kavuşmak için, özellikle yabancı sermayeli şirketlere karşı harekete geçen işçilere karşı en sert yakanaxsaxmayaxı tepki, İttihat Terakki hükümetinden gelmiştir. İttihat Terakki sözcülerinin "Hürriyet, adalet, musavat" sloganıyla harekete geçen işçiler Selanik'ten Zonguldak'a kadar dalga, dalga ayaklanmışlardır. Hareket önce demiryollarında görülmüş; sonra madenlere ve diğer işletmelere atlamıştır. Hareketin ilk dönemlerinde işçiler örgütlenmeye hız vermişlerdir. Demiryolları işçileri Sendikası, terzi, berber, garson, liman işçileri Birlikleri kurulmuştur. İttihat Terakki hükümeti işçilerin üzerine asker ve polis birliklerini göndermiş, hatta Zonguldak'a işçi hareketlerinin bastırılması için bir gambotla asker çıkarılmıştır.

Buna rağmen işçi hareketleri ve örgütlenmeler durmamıştır..1909 yılında Bulgar işçileri, sosyal bilimleri Araştırma grubunu kurmuşlar; bu grup, 1911'de Selanik'te yaptığı Genel Kurul'da Türkiye Sosyalist Partisi'ni oluşturmuştur. Bu parti 1912'de İstanbul, İzmir ve Trakya'daki seçilmişlere katılmıştır.

İlerleyen yıllar İttihat Terakki'nin yabancı egemenliğine iyice girdiği yıllar olacaktır. Hükümet ve parti içindeki radikaller etkilerini yitirmeye başladıkça İngiliz, Alman ve Fransız emperyalistlerinin etkisi artacak gelişen işçi hareketlerine karşı daha da sert uygulamalara girişilecektir. Bu arada hükümetin teşvikiyle düzmece bir (Sosyalist " parti) kurulacak; ama bu partinin Stocholm'de düzenlenen uluslararası Sosyalist kongresine gönderdiği delegasyon nezaketle kovulacaktır.

Kurtuluş savaşı öncesi Osmanlı Toplumunda sınıflar mevzilenmesi şöyledir: İktisadi ve politik hayata, emperyalistlerle ittifak kuran feodal mütegalibe ile, genellikle " gayri müslüm" azınlıkların oluşturduğu komprador burjuvazisi egemendir. Bürokrasinin üst kanadı devletin niteliğine uygun olarak kompradorlaşmıştır. Egemen sınıf ve zümreler bunlardır.

Buna karşılık, emperyalist hegemonya altında ezilen, feodal mütegalibe tarafından sopa ile sömürülen köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve hayli cılız işçi sınıfı ile aydınlar ve milli burjuvazi halkı meydana getirmektedir. Bu sınıf ve zümreler arasında her ne kadar çelişkiler varsa da durum objektif olarak böyledir.

O günün devletin niteliği neydi ? Bunun açıklamasını, o devlet mekanizmasıyla yerle bir eden ihtilalci Gazi Mustafa Kemal Atatürk'e bırakalım: "Devletler (yani emperyalist devletler) şimdiye değin bize şu veya bu işte izinlerde bulunuyorlar gibi görünüyorlardı. Ama ekonomik tutsaklıkla bizi felce uğrattıyorlardı. Ötedenberi bize bazı şeyleri vermiş gibi, bizim bazı haklarımızı tanımış gibi durum alırlar, gerçekte ekonomide elimizi kolumuzu bağlarlardı. Bu tutsaklığa katlanan büyükler memnundu. Çünkü görüşte gösterişli bir bağımsızlık sağlamışlardı. Ama gerçekte ulusu miskinliğin bagna ortamına atmışlardı. (???) Bizden öncekilerin yaptıkları yanlış işler yüzünden ulusumuz sözde bağımsızdı ama, gerçekte bağımlı bulunuyordu.

(Söylev)

Kurtuluş savaşı öncesini özetlersek, herşeye rağmen 1908'den beri milliyetçi akımın kuvvetlendiğini hatta iktidarı bile aldığını görürüz. 1914'de başlayan savaşın kaybedilmesi ve Sevr Anlaşması gibi haysiyet kırıcı bir anlaşma ile Anadolu'nun paylaşılması küçük burjuva radikalizmini İttihat Terakki dışında örgütlenmeye sevketti. atın geçen savaş yılları radikal bir sularbay ve sivil kadroyu yaratmış fiili bir birlik kurulmuştur. Bu nüve Birinci Kurtuluş savaşıımızın yöneticilerinden meydana geliyordu.

Emperyalistler misli görülmemiş kötülüklerini bir avuç para babasının çıkarı için, bütün dünya halklarının üzerine yağdırmışlardır; Osmanlı Toplumunu da bundan nasibini almıştır; Emperyalizm halklar için savaş demektir, açlık sefalet demektir;

EX

Emperyalistlerin gök gürültüsü kadar korkutucu bir avuç para babasının çıkarı için, bütün dünya halklarının üzerine yağdırmışlardır; Osmanlı Toplumunu da bundan nasibini almıştır; Emperyalizm halklar için savaş demektir, açlık sefalet demektir;

"arihte bütün yurtseverlerin, bütün devrimcilerin sloganı "emperyalist canavara ölün" sloganı olmuştur.

Bu slogan bugün de tazedir:

Herhangi bir yurttaş gibi bir asker de ezilen halkının sorumluluğunu taşımak zorundadır. Halkın ezilmesine, sömürülmesine karşı çıkmak zorundadır. Aksi halde, üniforması bir gurur kaynağı olmaktan çok, bir rezalet senbolü haline gelir.

Asker üniformasını gururla taşımış olan Gazi Mustafa Kemal, emperyalit talan savaşının panoromasını şöyle çiziyordu.

"Düşman devletler Osmanlı Devletine ve ülkesine maddesel ve dinsel bakımdan saldırmışlar, yoketmeye vepaylaşmaya karar vermişler. Padişah ve hâlîfe olan kişi, hayat ve rahatını kurtarabilecek çareden başka birşey düşünmüyordur.

Hükümeti de aynı durumda, farkında olmadığı halde başsız kalmış ulus, karanlık içinde olup bitecekleri bekliyor, felaketin korkunçluğunu ve ağırlığını anlamaya başlayanlar, buldukları çevreye ve olaylardan etkilenebilme güçlerine göre kurtuluş çaresi saydıkları yollara başvuru yorlar..

Ordu, adı var, kendi yok bir durumda, komutan ve subaylar, genel savaşın bunca sıkıntı ve güçlükleriyle yorgun, yurdun parçalanmakta olduğunu görmekte yürekleri kan ağlıyor... "(Söylev)

BÖLÜM III. KURTULUŞ SAVAŞI

1919 Türkiye'sinde Politik Akım ve kümelenmeler.

İşte, kuvayı Milliye, korkunç bir karamsarlığın ve ümitsizliğin hüküm sürdüğü bu şartlarda ortaya çıkmış, ulusuna, halkına inancını ve Milli onurunu yitirmemiş başlangıçta bir avuç olan aydının hareketidir.

1919 Türkiye'sinin politik arenasında üç akım ve üç temel kümelenme vardır.

I - I. Grup : İSTANBUL HÜKÜMETİ

"Yurt bütünlüğü parçalanmasın" demagojik düşüncesiyle düşmanla işbirliği halinde olan, ülkeyi emperyalistlere peşkeş çeken hain, kukla bir hükümettir. Sirtını dayadığı güç, İngiliz emperyalizmidir. Bu hükümet İngiliz desteğiyle oluşturduğu hainler grubu (halife ordusu, Anzavur kuvvetleri, Adapazarı, Düzce, Bolu, Konya, karşı ayaklanmaları... ile Kuvaya Milliye'ye karşı savaş ilan etmiş olan hainler çetesidir.

2. Grup : İstanbul Hükümeti ile Kuvayı Milliye arasında bocakıyan mandacılar grubu.

Bu grup, vatanın içinde bulunduğu durumdan üzüntü duyan, ancak ulusça bir Kurtuluş Savaşının inkansızlığına inanan, halkına ve ulusuna yeteri kadar güvenmeyen, aslında canlarına ve rahatlarına düşkün, korkak, sözcük "Millici" aydınlar grubudur. Bunlar, bir yandan "vatan, millet" sözcüklerini ağızlarından düşürmeyen, en vatansever olduklarını iddia eden öte yandan yurtseverliğin gerektirdiği cesaret ve yürekliliğe sahip olmayan, kadine, halkına ve ulusuna güvenemiyen aydınlardır.

Bunlar kendi cesaretsizlik ve rahata düşkünlüklerine çok "gerçekçi" bir kılıf bulmuşlardır. Oda özetle şudur: "İçinde bulunduğumuz bu kötü şartlar altında düşmanla baş edemeyiz. Eğer Gazi'nin önerdiği gibi iş tıklali Tam Türkiye için savaşırırsak, yurt bütünlüğü diye birşey kalma yacak vatan paramparça olacaktır. Bu nedenle, yurt bütünlüğünü koruyabilmek için şimdilik 'nazik' bir sömürgeci olan Amerikan güdümünü kabul etmekten başka çare yoktur" Yine bunlara göre, Kuvayı Milliye Yurt bütünlüğünün esenliği açısından tehlikeli bir maceradan başka birşey değildir: Tam bağımsızlık arzu edilir bir şeydir ama bu amaçla mücadele edilirse, Türkiye paramparça olacaktır,

Kuvayı Milliye yi bölücülükle Yurt bütünlüğünü parçalayıcı eylemlere girmekle suçlayan mandacılar grubunun bir sözcüsünün (B. Sami) M. Kemal

Atatürk'e çektiği iki telgraf çok ilginçtir. Diyor ki, B "ami : " Bağımsızlık istenilmeye ve yeğlenmeye değer. Ancak tam bağımsızlık istemeye kalkışırsak ülkemiz birçok parçalara ayrılacak. Bağımsızlıktan, yurdu dumuzun bütünlüğü sağlayacak bir devletin güdümü altına girmek elbette yeğdir. Amerikan hükümetinin mutluluğumuza ve gelişmemize yardım etmesini isteyeceği. İsteyeceğimiz gügüm bu biçimdir." (Söylev s. 65_67)

Keza mandacılar grubunun içinde yer alan H. Edip Adıvar bu konuda şunlara söylemektedir: "Biz İstanbul'da kendimiz için bütün eski veyeni Türkiye sınırlarını kapsamak üzere geçici bir Amerikan güdümü katlanabilir kötü durum olarak görüyoruz... Bugünkü hükümet adamlarına değer vermese bile halkı ve halk hükümeti kurmayı ayrı sayan Filipin gibi yabancı bir ülkeyi bugün kendi kendini yönetebilen yepyeni bir makina haline koyam Amerika bu konuda çok işimize geliyor" (Söylev s. 69_70)

Yine, mandacılar grubunun en öndeki sözcülerinden Refet Beyin "ivas Kongresindeki konuşmasında bu pareleldir. Refet Be diyor ki: ~~XXXXXXXX~~ "Bizim Amerikan güdümünü yeğ tutmaktan amacımız, bütün toplumları tutsak kılan yürekləri vicdanları söndüren İngiliz güdümünden kurtulmak, yumuşak ve uluların vicdanlarına söyge gösteren Amerikayı kabul etmektir. Yoksa asıl iş para değildir... Söz olarak, güdüm ve bağımsızlık engel şeyler değildir; yalnız, eğer biz gerçekten güçlü olmassak işte o zaman güdüm altında eziliriz ve o zaman güdüm bizim için bağımsızlığı bozucu olur. Birde diyelim ki biz içeride ve dışarda tam bağımsızlık isteriz. Ama, acaba kendi başımıza yapabilecekmiyiz? Ondan önce, acaba bizi kendi başımıza bırakacaklarını Bunu düşünelin... Her halde bir Amerikan kefilliğini kabul etmek zorundayız. 20. Yüzyılda 500 milyon lira borcu, yekek bir yurdu, pek verimli olmayan bir toprağı ve ancak 10.15 milyon lira geliri olan bir ulus bir dış yardım olmaksızın yaşayamaz." (Söylev s. 77_78 altın biz çizdik.

Görüldüğü gibi, bunlarda yurt ve vatanının esenliğini düşündüklerini iddia etmekte ve bir an önce vatanın içinde bulunduğu kötü şartlardan kurtulmasını istenmektedir. Ama bunlara göre, bu konuda ütöpik değil "gerçekçi" olmak gerekir: Mustafa Kemal gibi "Tam Bağımsızlık" için emperyalizme ve İstanbul Hükümetine savaş bayrağı açılırsa yurt bütünlüğü diye bir şey ortada kalmayacak. Ayrıca milyonlarca borseun altında olan fakir Türkiye, böyle bir mücadeleyi omuzlayamaz. Omuzlasa bile bizi yalnız bırakmazlar. En tutarlı yol, kademekademe ilerlemek, bunun içinde zorunlu olarak bir büyük devletin yani Amerika'nın vesayeti altına girmek gerekir.

Bunlar aslında, vatanının içinde bulunduğu durumdan üzüntü duyan ve bir an önce bu durumdan kurtulma isteyen aydın kişilerdir. Ancak bunların "gerçekçi" görüşünün temelinde, halkına, ulusuna, kendi öz gücüne güvenmemek ve de kendi çıkarlarını vatanın çıkarlarından üstün tutmak yatmaktadır.

Bu grubu, hain Vahdettin hükümeti ile aynı kefeye koyabilir miyiz? Bir başka deyişle bunlara karşı devrimci grup diyebilir miyiz?

Hen diyebilir, hen diyemeyiz.

Diyebiliriz : Çünkü, Kuvayı Milliye hareketini "Yurt bütünlüğünün esenliğini" gerekçesiyle sabote etmekte ve mandacı bir görüşün Türkiye'li aydınlar arasında egemen olmasına çaba harcamaktadırlar. Bunlar bu sinsî faaliyetlerinden çok daha fazla tehlikeli olmuşlardır.

Diyemeyiz : Çünkü, bir ölçüde, bunlarda ulusun esenliğini düşünen ve çareler arayan kişilerdir. Ancak kendilerine, haklarına, uluslarına güvendikleri için ihtilalci olmayan, devrimci diyebileceğimiz bir görüşe sıkı sıkıya sarılmışlardır. Bunlarda ulusu düşünmektedirler, fakat kendi esenlikleri her şeyin üzerindedir.

Bu yüzden, sömürge, ve bağımsızlık, düzenin kökten, temelden yıkılmasını değilde bir takım ıslahatlarla zaman içinde mevcut düzeni tedavi metodunu çok çözüm yolu olarak ileri sürmüşlerdir.

3. Grup: Mustafa Kemal'in başını çektiği Kuvayı Milliye grubudur.

Bu grup, mevcut düzenin, Amerika vesayeti altında bir takım reformlarla te-
davi edilmesi yolunu, yani evrin yolunu temelden reddeden, bu yolu ulusun
şerefi ve onuru ile bağdaşmaz kabul, kabul eden gerçek vatanseverlerden
oluşmaktadır. Kuvayı Milliye grubu "YA İSTİKLAL YA ÖLÜM" şiarını, benimsemiş,
mevcut bağımlı düzenin kökten değiştirilmesini savunan, bu uğurda Tam
Bağımsız Türkiye Kurulana kadar savaşmaya and içmiş gerçek milli kurtulu-
luşçuların grubudur.

Sözü, bu grubun görüşlerini tam bir açıklıkla ortaya koyan Kuvayı Milliye
min lideri G. Mustafa Kemal'e bırakalım: "Temel ilke, Türk Ulusunun onurlu
ve şerefli bir ulus olarak yaşamasıdır. Bu ancak tam bağımsız olmakla, sağ-
lanabilir. Ne denli zengin ve göneneli olursa ulusun bağımsızlıktan yoksun
bir ulus, uygar insanlık karşısında uşak durumunda kalmaktan kendini kut-
taramaz.

Yabancı bir devletin koruyuculuğunu istemek insanlık mâteleklerinden yok
sunluğu, güçsüzlüğü ve bederiksizliğini açığa vurmaktan başka bir şey değil
dir. Gerçekten bu aşağılık duruma düşmemiş olanların istiyerek başlarına
yabancı yönetici getirmeleri hiç düşünülemez.

Oysa Türk'ün onuru ve yetenekleri çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir ulus tut-
sak yaşamaktansa yok olsun daha iyidir.

Öyle ise: Ya bağımsızlık, Ya Ölüm:

İşte gerçek kurtuluş isteyenlerin parolası bu olacaktır. Bir an için bu
kararın uygulanmasında başarısızlığa uğranacağını düşünelim, Ne olacaktı?
Tutsaklık: Peki efendim, öteki kararlara uymakla bu sonuç olmayacaktıydı?
Şu ayırımı ki, bağımsızlığı için ölümü göze alan bir ulus, insanlık onuru
ve şerefinin gereği olan her öz veriye baş vurduğunu düşünerek avunur ve
elbette tutsaklık zincirini kendi eliyle boynuna geçiren uyusuk, omursuz
bir ulusla karşılaştırılınca, dost ve düşman yerindeki yeri çok başka olur"
(Söylev. s. II)

Tam Bağımsızlığın yolunun ihtilal olduğunu Gazi şu şekilde açıklamaktadır
"Osmanlı Hükümetine, Osmanlı padişahına, ve müslümanların halifesine başkal-
dırmak ve bütün ulusu ve ordüyü ayaklandırmak gerekiyordu," (Söylev s. I)

"Bu kadar fakir bir ülke, koca emperyalist devletlerle baş edemez. Kuvayı
Milliyenin yolu ulusun intihar yoludur." Diyenlere karşılıklı G. M. Kemal'in
cevabı çok kesindir. "Bir ulus varlığının ve bağımsızlığını korumak için
düşünelebilen girişim ve fedakarlığı yaptıktan sonra başarır. Ya başara-
mazsam demek, o ulusu ölmüş saymak demektir. Öyleyse ulus yaşadıkça ve fe-
dakarca girişimlerini sürdürdükçe başarısızlık söz konusu olamaz." (a. g. e.
Görüldüğü gibi, herbüyük ihtilalci gibi Gazinin kendisine, ulusuna ve halkı-
na güveni tamdır. Sadece kendi ulusunun değil, bütün mazlum halkların ve ulus-
larını zaferine mutlak bir inancı vardır, Gazi'nin.

Bu konuda diyor ki: "İfakat bu baskı (emperyalist baskı kastediliyor) ne
denli güçlü olursa olsun, büyük fikir gelişmelerine karşı duramayacaktır.
Bütün mazlum uluslar, zalimleri bir gün mahv ve perişan edecektir. O zaman
yer yüzünden zalim ve mazlum kelimeleri kalkacak, insanlık kendine yaraşan
bir toplumsal düzene erişecektir.

Biz, atı emperyalistlerine karşı yalnız kurtuluş ve bağımsızlığımızı savur-
makla yetinmiyoruz. Aynı zamanda "atı emperyalistlerinin güçleri ve bili-
nen araçlarıyla, Türk ulusunu emperyalizme araç kılmak isteklerine engel
oluyoruz. Bu yolla tüm insanlığa hizmet ettiğimiz inancındayız.

Ve M.Kemal, "Tam bağımsızlıktan" ne anladığını da şu şekilde açıklamaktadır. "Tam bağımsızlık demek elbette siyasal, maliye, iktisad, adalet askerlik kullur gibi her alanda, tam bağımsızlık ve tam özgürlük demektir. Bu saydıklarımın herhangi birinde bağımsızlıktan yoksunluk, ulusun ve ülkenin gerçek anlamıyla bütün bağımsızlığından yoksunluğu demektir. (Söylev s.458-459)

İşte G.M. Kemal'in başını çektiği Kuvayı Milliye hareketinin perspektifleri ve görüşleri özetle şöyledir budur.

I. Milli Kurtuluş savaşımızın eşliğinde ülkedeki politik kümelenme bu üç gruptan oluşmaktadır. Her üç grupta kendi düşünce ve perspektiflerini halka kabul ettirmek için bütün savaş boyunca, birbirleri ile sürekli bir mücadele içinde olmuşlardır. (Aslında Kuvayı Milliye ve İstanbul Hükümeti olmak üzere iki temel politik görüş ve grup vardır. "Mandacılar ise bu iki kutup arasında her iki kutup içinde dağınık bir şekildedirler)

Politik perspektiflerini bu şekilde belirlediğimiz bu üç grubun birde özet olarak sınıfsal niteliğini belirtelim.

I. İstanbul veya Padişah ve Halifelik makamı) Hükümeti:

Vatani satan Osmanlı feodal büyük bürokrasisi ve hanedanın başını çektiği bu grup, halifelik bayrağı altında, feodalizmin büyük kesimiyle, komrador burjuvazisinin (Levantenlerin) ekonomik ve sosyal çıkarlarını, dile getirenlerin ve politika arenasında savunanların grubudur. Bu grup emperyalizmin yurt içindeki bir uzantısı olarak ülkeyi emperyalistlere peşkeş çekken, onların koltuk altlarında kendi sınıfsal ve zümresel çıkarlarını korumayı amaç edinmiş bilinçli vatan hainlerinden oluşmaktadır.

2) Mandacılar (Evrinç) grubu :

Türk burjuvazisinin ve bir kesim aydınların (asker, sivil aydın zümresinin sağ kamadını) ve de bazı toprak ağalarının, eşrafın politik akımıdır.

Bilindiği gibi, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin (karakteri), sınıfsal niteliği ikilidir. Başlangıçta emperyalizme karşı savaşa pek taraftar değildir. Kendi sınıfsal karakteri gereği, böyle bir savaşı, başlangıçta sonu garantili olmayan bir macera olarak görür. Daima, istikrar ve garantili sonuç arzuladıklarından sözde "gerçekçi" dirler. Bu "Gerçekçi" politikaları gereği, evrim yolu, devrim yolundan daha emin ve daha "tercih" e şayandır. Yine sınıfsal nitelikleri gereği, daima kuvvetli olana karşı meyilleri vardır. Bu yüzden, başlangıçta emperyalizme karşı ulusça baş kaldırmaya karşı olmalarına, bunu tehlikeli bir macera olarak görmelerine rağmen birinci Kurtuluş savaşımızın peşpeşe zaferler kazanması üzerine bir kesim yavaş yavaş kuvayı Milliye saflarına yönelmiş ve ağır basmakta olan bu saflarda yerlerini almışlardır. Ufak bir kesim de, iyice sağa kayarak İstanbul Hükümetinin dolayısıyla emperyalizmin açık saflarında yer almışlar ve vatan haini dangasını yemişlerdir.

Bu grubun ileri gelenleri, Kuvayı Milliye hareketinin zaferler kazanması üzerine bu saflarda yer almalarına rağmen 1923 den sonraki radikal dönüşümleri, mensup oldukları sınıfların çıkarlarına aykırı buldukları için G.M. Kemal Atatürk'e karşı feodal mütegalibe ile birlikte cephe alarak işi ona suikastlar düzenlemeye kadar götürmüşlerdir.

3) Kuvayı Milliye Grubu :

Şiirleri "Ya İstiklal, Ya Ölüm" olan; Tam bağımsızlığa kadar savaşmaya and içmiş olan Kuvayı Milliyeciler başta orta köylüler olmak üzere o günün şartlarında bütün halk sınıflarının ve tabakalarının bağımsızlığa yönelik özlemlerini dile getiren ihtilalcilerdir.

Hareketin liderliğini, asker_sivil aydın zümrenin en radikal yani sol kanadı yapmaktadır.

O dönemde gerek Osmanlı eğitim sisteminden dolayı, gerekse de sosyalizmin yarı sömürge ülkelerin tam bağımsızlığının devamının garantisi olarak, henüz pratik başarılarının görülmemesinden dolayı, bu milli kurtuluşçu aydınlar arasında sosyalist düşünce ve teori yaygın değildi. Kuvayı Milliye içinde sosyalistler çok ufak bir azınlıktı. Hareketin başını sosyalist olmayan Milli Kurtuluşçular çekmiştir. Ancak sosyalist düşünceye sahip olan Kuvayı Milliyeciler de başından sonuna kadar G. M. Kemal'e destek olmuşlar ve de ön cephelerde şerefleriyle savaşmışlardır.

Burada biraz duralım, iddia makamının Kemalizmle Marksizm'in zıtlığı Marksist'lerin Kemalist'lere karşı olduğu demagojisini tarih nasıl çürütüyor hep beraber görelim:

Kurtuluş Savaşı yıllarında Türkiye'de Marksist Leninist bir hareket vardı. Bu hareketi temsil eden siyasi parti Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası (TİÇSF)dir. Partinin kuruluş tarihi 1919'dur. Doktor Şefik Hüsnü'nün önderliğindeki Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası o dönemde, bütün imkanlarıyla Devrimci cephede yerini almıştır. Öyle ki, o sıralar, İstanbul'daki cephaneliklerin basılarak içlerindeki silah ve mermilerin kamulaştırılması ile, bu malzemelerin Anadoluya taşınmasında Sosyalist fırkası militanları en önemli rol oynamışlardır. Bir isim vermek gerekirse, Şefik Hüsnü'nün yakın arkadaşı olan, aba Mehmet Anılabilir, aba Mehmet Karadenizlidir. ve İstanbul'daki yurtsever bütün takacıların sevdiği ve saydığı bir kişidir. Baba Mehmet ve arkadaşları kurdukları teşkilat ile Anadolu'nun o dönemde en fazla ihtiyaç duyduğu bu silah ve mermilerin nakli işini organize etmişler ve bu görevi yiğitçe yerine getirmişlerdir.

O dönemde, Sosyalistlerin yaygın organı olan "AYDINLIK" dergisinde Şefik Hüsnü'nün yazdığı yazılar, (elbette Marksist Leninist'lerce eleştirilecek yanı vardır) Marksistlerin Kemalistlerle ittifakını yansıtır niteliktedir. Aydınlığın, 20 Eylül 1922 tarihli sayısında, Şefik Hüsnü şunları yazıyor: "...Bugün bütün ilgililerin hararetle alkışlayacağı uğurlu bir sonuca varılmıştır. Öz kanını akıtmak suretiyle bu başarıya ödiyen Anadolu köylüsünü sevk ve idare edenlere de bundan bir iftihar payı düşer. Dileriz ki, bu hünerli örgütçüler harp ve darb işini bitirdikten sonra işçi köylü ve sıradanının bütün haklarını kullanmasına yardım ederek gerçekten yüce bir ruha sahip olduklarını ispat etsinler. O zaman bütün şükranlarına hak kazanmış olacaklardır."

Görüldüğü gibi, tıpkı bugün olduğu gibi, birinci Kurtuluş Savaşı sırasında da Milli Kurtuluşçular ile aynı zamanda Milli Kurtuluşçu olan Marksistler arasında zıtlık yoktur. Tam tersine, aynı hedef doğrultusunda bir güç birliği vardır. O dönemdeki mücadelenin hedefi ise, bugün olduğu gibi, "Tam bağımsız"lıktır.

Bu gerçeğin çok iyi bilincinde olan Sosyalist Kuvayı Milliyeciler ile Sosyalist olmayan Kuvayı Milliyeciler sadece Kurtuluş savaşımız sırasında değil, savaşsız geçen yıllarda da anti emperyalist zaferin sürekli kılınması, Türkiye'deki yabancı sermayeye karşı en ters tavrın alınması konusunda fikir birliğinde olmuşlardır.

Sosyalist Kuvayı Milliyeciler ile sosyalist olmayan Kuvayı Milliyecilerin beraberliğini anlatan yayınlanmış yüzlerce yazı, birçok eser vardır. İddia makamının bütün gerçeklerden haberi varmıdır acaba? biz sanıyoruz

DEVAM edelim.

Kuvayı Milliye bilinci I.Milli Kurtuluş savaşımız boyunca daima iki cep hede birden savaşmıştır. Birincisi, dış düşman, işgalci düşman cephesidir. Bu cephede emperyalist güçlere karşı dişiyle, tırnağıyla kısacası bütün gücüyle Kuvayı Milliye, öte yandan bütün bir ulusu emperyalist güçlere karşı seferber edebilmek "Tam bağımsız Türkiye"ideali altında toparlıya bilmek için dış düşmanakarşı da yoğun bir mücadele vermek zorunda kalmıştır. Bu konuda diyor ku Gazi: "Savaşlarımızda Yunan Ordusu ile olduğu kadar... İstanbul aracılığı ile yapılan iç ve dış girişimlere, güçsüzlüğe sürükleyici kışkırtmalara ve içerdeki bozguncularla da uğraştığımız görülecektir." (Söylev s.373)

Mustafa Kemal ve arkadaşlarının mandacılar karşı mücadelesi daha ziyade kongrelerde olmuştur. Mandacılar ulustan güçlü bir destek görmediklerinden genellikle barışçı mücadele metotlarını (mecburen) tercih etmişler ve sin si faaliyetlerini Gongrelerde, ülkenin çeşitli bölgelerinden geledeleleleri kandırmak, kendi fikirlerine çekmek için, kulisler şeklinde sürdürmüşlerdi.

Ancak zaman zaman bunlara karşı Kuvayı Milliye'nin mücadelesi sert ve kanlı görünümlere de bürünmüştür.

Bu gerçeği Şüreyya Aydemir şu şekilde belirtmektedir: "...Meclis aslında iki gruba bölünmüştü ki, bu gruplar... meclis içinde veyatta dışında kıyaya çarpışıyorlardı.

A) BİRİNCİ Grup

B) İkinci Grup

İkinci grup muhafazakar görünüyordu. Ve Mustafa Kemal Paşa, birinci grubun başındaydı. "Mücadeleler ise sert, haşin hatta bira da kanlı oldu" (CHP ken dini yeniliyebilecekmi? Cumhuriyet gazetesi 3 Eylül 1971; s,2) İstanbul hükümeti, saltanat ve Hilafet için tam bağımsızlığı kabul etmiş, gerçek anlamıyla inahet grubudur.

Mandacılar ise, Kuvayı Milliye ile İstanbul grubu arasında dağılmış ikisi ortasında bir yol izleyen, iki kutbun arasını bulmaya çalışan ve haldeki çözüm yolu da Amerikan vesayeti altında yarı bağımsızlık statüsüdür. Bu statüde içersinde, öngördüğü politik rejim ise, padişahlık ve hilafetin var olduğu, melrutu bir yönetimdir. "Bağımsızlık bunlar için on yıllar sonraki sorundu. Kuvayı Milliye ise tam bağımsızlığı hedef almıştır. "Tam bağımsız Türkiye kurulana kadar savaş, Kuvayı Milliye'nin şiarıdır. Öngördüğü rejim ise, "İlli, Lakk, Cumhuriyet yönetimidir. (Ancak bu Cumhuriyet görüşü Kuvayı Milliye yenin yöneticileri arasında sadece Atatürk'e aittir. Kuvayı Milliye'nin üst yöneticisi olmayan genç aydınlar ise bu görüşü paylaşmaktadırlar.)

İşte I. Kurtuluş savaşımıza bu şartlar altında girişilmiş bu şartlar altında savaş yürütülmüş ve bütün bir ulusa veyalka "ya istiklal, ya ölüm" şiarı benimsetilerek, Kuvayı Milliye'nin dalgalandırdığı istiklal'i tam Türkiye bağrağı altında ulus örgütlenilerek, bir halk savaşı ile emperyalist boyunduruk kırılmıştır.

Böylece, emperyalist boyunduruk altında olan Doğu Ulusu, emperyalist boyunduruğu parçalıyarak, bir ulusun bağımsızlığının, o ulusun öz gücü ile elde edileceğini, mazlum milletlerin de emperyalistlere karşı muzaffer olabileceklerini ilk defa olarak bütün dünyaya ilan ediyordu.

G.M. Kemal'in önderliğinde I. Kuvayı Milliye'nin zaferiyle birlikte dünyada mazlum ulusların, emperyalist boyunduruktan tek kurtuluş yolu olan halk savaşları çağırısı açılmış oluyordu.

Ve bu açılan yoldan, birer yarı sömürge olan Çin, Viet nam, Küba, Kore Ceza yir emperyalist boyunduruğu kırarak (Halk Savaşı vererek) bağımsız uluslar ailesine katılmışlardır.

BÖLÜM IV. DEVRİMDEN KARI-DEVİRİME

Peki, tarihin ilk Milli Kurtuluş Savaşını zaferle kapataş Türkiye nasıl olur yolda tekrar yarı sömürge haline geliyor? Nerede ise çıplak elleriyle üstün acaşli kuvvetleri yok eden, am Bağımsız Türkiye'yi kanları ve canlarıyla kuran halkımız nasıl oluyordaki tekrar emperyalist canavarların kollanrı arasına düşüyor?..

Şimdi bunu anlayalım:

I) Kuvayı Milliyeciler Devrimi Niçin sürekli Kıladılar?

Kuvayı Milliyecilerin askeri zaferi kazanmaları, bağımsız kalkınma için tek alternatif değildi. Bu en kısa süre içinde iktisat politikamız, tesbit edil meli, bağımsız kalkınmamızın motodları ne ise uygulanmalıydı. Yani toplan mali ve bu kongreye her sınıf tabakadan, her meslek kuruluşundan temsilci ler çağırılmalıydı. Öyle de yapıldı. 1923 İzmir İktisat kongresinin toplan masında amaç buydu.

A) 1923 İzmir İktisat Kongresi

Gazi Mustafa Kemal kongrenin açılış konuşmasında siyasi ve askeri bağımsız lığın yeterli olmadığını aslolan şeyin iktisadi bağımsızlık olduğunu söy lüyor ve şöyle devam ediyordu:

" ... Geçmişte ve özellikle tanzimat devrinden sonra, yabancı sermaye seçki bir mevkiye sahip oldu. Ve ilmi manasıyla denilebilir ki devlet ve hükümet yabancı sermayenin jandarmalığından başka bir şey yapmamıştır. Artık medeni memleket gibi Türkiye de buna muvafakat edemez. Burasını esir ülke yapamaz. Efendiler, Görülüyor ki bu kadar kat'i veyüksek askeri zaferden sonra dahi barışa kavuşmamızı engelliyen sebepler doğrudan doğruya iktisadidir." Mustafa Kemal'in bu teşhisi doğru idi. Devlet ve Hükümetler emperyalizmin jandarmasından başka bir şey olamamışlardır. Ancak iktisat kongresinde çizi len yol yanlıştı. Pre? kapitalist ilişkilerin toplumumuza hakim olduğu e dönemde milli bir kapitalist gelişmeyi amaçlıyan bir kalkınma yolu, hiç şüphesiz objektif olarak ilericiydi. Şu varki yaşanan çağ, dünya kapitaliz minin tekelci çağıydı. Tekelci dünya kapitalizminin iktisadi kuşatması al tında olan bir ülkede kapitalizm yolundan kalkınmak mümkün değildir. Peki bu ters yol niçin tutulmuştu? Bunu ileride anlatacağız...

1923 İzmir İktisat gönresinde alınan kararlara bir göz atacak olursak, bu kararların çoğunun Milli burjuvazinin (reformist) Burjuvazisinin) çıkar ları doğrultunda alınmış kararlar olduğunu görürüz. Örneğin, Gümrük himaye sinin ve sanayiın teşviki amacıyla büyük sermayeli bankaların kurulması şir ket kurulması girişimlerine kolaylık sağlanması, asgari ücret tes biti gibi kararlar tutulacak yolu gösteriyordu.

Diğer taraftan maden ocağı sahiplerinin, yüksek gümrük vergileriyle yerli kömürün korunması talebi, sanayici grubun daha ucuza gelmesi gerekçesiyle kö mür kömür ithalinin serbest bırakılması önerisine tercih edilmiş; işçi ve sanayicilerin tütün, pamuk, yün, tiftik, deri gibi ham maddelerin işlenmeden ihracının yasaklanması teklifi tüccar grubunun karşı koymasıyla reddedilmiş ti. Bu red olgusu, tüccar ve ticaret erbabı karşısında sanayicinin ikinci planda kaldığını göstermektedir. İmtiyazlı yabancı kurumların millileştiril mesi teklifinin reddi ise, yabancı sermaye karşısında kesin tavır alınmadı ğını belirtmektedir. Öte yandan Anadolu eşrafının ağırlığı, büyük çiftlikle rin dağıtılması, toprak reformu yapılması gibi tekliflerin,

geri çevrilmesine yol açmıştır.

İşçilerin durumuna gelince, grev yapma, sendika kurma istekleri hasır altı edilmiştir. Sanayicilerin bu noktada ağır bastıkları anlaşılmaktadır. Fakat I Mayıs İşçi Bayramı olarak kabul edilmesi, işçi ücretlerinin muntazam ve nakden ödenmesi konusunda karar alınması, hayat sigortası, sigorta priminin yarısının işveren tarafından ödenmesinin kabulü, işçilerin "hiçbir şey" olmadıklarının göstermektedir. İşçilerin bu isteklerinin kabul edilmesi, savaş sonrası siyasi bağımsızlığını kazanmış ülkenin kabul edilmesidir (Türkiye'nin,) iç işlerindeki serbestliği ile işçilere karşı gösterilen "terans", bir görünümüdür.

Yukarıda özetlediğimiz kongre kararları, o dönemde Türkiye'deki sınıflar komünal binazonu ile iktidarı ellerinde tutan ihtilalci sivil ve asker aydınların kendisinesectikleri sınıf temelini ve güdücek ekonomi politikasını berrak bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Gongre kararlarına göre; milliburjuvazi devlet desteğine sığınıyor, riberalizmi reddediyordu. Bu açıdan kabul edilen devletçilik kapitalizme alternatif olarak değil, tam tersine kapitalizmi güçlendirmeyi amaçlıyordu. Devlet güçlendirmek amacı ile yatırım yapacaktı.

Özel olarak tutulan yol; anti emperyalist (ve dolayısıyla anti feodal), ama içeride kapitalizmin gelişmesini ve bu yolla feodal ilişkilerin tasfiye edilip, sanayileşmenin sağlanmasını amaçlayan bir yoldu.

Nitekim; tekke, zaviye v.b. feodalizmin üst yapı kurumlarının kapatılması, laisizmin esas alınması, fosilleşmiş ilişkilere karşı alınan tavra göstermektedir.

Hiç şüphesiz 1923 İktisat Kongresi bir karar organı değildi. Fakat devletin yeni ekonomik politikasını tesbitte bütün sınıf ve tabakaları, bütün meslek teşekküllerinin eğilimini göstermesi açısından genç devletin yolunu çizmiştir. Uygulamalar gongre kararlarının ışığı altında olmuştur. Zaten Lozan anlaşmasına giden heyet bu kararların uygulanmamasına engel teşik eden bütün imtiyaz, anlaşma ve sözleşmelerin kaldırılmasına temin etmekle görevlendirilmiştir. Ne varki bunlar bir çarpıda elde edilememiş örneğin bir çok imtiyaz ve anlaşma 7 yıl daha yürürlükte kalmış 1916 da yapılan gümrük anlaşmaları muhafaza edilmiştir. Cılız sanayimiz için hayati önem taşıyan gümrük meselesi ancak 1929 da çözüme bağlanacaktır. Osmanlı borçlarının büyük bir kısmı ise Cumhuriyet devletinin üzerine kalmıştır. Gerek bu borç taksitlerinin ödemesi, gerek savunma masraflarının fazlalığı ve gerek bayındırlık yol yapma işlerine fazla ağırlık verilmesi sebebiyle sanayiye ayrılan pay genel bütçe yanında çok cuzzi kalmış, gümrük meselesinin çözülmesiyle sanayi için gerekli koruma tedbirleri alınamamıştır. Bütçenin çok küçük, gelir kaynaklarının pek az oluşu nedeniyle devletleştirilemeyen yabancı sanayi tesisleri yerli sanayi tesislerinin yerli sanayi için bir engel teşkil etmiştir. Zayıf bütçemiz karşısında yabancı sanayi tesislerinin durumunu en iyi Atatürk'ün kendisi anlatır: "İktisat siyasetimizin mühim gayelerinden biri de menfaatleri doğrudan doğruya alakadar edecek iktisadi teşebbüsleri vemeselelerixxxx, mali ve teknik kudretimizin müsaddesi hisbetinde devletleştirme." tirmektir."

fakat bu yabancı sanayi teslerini satın almaya arzulayan milliyetçi kadroyu giderek istemiye borç almaya zorlamıştır. İsmet Paşa bu borç meselesini şöyle anlatır: "1926 da devletin yakında temasda bulunduğu bir yabancı müessese den 6 ay vade ile 10 milyon lira borç almak istedik. Ce vap olarak 10 milyon liralık rehin ve ehreşyden önce borçlar meselesinin hallini teklif ettiler. İhtiyaç zamanında borç şartlarını anlamak için bu bir delil değil mi?" (Şevket Süreyya Aydemir ikinci adam, cilt 2 s.397-398) Bu konuyla ilgili olarak Atatürk de şunu söylemektedir: "Bir takım iktisadi meseleler vardır ki, biz bunları kendi ,

Kaynaklarımızla ve yalnız kendi sermayemizle halledemeyiz. Bize yardım yardım edecek dostlar aramalıyız. Halkımızın Fransa halkına dostane duşgunluk beslemesi pek tabiidir. Çünkü Fransa kamuoyunun Türk'lere müsaait olduğunu gördük ve hergün görüyoruz. (2. kısım, "etüt Parisien" Muhabirine Bursada verilen demeçten Söylev, cilt III. s.49)

Ardarda iki büyük savaş vermiş olabın bir memleketin içine düştüğü zor duruma iktisadi olumsuzluklara rağmen yabancı sermayeye karşı büyük bir çekingenlik vardır. Her siyasi bağımsızlığı ekonomik bağımsızlığın izlemesi hakkındaki inanç sonsuzdur. Atatürk'ün şu sözlerini tekrar edelim: "İktisadi hayatımızda tam bağımsızlık tam mahrumiyetimizdir. Devletler bize şimdiye kadar şu veya bu meselelerde gösterişli müsaadelerde bulunuyorlar. gibi görünüyorlar. Fakat iktisadi esaret bizi felce uğratiyorlar. Öteden beri bize bazı şeyleri vermiş gibi, bize bazı haklarımızı tanımış gibi vaziyet alırlar. Hakikatte iktisatta elimizi kulumuzu bağlarlardı. Bu esarete katlanan mevki sahibi kimseler memnundu. Çünkü, görüşte büyük bir bağımsızlık sağlamışlardı. Fakat hakikatte halde milleti tamamen miskinlik çukuruna atmışlardı. Bunlar iktisadi mahkumiyeti anlamayan bedbaht hayvanlardı. Fakat artın bugün milletimizin acı hayat noktasının nerede olduğunu pek güzel anlamıştır. Şimdiye kadar büyük muzafferiyetler kazandık. O zaferleri hayat için, saadet için milletin refahı için yeter sandık; bu suretle gafletten düştük: Halbuki zafer vefetihlerden sonra derhal sanat ve iktisadiyat sahasında hızlı adımlarla yürümek lazımdı." (16 Mart 1923, "Söylev" cilt II. s. 119) Görüyoruz ki, 1923'de söylenen bu sözler genel anlamıyla 1971'de de söylenebilir. Atatürk'ün pek iyi kavradığı bu zor şartlar altında yapılmak istendiği, fakat şartlar gereği ne gibi ters sonuçlara ulaşıldığını görelim:

B) Sanayici Yetiştirme Babaları ve İş Bankası:

Millileştirme, sanayileşme ve reformist burjuvazisinin güdümünde bağımsız kalkınma istemine katkıda bulunacak sanayii geniş ölçüde destekleyecek bir banka kurulması öteden beri düşünülüyordu. Nitekim önceleri ithalat ihracat yapmak için ayrılan 250.000 lira Celal Bayar'ın önerisi üzerine bir banka açılması işi için kullanılmıştır. Bankanın kurucuları nüfuzlu politikacı, tüccar ve eşraftır ki; aralarında Celal Bayar, Hasan Saka ve ileri gelenlerden Mahmut Muammer, Aliç Ali gibi ünlüler de yer alır. Banka içinde, kendilerini iş hayatının göbeğinde bulan Kurtuluş Savaşı temsilcileri de iş hayatının tadına kolayca varacaklardır. Celal Bayar liderliğindeki Muammer Eriş, Siirtli Mahmut, Aliç Ali, Recep Zıhtı, Salih Bozok, Nuri Conker, Cevat Abbas gibi kişiler İş Bankası grubu olarak tanınacak ve isimleri sık sık işitilecektir. (Doğan Avcıoğlu; Türkiye'nin Düzeneği, Cilt I, s. 248-249) İş Bankasının niteliği, tarihimize önemli rol onyamasına yol açacaktır. Falih Rifki Atay bu konuda aynen şöyle söyler: "İş Bankası'nın bir nevi politikacılar bankası olarak kurulmuş olması, Cumhuriyet dönemi için bir aferizm salgınının başlangıcı olmuştur. Bu aferizmin ne olduğunu dahasonra örnekleri ile göreceğiz. Yalnız unutmadan söylemek gerekir ki Celal Bayar'ın başkanlığındaki İş Bankası grubu Türkiye'de tekelci kapitalizmin uç vermesinde en etkin grup olmuştur. Bunda İş Bankasının tek banka oluşu ve tatlı kâr peşinde grup olmuştur. Bunda İş Bankasının tek banka oluşu ve tatlı kâr peşinde kona herkezin bir kolayın bulup bankaya kendi girişimi içine sokmak, kredi koparmak isteyen teyişi önemli rol oynamıştır. Devletin küt bütçesi yanında banka'nın geniş olanak sağlanması devlet girişimlerinin banka yoluyla yapılması Bankaya her sanayi mişimine ortak olma veya bizzat kurma olanağı sağlamıştır. Bu olanak ise aynı zamanda devlet yöneticisi olan banka Yöneticilerine büyük fonksiyon kazandırmıştır.

İş Bankasının yanında Ziraat Bankasına da yeni bir şekil verilmiş, eski den devlet bankasıken bir anonim şirket haline getirilmiştir. Anadolu eşraf ve tüccarı ile devlet politikacılarının ağır basdığı idare meclisi banka kredilerini köylü yerine tüccar ve ağaya kaydırmıştır. Genel müdürü İsviçre'li olan banka'nın müdür yardımcısı bu yüzden

İstira etmiştir. "Anka 1937 yılında devlet bankası haline getirilmiştir.

Cumhuriyet tarininde etkili olacak bu iki kuruluşu gördükten sonra şimdi sanayileşme yolundaki çabaları görelim

Sanayileşmeyi teşvik eden ilk kanun 1925 de şeker sanayii için çıkarılmıştı. Trakya'da Alpullu şeker fabrikası bölgede 25 yıl süreyle tekel durumunda kalacak ve bu bölgede başka şeker fabrikası kurulmayacaktır. Göze çarpan özellik tekel imtiyazının verilmesidir. Kurulan İş Bankası, Ziraat Bankası, anayii ve ~~İnönü~~ Bankası gibi bankalar ise devletin ekonomisi gereği özel teşebbüsü destekleyici ortaklıklara gitmektedir. Mesala ayseri, Bünyan Fabrikası 1925 yılında özel kişilerle ticaret ve kâletinin ortaklığı olarak Anonim şirketi halinde kurulmuş fakat iplik imalatını satamayan fabrika, pazar ve sermaye sıkıntısına düşmüştür. Bunun üzerine sümerbank 1934'de fabrikayı satın almıştır.

Diğer bir örnek: Isparta iplik fabrikasıdır. Özel kişilere 175 000 lira ile 1925 de kurulan fabrika inşa ve montaj için gerekli parayı bankalar dan bulmuş, faaliyeti verimsiz olduğundan 1934 yılında Sümerbank tarafından devralınmıştır. Maraş Çeltik fabrikası, Eskişehir lüle taşı şirketi, Ankara milli mensucat T.A.Ş. gibi fabrikalar, sonunda bankalar tarafından devralınan girişimler olmuşlardır. Görülen odur ki: Kâretmeyen ve yaşayan bütün sanayii girişimleri devletin üzerine kalmış, sanayi kurma çabaları hazinenin israfına yol açtığı gibi başarısız girişimler karşısında artırılan imkan ve tanınan imtiyazlar, girişimlerin, tekelleştirme sürecini hızlandırmıştır.

"Türkiye'nin ana sanayii merkezleri İstanbul, İzmir, Ankara ve Zonguldak, 1927 senesinde İstanbul'da sanayii girişimleri olabilecek çapta şu işletmeler vardır: Nebati ağ fabrikası, 17 Debbahane, 2 konserve fabrikası, 2 Çimento Fabrikası, 1 Çivi Fabrikası, 9 Kereste fabrikası, 1 Sabun Fabrikası, 1 Bira fabrikası, 1 Sigara kağıdı fabrikası, 1 Kimya Maddeleri Fabrikası, 1 Bira Fabrikası, 1 Sigara kağıdı fabrikası, ve 1 Harp Sanayii Fabrikası, İzmirde: 43 Zeytinyağı, 27 un, 24 Üzüm kurutma, ve işletme, 15 sabun 13 pamuklu mensucat, 10 Elektrik istasyonu, 8 sandık ve anbalaj, 4 makarna, 4 kereste, 3 Şekerleme, 3 Mobilya Fabrikası, Ankara da ise: Barut Fişek Fabrikası, Tekstil Fabrikası, 6 Kereste ve tahta işleri Fabrikası, Tuğla ve Kiremit Fabrikaları, Elektrik Gücü İstasyonu ve bir tamirhane" Zonguldak ve Aradenizde ise kömür ocakları bulunmaktadır."

Görülüyor ki; Ülkede fazla sayıda büyük işletmeyoktur. Bu kötü durum ise Devleti daha fazla mücadeleci olmaya yönelttiği gibi bazı sanayii koruma kanunlarında çıkarmaya sevk etmiştir.

1927 de çıkan "Teşvik Sanayi Kanunu" belli şartlardaki bütün özel sanayi girişimleriyle maden İşletmelerine geniş avantajlar sağlamıştır. Kanunun önemi sebebiyle birkaç maddeyi aşağıya alıyoruz:

- 1- Belediye sınırları dışında arazi, işletme kuracaklara bedava sağlanacaktır. Belediye sınırları içinde ise bedel 10 yılda ödenir.
- 2- Kanundan yararlanan teşebbüslerin hisse senetleri vetahvilleri damga resminden muaftır.
- 3- Teşebbüslerin kurulma ve geliştirilmesi için gerekli inşaat malzemesi, ham madde, her türlü alet ve parça, enerji üretimi ve nakil için gerekli alet ve tesisler ve malzemeler yurt içinde sağlanamıyorsa ithalde gümrük ve vergiden muaftır.
- 4- Teşebbüslerin nakil işleri % 30 indirimle yapılır.
- 5- Teşebbüskere bankalar kurulu kararıyla, ürettikleri mamul maddeler değerinin %10'na oranında prim verilebilir.

C) Başarısızlıklar

Bu geniş imkana rağmen müteşebbisler ciddi sanayi yatırımı yerine daha tatlı ve zahmetsiz kâr olanağı sağlayan ticarete yönelecekler. sermayesizlikten ve teknik bilgisizlikten birçok girişim başarısızlığa uğrayacaktır. Örneğin 1927 de yukarıda genel eksikliğin yanısıra Avrupa mamul mal ihracınının altında ezilen girişimlerin 12 si iflas etmiş 751 küçük teşebbüs işini tatil etmiştir. 1928 de ise 400 iflas 1000 in üzerinde iş tatili vardır. 1918 den sonra kurulan şirketlerin sayısı şöyledir:

1919	12	1924	42
1920	8	1925	50
1921	4	1926	26
1922	5		
1922	II		

Burada görülen özel teşebbüsü destekleme politikasını buna karşı elde edilmeyen, başarıyı görürüz. Özel teşebbüsü ilk cezbeden şeker sanayiinde Hani başarısız kalınmıştır. 1923 te Uşak çirçilerinin 600 000 lira ile giriştiği Uşak terakki İraat T.A.Ş. ancak 1925 yılında Sanayii ve maden bankasının %30 oranında sermayeyle katılmasıyla işler hale gelmiş, fakat işleyecek yeterli pancar bulunamamıştır. Şirketin bankaya olan borcu 9000 000 lirayı bulmuş ve 1930 da tasfiye edilmiştir. Alpullu'da girişilen deneme ise Hayri İpar gibi usta yöneticilerin İş Bankasını işin içine sokabilmeleriyle başarıya ulaşabilmiştir. Daha sonra bu kişiler ve Turhal'da kurulanlarla şeker fabrikası sayısı dört çıkmıştır. Bu arada İş Bankası grubun, sanayileşme karşısında, ki tutumunu anlatmak için bir örnek vermek gerekir. 4 şeker fabrikasının üretimine karşı ithalayıcılar tarafından bir muhalefet belirdi. Bunlar daha fazla fabrika kurmak için Türkiye'de yer olmadığını, daha fazla şeker istihsal edilirse fabrikaların patlayacağını ve şeker eksikliğinin dışarıdan ithal edilmesi gerektiğini söylüyorlardı. 65 000 ton olan istihsal 1934'de 2 000 tona kadar düşürülmüş ve işin garibi bütün şeker fabrikasında İş Bankasının kesin kontrolü vardı. Bu hesaba göre daha fazla şeker istihsalı bankanın çıkarına idi. Ama ithal malı şeker o kadar ucuzdu ki şeker ithal edip Türkiye'deki maliyet fiyatına satmak korkunç karlı bir işti. Nitekim Hayri İpar ve İş Bankası grubu şeker tekelini almış ve şeker ithal şirketi kurmuştu. Üretimi inanılmaz seviyeye çıkaran indiren fabrikalar ise zarar etmişti. İş Bankasının diğer bir marifeti de cam sanayiinde görülür. Bankanın sahibi olduğu aşabahçe Cam sanayinde üretim 25 yıl süre ile 8 ilde başka fabrika kurulmaması hükmüyle fabrikaya tekel sağladığına da sınırlı, ve çok az çeşitli tutulmuştur. amullerin satış tekeli ise Karako ve ortaklarına verilmiş, bu musevi şirketi ise yüksek fiyatlı satışa karşı ithal yoluyla yüksek kar elde ettiği gibi fabrikayı zarara sokmuştur. Aslında sanayii ellerinde tutan İş Bankası grubunun bütün büyük yatırımlara burnunu sokup tekel elde etmesi, bunun yanında perde arkasında bir şirket kurdurup o fabrika mamullerini ithal edip, yüksek tuttuğu fabrika fiyatıyla piyasaya sürmesi reformist burjuvazisinin İş Bankası içindeki bir kanadının sivrilmesine ve tekelleşmesine yol açmıştır. Nitekim, İş Bankası grubu kağıt kağıt sanayinde el atacak, kağıt tekelinde eline geçirecek üretimden çok ithalat yoluyla sermayesini doğrultacaktı: İş Bankasının girişimleri, yukarıda söylediğimiz gibi dışa bağımlı tekelci burjuvazisinin yaratılmasına yol açmıştı. İş Bankası grubunun kağıt teşebbüsü İnönü tarafından baltalanacak o ara başvekil olan Celal Bayar ile iktisat vekili Şakir Kesebir ile İş Bankası genel müdürü görevden alınacak, Celal Bayar grubunun yaptığı yolsuzluklar için dosyalar açılacaktır. Fakat yinede 1950 iktidar değişiminden sonra İş Bankası grubu ekonomide etkin rol oynayacaktır.

D) İşbirlikçi Burjuvazisinin Doğuşu

İş Bankası grubu etkili olduğu yıllar tekelci burjuvazisinin yavaş, yavaş filizlendiği yıllardır. Atan devletin politik olarak sanayii desteklemek amacıyla tekelleşmeyi teşvik etmesi de bu oluşumu hızlandırmıştır. Biz

1930 yıllarının dışa bağımlı tekelci kapitalizmin yavaş yavaş temelleri-
nin atıldığı, filizlendiği yıllar olarak görüyoruz. Nitekim 1933 yılında,
buhran yıllarında, gelişmiş kapitalist ülkelerin üretimlerini kısmak zo-
runda olmaları nedeniyle yaptıkları şeyi aynı nedenlerle bizde yapmışız
ve sürprodüksiyon nizamnamesini çıkarmışızdır. Halbuki üretimi kısmak bi-
zim neyimizydi: Bu nizamname, güya yatırım israfına meydan vermemek ama-
cıyla yeni kurulacak özel teşebbüsler için iktisat vekâletinden izin alın-
masını gerektiriyordu. Vekâlet yapılan mürcaatları o alanda üretim fazlalığı
gösterecek geri çevirdi. Ve özel sanayii gelişmesini önlerken, garip bir şe-
kilde mesela pamuklu mamullerinin ithaline devam edilirken memlekette pa-
muklu sanayii kolunda sürprodüksiyon olduğunu alan ediyordu. Bunun anlamı biz-
ce açıktır. Reformist burjuvazi tekelci burjuvaziye gebedir. Öyle aynı yıl-
larda 1932 de kurulan Devlet Sanayii Ofisi özel teşebbüslerde muallak ko-
rol koyacak, devletin sermayesine me olursa olsun şirketin müdür, mühendis ve
uzmanlarının D.S.O. tayin edecektir. Teşebbüs tesislerinin yenilenmesi, geniş-
letilmesi, D.S.O.'nun kararıyla olacak bazı fabrikaların kurulması bakanlar
kurulu kararıyla olacaktır. Bütün bu şartlar özel teşebbüsü kısıtlayan şartla-
lar gibi görünmesine rağmen aslında özel teşebbüsü koruyan onlara tekelleşme
imkanı tanıyan birtakım kanunlar olduğunu gösterir. (Özellikle 3. madde) Fakat
herşeye rağmen henüz etkinliği muhafaza eden radikal sivil ve asker aydınla-
rın direnmesiyle bu kanunların ömrü uzun sürmemiş ve birkaç sene içinde kaldı-
lmışlardır.

Bu arada yabancı sermaye boş durmamış, kendisine devlet memurları arasında
müttefik bulmakta güçlük çekmemiştir. Öyle ki, başında pies isimli bir Fransız
bulunan union de Paris, İstanbul'da İttihad Milli isimli isimli bir sigorta
Şirketi kurmuş, bu şirket daha sonra başında C. Lal Bayar'ın bulunduğu İş Ban-
kasıyla birleşip Anadolu Sigorta Şirketi'ni oluşturmuştur. Yeni şirketin ge-
nel müdürü ise Bayar'ın oğludur.

Çimento sanayiinde yabancı şirketler fazla yer tutar 1928-1932 yıllarında bir
Belçika Şirketi Kartal'da Anadolu Çimentoları T.A.Ş. adlı 55 000 ton kapaseli
teli bir şirket kuracak "Societe Industrielle des Ciments" adlı bir yabancı
firma Ankara Çimentoları T.A.Ş.'nin yarı hissesine sahip olacak. Aslan Çimento
Şirketi bir Fransız şirketiyle yarı yarıya 80 000 ton kapasiteli Zeytinburnu
fabrikasını kuracaktır. 1930 yılında ise kibrit ve çakmak işletmesi % 6.5 faiz
ve 25 yıl vade ile bir kredi açması karşılığında 1922 sayılı kanunla "The Ame-
rican Turkish Investment Corporation" adlı Amerikan şirketine verilmiştir.
Şirket kibrit fabrikası yapacak, fabrika yapılana kadar kibrit ithal edecek-
tir. Şirketin fabrika yapmamakta ısrar etmesi üzerine imtiyaz süresi dolmadan
mukavelesi feshedilmiştir. Bu arada "İş" karşılığı komisyonlar almış yürümüş,
eski İstiklâl "ahkemesi Başkanı ve İş Bankası idare meclisi üyesi İhsan Bey'i
çeversi, yabancı silah çevreleri tarafından Deniz Kuvvetlerinin siparişi için
rüşvete boğulmuştur. İhsan Bey'in ortağı ve İş Bankası İdare Meclisi Uyesi Dr.
Fikret Bey, Divan-ı Ali'de 55 000 lira komisyon aldığını itiraf etmiştir. Bütün
bunlara karşılık devletçiliğin ürünü olan sanayii tesisleri de hizmete girmiş-
tir. Hereke Kumaş Fabrikası, Mensucat Santral T.A.Ş. bunlara örnektir. (Avcı-
oğlu, Türkiye'nin Düzeni)

Devletin bütün çabalarına rağmen iç vedaş şartlar gereği gibi güçlü bir ka-
pitalizm yaratılmayı ve gelişen dünya buhranı devletçilik politikasını güç-
lendirmiştir. Nitekim ilk beş yıllık kalkınma planı düzenlenmiş, planın özünü
devletin yapacağı sanayii yatırımları teşkil etmiştir. Bu yıllarda yatırım-
ların kaynağını vergiler oluşturmuştur. Devletçiliğin güç kazandığı yılları
millileştirmelerin artması takip etmiştir. "Emen hemen bütün demiryolları ve
İstanbul, Ankara, İzmir gibi şehirlerin elektrik Havagazı ve su şebekeleri
millileştirilmiştir. Bu yılları takip eden savaş ekonomisindeki ve politika-
sını; ve bu yıllarda meydana gelen sınıflar arasındaki yeni kuvvet dengesi-
ni en iyi milli korunma kanunuyla, varlık vergisi ve fiatların serbest bira-
kılması açıklar.

E) Karşı Devrimin Güçlenmesi

Milli Koruma Kanuna bakılırsa koyu bir devletçiliğe yönelindiği söylenebilir. Oysa durum başkadır. 1930-1932'lerde filizlenmeye başlayan dışa bükkinlik dışa bağlı tekelci kapitalizm, ekonomide olduğu gibi politikada da etkinlik kazanmaya başlamış, devlete ağırlığın hissettiği görülmüştür.

Bu yeni kuvvet ise, Milli Koruma kanununda yansımıştır. Bakalım kanuna:

1 Sanayii ve maden kurumlarının neyin ne kadar üreteceğini hükümet tesbit edecektir.

2 Hükümet tedbirlerine ayak uydurmayan kurumlara, uygun bir tazminat ödiye rek, devlet el koyacak ve işletebilecektir.

3 1942 tarihli bir tadil kanunu ile, her hangi bir şarta tabi olmadan görülen lüzum üzerine, sanayii ve maden işletmelerine el koyabilecektir.

4 İhtiyaç duyulan maddelere değerini ödemek suretiyle devlet el koyabilir. ve kâr almaksızın ihtiyacı olan kurumlara dağıtabilir.

5 Terkedilmiş, kullanılmayan veya terkedilmiş durumdaki işletmelerin muayyen bir taviz karşılığı işler hale getirilebilir.

6 Özel kurumların mamulleri, norma maliyete belli bir kâr eklenerek, devletçe satın alınabilir.

7 Gerekli gördüğü kurumlara hükümet kredi sağlayabilir.

Görüldüğü gibi iyice güçlenen burjuvazinin tekelci kanadı, artık devlet kurumlarına söz geçirebilmekte, kendi ekonomik çıkarları doğrultusunda, tekelleşme sürecini hızlandıran, reformist burjuvaziyi zayıflatacak kanunlar çıkartabilmektedir. Nitekim, dünya kapitalizminin Türkiyede'ki uzantısı sol cepheyede açıkca vurmuş, ayrıca birçok işçi haklarını kısıtlamıştır.

1936 tarihli İş Kanunu, sendikacılığa, greve yer vermemekte, iş uyuşmazlıkları mecburi uzlaştırma ile halledilmektedir. 1950 yılına kadar pek az uyuşmazlık çıkmış, asgari ücret mekanizması 1950 yılına kadar işlememiştir.

Burada biraz duralım: 1923 İzmir İktisat Kongresinde işçi sözcülerinin savunmalarıyla kongre genelkurulu; iş saatlerinin sınırlandırılması, asgari yevmiyelerin saptanması, ücretli hafta tatili, ve bunun gibi istekleri onaylamıştır. Şu varki, kapitalist yol, sermaye birikiminden geçiyordu. Sermaye biriki ise, sonuçlandırmada değer yaratıcıların sırtından sağlanacaktı. İşte bu gerçektir ki, asla bir karar organı olmayan iktisat kongresinin onayladığı maddeleri kısa sürede suya düşmüştür. Öyle ki, kongreyi işleyen ilk dönemde daha iyi yaşama şartlarına kabuşmak için bir takım hak isteminde bulunan işçilere haşin davranılmıştır. Mesela 1923 yılında Aydın ve Rumeli demir yollarında patlak veren grevlere karşısere tedbirler alınmıştır. Sendikalar lehinde beyanda bulunan, işçi haklarını koruyucu bir kanunu hazırlayan iktisat bakanı Esat Bey istifaya mecbur bırakılmıştır. Bu arada işçiler birlikleri, politik öz taşıyan işçi dernekleri resmi varlıklarından yoksun edilmişlerdir. Örnekler çoğaltılabilir.

Peki, mesela asgari ücretin 1950 yılından beri uygulamaya başlaması 1950 hareketinin demokrasiye geçiş olduğu görüşüne bir küçük kriter sayılabilir mi? Hayır sayılamaz: Bu noktayı hain Menderes yönetiminin enflasyonist politikasını izah ederken aydınlatacağız.

Bu yıllarda görülen önemli bir harekette, Saraçoğlu hükümetinin 1942'de fiyatları serbest bırakmasıdır. Bu, tekelci burjuvazisinin kazandığı en büyük planlardan biridir. Fiyatlar birden alabora olmuş, altın yükselmiş, enflasyon başgöstermiştir. Bozulan iç ve dış ticaretin düzeni ki buğday 13,5 kuruştan 100 kuruşa, zeytinyağı 85 kuruştan 350 kuruşa fırlamıştı. Yeni bir vergi rahatsızan bir uygulama olan, varlık vergisi, getirmiştir. Başlangıçta, vergiye Türkiye'de ticaret yapan yabancılarda eklenmiştir. Fakat dış baskı nedeniyle yabancıların vergi hesaplarında önemli indirimler.

Yapılmıştır. Azınlık tüccarlarından bazıları ise vergilerini ödemeyi red etmişlerdi. Meselâ:

Tüccarlar:	Ödemesi Gereken(TL) :	Ödediği(TL) %
ArşakÇuhacıyan	400 000	800
Yorgi Beyko	200 00 0	100
Gad Granko	875 000	1000

gibi tüccarlar pek ufak parayı senbolik olarak vermişlerdir. Önemli olan 1944' de varlık vergisinin ödenmeyen borçlarından vazgeçilmiştir.

Yukarıda örneklerinde de anlaşılabilir olduğu gibi, Türkiye'de Faşist Saraçoğlu Hükümeti zamanında bir Karşı Devrim tezgahlanmaya başlamıştır. Bu yıllar Atatürk'ün "Bağımsız Kalkınma", "Milli İktisat", politikasının son bulduğu, bu nun yerine dışa bağımlı ekonominin hakim olduğu, Türkiye'nin dünya kapitalist list, zincirinin bir halkası haline geldiği yıllardır. Cumhuriyet tarihini dönüm noktalarından biri olan 1940 lar, gerek savaş, yıllarına denk gelmesi, ve gerekse güçlenen karşı devrim hareketinin boy göstermesi ve bu gücün politik iç yapı kurumlarında yansıması yıllarıdır. Kuruluşundan beri devletçi politika güden, kişilerin siyasi nüfuzlarının ticarî, para kazanma yolunda küllanılmasını önlemeye çalışan CHP bile 1943'de kongre kararıyla devletçilikten vazgeçmektedir. Devlete hakim kılınan " Liberal politikanın sonucu görmek ise zor değildir. Tam bir siyasi bağımsızlık kazandığımız I. Kurtuluş Savaşı sonrası bile, liberalleşme politikasına dünya tekelleri kapitalizmi ile rekabet edememe ve bağımsız kalkınamama gibi zorunlu ekonomik ve siyasi sebeplerle kâınılırken, bütün bu görüşlerin 1940'dan sonra terk edilmesi tesadüf değildir. Burada şu akla gelebilir. İkinci emperyalist savaş ile bozulan ekonomik durumumuz bizi dış yardım almaya, yabancı sermayenin yardımının istemeye mecbur etmiştir. Şu unutulmasın ki, I. Kurtuluş Savaşı sonrası da ekonomik durum ve bütçe ezalet olmasına rağmen, hiç bir şekilde yabancı yardım alınmamıştır. Aynı ekonomik güçlükler karşısında bu değişik iki ekonomik politik tavrı ancak devlet mekanizmasına hakim olan güçlerin farklılığı ile açıklanabilir.

F) ABD " Koruyuculuğu" ve "Yardı"ı
Saraçoğlu hükümetinin iş başına gelmesiyle güçlenen karşı devrim, savaşın sona ermesiyle Amerikanın koruyuculuğunu ve yardımını istemişti. O dönemin en uygun "yardım isteme şekli ise elbette askeri alanda olanı idi. Nitekim, öyle oldu. Amerikanın II Mart 1941'de çıkarttığı "Ödünç verme" ile " Kiralama " kanunundan Türkiye'de faydalanabilmesini sağlayan bir anlaşma imzalandı. 23 Şubat 1945 tarihli bu anlaşmada Türkiye Cumhuriyetinin savunmasının ABD savunması için hayati önemi olduğu belirtilmekte, Anlaşmanın birinci meselesinde şöyle denilmektedir. ABD Hükümeti, TC Hükümetine ABC cumhurbaşkanının devir veya tedarikine yetki vereceği savunma maddelerini, savunma hizmetlerini ve savunma bilgilerini vermeye devam edecektir. İkinci maddeye göre ise, T.C. hükümeti sağlayabilmek vazifesinde bulunduğu ve müsaade edebileceği maddeleri, hizmetleri, kolaylıkları ve bilgileri ABD'ne temin edecektir. İkinci maddede 'savunma' sözcüğünün kullanılmaması, askeri amaçla yapılan anlaşmada Türkiye'yi ne rede başlayıp nerede biteceği belli olmayan hükümlülükler altında bırakmaktır. Anlaşmanın ikinci maddesi, tek, başına, bir idam fermanı olduğu tartışılmaz gerçek olan 1838 anlaşmasının yerini tutmaktadır. Ve daha 1945'de Türkiye bu anlaşmanın tek bir maddesi ile bağımsızlığını ABD'ye teslim etmektedir. Öyle ki verilmesi ve sağlanması gereken maddeler, hizmetler, kolaylıklar ve bilgiler askeri, mali ekonomik kültürel ve akla gelen her alanı içine almaktadır. Gene bu anlaşmanın 5. maddesi şöyledir. "TC Hükümeti ABC cumhurbaşkanınca tayin edileceği veçhile, şimdiki olağan hal son bulduğu zaman işbu anlaşmayı uygun olarak kendisine devr edilmiş olan savunma maddelerinden yok edilmemiş, kaybolmamış ve kullanılmamış olan ABD cumhurbaşkanı tarafından ABD veya

Neydi bu büyük değişikliğin temelindeyatan sebep? Şuydu: Türkiye'deki tüm ekonomi, siyaset ters yüz oluyor, Atatürk'ün aklına bile gelmeyen kanunlar çıkıyordu. Emperyalizmin ülkemizdeki ideologlarına taş çıkartırcasına Türkiye'nin bağımsız olduğunu iddia eden ve bize yönelik suçlamalarını bu konu üzerinde mihraklaştıran iddia makamının anlayamadığı, yada anlamak istemediği şey basittir. Devlet yavaş yavaş yapı değiştiriyor, bir karşı devrim tezgahlanıyordu. Milli kurtuluşçuküçük burjuva radikalizmi ve onun sınıf temelini oluşturan reformist burjuvazi yerini yerli tekelci burjuvaziye (elbet diğer mütterikleriyle) terk etmeye başlıyordu. Devleti oluşturan sınıflara yeni yeni bir kuvvet dengesi içine girdikçe buna bağlı olarak o devletin ekonomi politikasında değişecekti. Yalnız şunu unutmamalıyız, bu değişiklik hiç bir zaman bıçakla kesilmiş gibi keskin hatlı olmayacaktır. Küçük burjuva radikalizmi ve burjuva reformizmi etkinliği gitgide cılızlaşarak 1950'ye kadar sürecektir. 1940'lardan sonra devletin yönlendirici gücü olan reformist burjuvazi yerini tekelci burjuvaziye bırakmaya başlayacaktır.

Emperyalist savaşın sonu ile politik hayatımızda bazı önemli değişiklikler meydana gelmeye başlamıştır. Atatürk döneminden beri gelen tek parti anlayışı elbetteki gelişen yeni ekonomik gücün politika sahnesine girmesiyle ters düşecekti. Artık hem küçük burjuva radikali, hem tefeci bezirgan, hem kapitalizleşme süreci içindeki toprak ağası, hem bürokratik mekanizması, hem reformist ve hem de tekelci burjuvazi aynı parti içinde kalamazdı. Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, dünya tekelci kapitalizminin büyük etkinliği ve empozesi ile tekelci burjuvazi çıkarları doğrultusunda bir "demokrasi" anlayışı hakim olmaya başlamış, çok partili yönetim bir zorunluk haline gelmiştir. Nitekim İspanya, Yunanistan gibi dikta-törlüklere ve krallıklara dokunmayan, ses çıkartmayan Amerikan senatosunda, konuşmacılar Türkiye'deki tek partili yönetimden şikayetçi oluyor Türkiye'nin çok partili "demokratik" bir idareye kavuşmasını ve hükümetten bunun teminini istiyorlardı. Artık biliniyordu ki 1935 lerin Devletçiliği 1945'lerde artık tutucu olmaya başlamıştı. Devletin iplerini kesinlikle ABD'nin eline verecek bir yönetim iktidara gelmelidir. Nemen belirtelim ki "demokrasi" alttan gelen, tabanın baskısı ile oluşan, işçi ve köylü yığınlarında siyaset sahnesine çıkmasına yol açan, yani toplumun iç dinamizmi sonucu ortaya çıkan bir demokrasi değil, fakat doğrudan doğruya hakim sınıfların kendi kendi aralarında oluşturduğu, emperyalistler tarafından empoze edilmiş, aktarma, sömürge tibi bir "demokrasisi" idi.

G) Karşı-Devrimin İktidarı Alması

Çok partili geçişte, CHP ile DP'nin durumları şudur: Şartlar gereği bir toprak reformu bile yapamıyan, dış ticareti millileştirmeyen, emperyalizmle olan ekonomik ilişkilerini bir türlü kesip atamıyan ve böyle bir yapı üzerinde reformist burjuvazinin çıkarıcı doğrultusunda politika izleyen küçük burjuva radikalleri, kendi karşıt güçlerinde yaratmış ve güçlen-dirmiş oldular. Gündülene ekonomi politikası sonucu, reformist burjuvazinin bir kanadının sivrilmesiyle oluşan tekelci burjuvazi (işbirlikçi burjuvazi) ile toprak ağası vetefeci bezirganlar Türkiye'nin tek partisi içinde, CHP'de mevzilendiler. Fakat CHP aynı zamanda önemli bir etkinlikleri kalmamakla beraber, henüz silinmemiş, sinmemiş radikal kadroyuda içinde barındırıyordu. Zaten ilk başlarda İnönü'nün desteğini kazanmış olan köyenistitüleri girişimi henüz sesini duyurabilen küçük burjuva radikallerinin son atılımı oldmuştur. CHP'nin böylesine karışık parti oluşu devlet yönetimine adaylığını koyan toprak ağalarıyla, reformist burjuvazinin tekelleşme süreci içindeki kanadını, aynı güçlü bir örgüt içinde birleşmeye götürdü. Savaş sonrası meydana gelen ekonomik çöküntü de halk üzerinde büyük hoşnutsuzluk yaratmıştı. Kitlelerin bu hoşnutsuzluğunu gide-recek yeni bir alternatif bulunmalıydı. Bu alternatif, yerli yabancı her-kezin üzerinde birleştiği, ikinci bir parti ve "demokrasi" idi. (Ama ne de-mokrasi?) Nitekim 14 Mayıs 1950 seçim sonuçları sevinçle karşılanmıştır.

Herhangibir politikacı tarafından kurulması mümkün olan ikinci bir partinin (DP) niteliğini iyi bildiğimiz İş Bankası grubunun başı Celal Bayar ile toprak ağalarının adaşı Adnan Menderes, Ethem Menderes, Sadık Giz Emin Şadık, Feyzi Lütfü Krassmanoğlu, tarafından kurulması yukarıdaki gerçeği yansıtır. Her ne kadar devletin yönlendirici gücü DP'de billurlaşmış isede, CHP'ninde bu güçlerin tesiri altında kalmadığı söylenemez. Gerçek 1947 kurultayında vegerekse 1950 seçimlerinde ilan edilen parti politikası ve programı bunu kanıtlar. Alınan kararlar, özetle yabancı yerli sermayeyi teşvik edici, toprak reformunu hasır altı eden, devletçiliğe son veren kararlardır.

Bununla beraber CHP içinde, o zamanda, Milli Kurtuluşçu politikayı sürdürmeye çalışan bir kadro kalmıştı. Sınıfsal niteliği ve fonksiyonu bir süre anlaşılammış, anlaşılır anlaşılmaz hemen kapatılmış olan Köy enstitüleri denemesi CHP içindeki küçük burjuva radikallerinin henüz tükenmemiş gücünü gösterir önemli bir olaydır.

Bütün bunlara rağmen, 1946'lardan itibaren, emperyalizme taviz yarışında CHP'nin DP'den hiçde geri kalmadığı söylenmelidir.

II. Emperyalist savaştan, savaşa girmişçesine ekonomik bozukluklarla çıkan hükümet, "Bretten Woods" anlaşması gereğince 7 Eylül 1946'da parayı devale etmiş, doların karşılığı 2,80 liraya yükselmiş, Merkez Bankasının altın satışı serbest bırakılmıştır. 1946-1950 arası altın stokumuza bir göz atacak olursak: 1946'da altın mevcudu 533 milyon lira, döviz borçları 128 alacakları ise 196 milyon lira idi. Böylece altına ve döviz mevcudu 731 milyon liraya ulaşmakta idi. 1950 yılında ise altın miktarı 419 milyon liraya düşmüş, döviz alacakları 181, borçları ise 178 milyon liraya çıkmıştır. Altın ve döviz miktarı ise 322 milyon liraya inmiştir. Devletçilik politikasına son verilmesi, ithalata serbestlik tanınması ve sanayinin yeteri kadar gelişmemiş olması sonucu, gerek altın vegerekse döviz stokumuz erimişti. 1944 yılında hazırlanan kalkınma planı ki sanayii, madencilik, ulaştırma, tarım gibi sorunları kapsıyordu genel makina fabrikası elektronik bakır kombinasi, Ereğli Demir Çelik kombinasi gibi ağır sanayi projelerini içine alıyordu. Fakat 1947'de Hasan Saka'nın başkanlığa gelmesiyle plan hasır altı edilmiştir. Bu planın tatbik edilememesi artık ABD'nin devlet kararlarına ne dereceye kadar hakim olmaya başladığını göstermesi vebizim o dönemde meta ihraç edilen, ham madde deposu bir devlet olarak kalmamızı istemesi bakımından önemlidir. Hele hele bu kararın yabancı sermayenin kısmen yada tamamen transferinin serbest bırakılması sonunda alınması Amerika'nın Türkiye üzerindeki kötü niyetlerini gösterir. Nitekim yabancı sermaye, International General Electric Co.'nin inşaa ettiği Vita Sana yağı fabrikası gibi fabrikaların Türkiye'nin ekonomik ve politik ortamı hazırlandıktan sonra kurmaya başlayacaklardır. Bu ortamın hazırlığı raporlar ve tavsiyelerle başlamış, 1946'da Thornburg'un hazırladığı "Türkiyenin Bugünkü Ekonomik Durumunun Tenkid" adlı rapor "özel veyabancı teşebbüsün" (yani emperyalist burjuvazi ile teknelci yerli burjuvazinin) teşvikini, yatırımların sermayeden çok bayındırlık işlerine yapılmasını istemektedir. Savaştan sonra bir lokomotif fabrikası için istenen kredi, Thornburg tarafından veto edilmiştir. Uçak ve dizel (Diesel) motiru için istenen krediler değeri çevrilmiş, "Türkiye basit tarım araçları imaliyle yetinmeli, bunların bile bir kısım montajından ileri gidilmemelidir..."

İşte "Amerikalı efendinin" tavrı budur; "Amerikalı efendi", avucu önde boyunu büyük Türkiye'yi istediği gibi çekip çevirmek amacındadır. 1940'lardan itibaren güçlenen karşı devrim esasen emperyalistlerin yeni sömürgeci girişimlerinin kolayca başarıya erişmesi için yoğun bir çaba göstermektedir. Özellikle 1940'ları izliyen yıllarda işçi örgütlenmelerine enters

Tavır alınmış: ,1946'da Türkiye'li Marksist Leninist'lerin yeniden ortaya çıkan emperyalist hegemonyaya karşı işçi ve köylü yığınlarını uyarmak, örgütlemek amacıyla kurdukları "Türkiye Emekçi ve Köylü Partisi" sadece 6 ay yaşayabilmiştir.

Devrin geraci hükümetleri ABD'ye avuç açılmasına gerekçe olarak şunu göstermektedirler: Sovyet Rusya Türkiye'den toprak ve üs talebinde bulunuyor. Bu durum karşısında batıya sığınmaktan başka çare yoktur.... "gösterilen gerekçe budur:

Meselenin aslı ise şu:

Savaş ekonomisi şartları içinde iyice güçlenen ve savaş sonrası iktidara doğru el uzatılan tekelci yerli burjuvazi ile tefeci bezirganlar vediger kategoriler, yabancı sermaye ile tatlı ve girift ilişkiler kurmak amacıyla dırlar. Bulunan ideolijik kılıf Sovyet düşmanlığı ve anıt kominizm çığırt kanlığıdır.

Diyorlardı ki: "Saldırgan Sovyetler bizi yutacak? Aman bir an evvel milli bütünlüğümüz için ABD'nin kucagina sığınalım..." Söyliyedikleri ise şuydu. "Halkın kanını iligini sömürerek iyice güçlendik, şükür: Milli Kurtuluşçular ile onların koladığı milli burjuvazi de kuyunun dibine ittik. Bağimsızlık gidiyor diye tepinen sosyalistleride yok ettik. Daha ne kaldı? Efendimiz Amerikaya kapıları ardına kadar açıp yaratacağı yeni imkahları da kullanarak sömürüye devam. Kısaca, Amerika için öl;

Oysa tarih gösteriyor ki (bu tarihi gerçekleri Amerikan senatosunda ki tartışmalarda ortaya koymaktadır) Sovyetlerin Türkiye'den üs talebinde bulunduğı yıllarda, Amerika'nın Türkiye'ye "yardım " isteğı yoktu. Ve ilk Amerikan Türk anlaşmaları Sovyetlerin üs isteklerinden vaz geçmelerinden çok sonra yapılmıştır. Gerçekte " Amerika " yardım için, Türkiye'deki ekonomik ve politik ortamın oluşmasını beklemektedir... Bir benzetme yapmak gerekirse:

Yankee canavarı kollarından biriyle Türkiye'yi de sarmak için pusuya yatmıştır, Sanavarın Türkiye'deki yordakçuları ona hareket serbestisi sağlamak için elverişli ortamı hazırlamaktadırlar. Karşılarında ki en büyük çıplak kollarıyla nice canavarları uyuz bir kedi gibi ensesinden tutup kapı dışarı eden halkımızdır. 1946'lar sonrasının tablosu budur.

THKP C'nin savaşçuları, özde Amerikan Emperyalistlerine veyerli ortaklarına en aktif tavrı aldıkları için huzurunuzda bulunuyor. Bu bakımdan şu an içindeki canavarın, ABD emperyalizminin Türkiye'yi nasıl gizli bir işgal metoduyla ele geçirdiğini bir mahkeme makamının bilmesi zorunludur. Daha önce seyledik: , Amacımız burada anti emperyalist edebiyat yaparak, kahramanlık öyküleri anlatarak duruşmayı uzatmak değil, bunu gerekli görmüyoruz. Kişisel endişelerimizde yok. Tek amacımız, oligarşinin şimdiye kadar ustaca oyunları ile şirin göstermeye çalıştığı Yankee'lerin Türkiye'ye ve halkımıza oynadıkları iğrenç oyunları bir kere daha devrimcilerin gür sesiyle haykırabilmek: Birkere daha bütün yurt severleri Yankee canavarına karşı aktif mücadeleye çağırarak. Budur Amacımız+.

Şunu soralım: II. Yeniden Paylaşım Savaşı sırasında Sovyetlerin (Stalin) politikası şu değilde bu olsa idi ne değişirdi? Hiç bir şey: Türkiye'nin 1923 lerden bu yana anlattığımız iktisadi, sosyal ve politik yapısındaki geriye doğru değişiklik, aynı zamanda, emperyalistlerin gizli işgal planlarını uyguluyabilecekleri ortamı gitgide geliştirmiştir. Ama bu, elbette bu ortamın yaratılması için canla başla çalışan, sonunda, en haysiyetsiz şekilde yankee emperyalizmine avuç açan hainlerin aktif rollerini görmezden geleceğimiz anlamını taşımaz.

Ve bu, elbette, velev ki göz dağı amacıyla da olsa Sovyetlerin, sosyalizmin

Özüne aykırı bir şekilde Türkiye'nden toprak talebinde bulunmalarını eleştirmeyeceğim anlamına gelmen, O dönemde ABD'li emperyalistler (Amerikan senatosunda yapılan konuşlara dayanarak söylüyoruz.) Yavaş,yavaş "hür dünya" (I) nın koruyucu meleği kesilmek üzeredirler.

Görüyoruz ki ABD'nin Türkiyede' ki "planlı varlığı" için gerekli ortam hazırlanmış,kitleler kandırılmış,yurtseverler ezilmiş,bunakarşılık Amerika'da kendi hazırlığını tamamlamıştır.Artık DP'nin (karşı devrim)in iktidarı almaması için hiç bir neden kalmamıştır.

Ta 1923'lerden itibaren "milli kapitalist" imali için harcanan çabalar baştanberi anlatmaya çalıştığımız gibi, milli burjuvazinin bir kesiminin tekelleşmesin yol açmış, tekelci yerli burjuvazi ABD'nin Türkiyeye girmesinden itibaren dahada güçlenmeye başlamıştır.Artık gündemde 1923'lerde olduğu gibi reformist burjuvazinin güdümünde bağımsız kalkınma girişimi yoktur., olamazdı da; Artık gündemde emperyalizme bağımlı tekelci burjuvazinin o evredeki müftekifleriyle birlikte iktisadi, sosyal ve politik alanlarda kesin hakmiyet kurmaları ve efendileri ABD'ile hakkımızı daha da insafsızca soymaları, kısaca, Türkiye'yi yarı sömürge haline getirmeleri yazılıdır.

1950 iktidar değişikliği anlattığımız sosyo ekonomik temel üzerinde yükselen bir karşı devrimdir.Radikal vesivil ve asker aydınlar ile bağımsız kapitalist kalkınmadan yana reformist burjuvazinin (milli burjuvazinin) alaşağı edilmesidir.

2) 1950/1960 Dönemi

1950 karşı devrimin sınıfsal temelini daha berrak koymakta yarar görüyoruz. 1923'de tesbit edilen "reformist burjuvazi(millî burjuvazi) geliştirme yolunda bağımsız kalkınma " politikası gereği,luzumlu olan sermaye birikimi, işçi ve köylü kitlelerinin fedakrlığına dayanılarak sağlanmaya çalışılmış dış yardıma rağbet gösterilmemiştir.Özellikle 1925'den sonra işçi hareketlerine karşı sert tepki gösterilmesi, işçi örgütlerinin (mesleki ve politik) kapatılması ve işçi haklarının sürüncemede kalması bütün bunlar, burjuvazinin arkalandığını gösterir.

Gerçekli olan sermaye birikiminin bu yolla sağlanması, ancak elde edilen birikimin verimli yatırımlara dönüştürülmemesi, arzulanan kapitalist kalkınmayı gerçekleştirilememiştir, (ki imkansızdı bu): Böylece reformist burjuvazinin bir kanadı işbirlikçi burjuvazi (tekelci yerli burjuvazi) niteliğini kazanmış, bu kanat özellikle "savaş ekonomisi" şartları içindedeyice güçlenen tefeci bezirgan ve toprak ağalarıyla ittifak kurarak iktidara yönelmiştir. Demokrat Partî, politik iktidarı bu temel üzerinde yükselerek almıştır. Bir başka ifadeyle DP'nin sınıfsal temelini işbirlikçi burjuvazi tefeci bezirganlar, toprak ağaları meydana getirir, idi. Bu ittifak, hiç şüphesiz, birbirinden farklı şeylerin çelişkili beraberliğiydi. Tekelci yerli burjuvazinin tefeci bezirgan ve toprak ağalarıyla ittifaka girmesi zorunlu bir durumdu. çünkü İşbirlikçi burjuvazi ABD'nin emperyalistler tarafından desteklenmesine rağmen, o dönemde, iktidarı tek başına ele geçirecek güçte değildi. Yanı sıra siyasi ekonomik genel hayatı kontrol için tefeci bezirgan, toprak ağaları ikilisinemuhtaçtı. Geniş yığınlara meta sürümünün, tarihi temelleri olan tefeci bezirganlar aracılığı ile yapıyor, bu çağ dışı katogorilerin ideolejîsinden ilerici fikir ve davranışları ezme için yararlanıyordu. Bu hakim ittifak arasındaki çelişki, 1971 yılına kadar yeni tekelci yerli

Burjuvazinin tek başına alabileceği bir güce erişmesine kadar köklü bir politik kriz yaratmamıştır.

1950 karşı devriminin temel özelliklerinden birisi de, emperyalizmin yeni bir sömürü metodunun uygulanmasına geçişidir. İlk sömürgecilik anlayışı na göre sömürülen ülkeler bir ham madde deposu halinde bırakılır, sanayii gelişmesi usta manevralarla önlenir. böylece geniş bir mamul madde pazarı elde tutulurdu. Özellikle 1945'lerden sonra bu politika şekil de giştirmeye başlayacaktır. Yeni sömürgecilik metodlarına göre, sömürülen ülkelerde kurulan tek tük ağır sanayii tesisleri montaj sanayinin gereklerini yerine getirir şekilde düzenleyecek, sanayi yatırımlar bu amaç göz önünde tutularak planlanacaktır. Nitekim, daha öncede bahsettiğimiz Weston "Hronburg, 1950, de yazdığı "Türkiye'nin Bugünkü ekonomik Durumunun Tenki di" adlı raporunun 92 ve 126, sayfalarında şunu söylemektedir: "Türkiye basit tarım araçlarının imaliyle yetinmeli, bunların bile bir kısım mon tajından öteye gitmemelidir. Mahsülün istihsalinde çoğu saban, el aletle ri ve araba gibi basit alet ve edevata luzum vardı. Bunların bir kısmı Türkiye' yede imal olunabileceği gibi diğerlerinin montajı da Türkiyede yapılabilir. Amerikada ziraat imaliyle iştigal eden kimseler hangi zira at aletlerinin mahallen imal olunması hangilerinin montajının mah allen yapılması, ve hangilerinin de mamul olarak ithal olunması lazım geldiği ni pek iyi tayin edebilirler". Burada ilk ağızda açığa çıkan iki gerçek vardır. Birincisi bizi ilgilendiren ekonomik konularda karar vermeyetkisi nin bizedeğil Amerikaya ait olması ve bağımsızlığımızın utanç verici şe kilde ayaklar altına alınması; ikincisi de yeni sömürgecibik metodunun bundan böyle montaj sanayii olacağıdır. Bunun tatbikatını ileride görece ğiz. Elbette bu, mamul madde ihtiyacının büsbütün terebileceği anlamına gelmez sadece tali plana düşeceği anlamına gelir.

A) ABD'nin "Gizli İşgali" nin ileri aşamalara yönelmesi

1950 dönemi aynı zamanda devletçilik politikasının sonu olmuş, hükümet prog ramları nitelik değiştirmiş ekonomik lanada liberalizm şampiyonluğu ya pılmıştır. DP nin mecliste okunan hükümet programı şöyleydi: "İktisadi sa hada devlet sektörünün mümkün olduğu kadar daraltmak, hususi teşebbüs sa hasını mümkün olduğu kadar genişletmektir." bu politika ile yabancı ser mayenin tüm sanayii kurumlarımıza nüfuzu sağlanmış olacaktı. Takip edilen politika gereği özel teşebbüs sadece destek görmemiş fakat kurulu devlet favrikaları bile özel teşebbüse devredilmek istenmiştir. Öncelikle çeşit li dokuma, çimento, tuğma vekiremit favrikalarını elden çıkarmak ve devle tin bu alandarda artık yatırım yapmaması düşünülmüştür. Bu politika da o kadar ileri gidilmemiştir ki iki büyük devlet teşekkülü, yabancı sermayey i ortak etme amacıyla, anonim şirketi haline getirilmiştir. 1951'de kabul edilen bu kanunla Devlet Deniz Yolları, Anonim şirketi şeklinde banka özel sermayenin ortaklığı sanlanmıştır. Devlet Hava Yolları ise İngiliz Hava yol larına ortak edilmiştir. Bu arada bazı alkollü içkiler devlet tekälinden çıkarılmış bu alanda özel teşebbüse açılmıştır. Adnan Menderes 1954 yılında Amerikan gazetecilereine verdiği demeçte, "1950 ile 1954 arasında bir mu kayese yaparsak şunu görürüz ki, eğer 1950'de devlet sektörüyle hususi sektör elindeki sanayii yarı yarıya idi ise, hususi teşebbüsün gelişmesi neticesinde, 1954'de, memleketimiz sanayiindekixteşebbüsünx gelişmesinde x 1954'de devlet sektörü hissesi 1/4'e inmiştir. Bugün askeri maksatla kurul muş olanları hariç, devlet elindeki iktisadi teşebbüslerin herhangi birini talibi bulunduğu takdirde hususi teşebbüse devretmek bahsinde hiçbir mani yoktur. Bunları hususi teşebbüse devretmek büyük memunlukla devredeceğimiz muhakaktır" diyerek güdülen politikayı açıkça anlatmaktadır. Bu arada şunuda unutmamak gerekir ki devlet teşekkülü ve fabrikaların özel teşebbüse devri ve özel teşebbüsün azami teşvik korunması yabancı sermayenin Türkiye' ye4ye geliş le atbaşı gitmektedir. Desteklenen özel teşebbüs yabancı ser mayeye dayalı özel teşebbüstür. Nitekim 1951 de

582I no ile kabul edilen yabancı sermaye yatırımlarını teşvik kanunu, yerli özel teşebbüsün yatırım yapabileceği her alanda vesanayii, enerji, maden bayındırlık, ulaştırma ve turizm sahalarına şartıyla kabul edilmektedir. Görülen o dur ki memleket yabancı sermayeye açılmakta, bunun için gerekli her kanun çıkarılmaktadır. Bu arada, Amerika'lı müşavirlerin ve üyesi bulunduğu Avrupa İktisadi İşbirliği Teşkilatının (OREC) tavsiyelerine uyularak dış ticarete liberasyona gidilmiş, ithalatın %60'ı serbest bırakılmıştır. Ne var ki liberasyon aşırı ithalatı getirmiş kısa sürede döviz sıkıntısına düşülmüş, altın mevcudu azalmış, dış ticaret açığını arttırmıştır. 1950 yılında 52 milyon lira olan dış ticaret açığımız 1951'de 246 milyona, 1952'de 540 milyona yükselmiştir. 1952 sonbaharında Türkiye 233.9 dolarla Avrupa Ödeme Birliğinin en büyük borçlularından olmuştur. Ödenmemiş ticari borçlar 1954 yılında 200 milyon doları aşmıştır. Merkez Bankasının 1950 yılında 322 milyon lira olan dış ödeme olanakları 1952'de 42 milyona düşmüş, 1945'ten bu yana menfi bakiyeler vermeğe başlamıştır. Altın ve döviz stoklarımızın erimesi, dış ticaret borçlarının anormal hızla artması ve dış ödeme olanaklarımızın kalması uğruna güdülen politika bir avuç politikacı ve tüccar için "altın yıllar" olmuştur. Öyle ki 1950'de 435 bin ton olan çimento ithali 1955'de 811 bin tona yükselecek, buna paralel olarak yatırımlar artacak 1950 yılında 173 milyon lira olan, emperyalizme dayalı olan özel yatırımlar 1954 yılında bir milyar 461 milyona yükselecektir.

ama ne çare ki bu yatırımların kaynağı döviz ve altın stoklarımız olacak anormal borçlar birikecek, dış ödeme gücümüz kalmayacak, ticaret açığımız ödenmeyecek duruma gelecektir. Söyle ki 1951-1957 döneminde 484 milyon dolar ihracat kredisi alınmış ticari krediler 211 milyon dolara eremiştir. Ekonomiye yapılan bu dönemdeki toplam sermaye transferi bir milyar 505 milyon dardır. Yani tüm ekonomi yatırımları alınan borç ve krediler üzerine yapılmıştır.

Ekonomimizin yukarıda rakamlarla ifade edildiği üzere, bu kadar korkunç şekilde dışa bağımlı hale gelmesi esasen Amerikan emperyalizminin politikası gereği olmuştur. Nitekim Trumanın "Four Point Yardım Programı"nın teşvikiyle özellikle önem verilmesidi "Başkan Eisenhower ise "Dış ülkeler özel sermaye akımını teşvik yolunda hükümetimiz elinden geleni yapacaktır. Bu dış politikamızın ciddi ve açık bir amacı olarak yabancı ülkelere böyle yatırımlar için elverişli bir ortam yaratılmasının teşvikini gerektirir." demekteydi. 1950'den sonra Menderes politikasının özel ve yabancı teşebbüse açık veteşvik edici şekilde olması ile Truman ve Eisenhower'ın konuşmaları arasındaki paralellik, üstelik yukarıda verilen rakamların paralelliği ispat eder durumda olması, emperyalizmin planlı sömürsünü ve bunu temin için sarf edilen iki taraflı gayretleri gösterir. Açıkça söylemek gerekir ki bu gayretler "olumlu" sonuçlar vermiş, ikinci bir 1838 anlaşması, 224 nolu 1954 tarihli Yabancı Sermayeyi Teşvik kanunu çıkartılmıştır. Bu gayretlerin göze çarpan özelliği şudur: Her iki tarafta yapılan anlaşmaların millet iradesi sonucu olduğunu, kolaylık ve imtiyazların "milletin arzusu ve isteği üzerine" tanındığını söylemektedir. Öyle ki 1953'de Amerika dış iktisadi politika başkanı C.B. Randall Ankarayı ziyaretinde verdiği demeçde yerli yabancı özel teşebbüse dayanmanın Türk milletinin iradesi sonucu olduğunu söylemiştir. Her ne hikmetse millet imtiyazları kendi iradesiyle vermekte tüm sömürü kapılarını kendi isteği ile açmaktadır. 1838 serbest ticaret anlaşması imza edilirkende Mustafa Reşit Paşa anlaşmanın "millet iradesi" ile yapıldığını ve 5-10 sene içinde dünyanın en ileri sanayi memleketlerinden biri olacağımızı söylemiştir. Her verilen imtiyazın, her açılan sömürü kapısının tıpkı bizim yargılanmamız gibi "millet adına" yapılması, her dönemde bir avuç vatan haininin özelliği olmuştur. Gene millet adına gelen Randall, 1951'de yapılan yabancı sermaye kanununu yetersiz bulmuş olcağı, 1954 yılında ikinci bir kanun çıkarmak için

Teşebbüste bulunmuş, 1951 anlaşmasında bulunmayan tarım ve ticaret alanlarına yatırım yapabilmek olanağını sağlamış, daha önceden sınırlanmış olan kâr transferi serbest bırakılmış, yabancıların Türkiye'de toprak edinmeleri mümkün olmuştur. Şimdi sormak lazımdır, bu kanun I. Kurtuluş savaşından önce verilen imtiyazlar, yapılan anlaşmalar ve alınan istikrazlardan eksigi nedir? Bu kanun daha mı şerefli dir? Daha mı az imtiyaz tanınmıştır, yabancılara? İşte kanunun 10. maddesi: Yerli sermaye veteşebbüslerine tanınan bütün haklar ve muafiyetler vekolaylıklardan aynı sahalarda çalışan yabancı sermaye veteşebbüslerinde aynı şartlar dahilinde istifade ederler. Ve işte 1838 anlaşmasının 2. maddesi: İlelebet meri ve muteber olan Olan, anlaşma hükümlerinden bütün devletler yararlanacaklardır. İşte 5. maddesi: Gerek iç ve gerek dış ticaret amacıyla İngiliz tüccarlar memleketin hertarafında her çeşit emtiayı "bilmastisna" alıp satabilecekler: di. Ve işte 8. maddesi: İngiliz tüccarları iç ticaretten imtiyazla yerli tüccarlardan fazla vergi ödemişlerdir. İki anlaşmanın farkı şudur: 1954 de imzalanın 1838'de imzalanana nazaran çok daha teknik ve günün şartlarına uygundur. Her iki anlaşmada büyük coşkunlukla karşılanmış, Mustafa Reşit Paşanın sözlerini Fethi Çelikbaş aynen tekrarlamış "Türkiye 3 sene sonra 5 sene sonra 25 30 senedenberi katettiği mesafenin çok ötesinde mesafe alacaktır." demıştır. Ne garâpdır ki, her imtiyazlı anlaşma aynı yalanlarla karşılanıyor. Neden? Çünkü, hainlerin ideolijisi yalan ve demogojidir.

1954'de kadar söylenen sözler, alınan borçlar ve krediler ve buna ilişkin imzalanın anlaşmalar karşı devrimin yolunu göstermektedir. Bu yol kısaca teslimiyet ve peşkeş politikası olarak özetlenebilir. Menderes, Amerikan emperyalizminin istediği vetayin ettiği yolda yürümektedir. Nitekim 19100 yılından beri Chester projesiyle göz dikilen petrolümüz 1954 yılında nihayet Amerika'nın eline geçmiştir. 1926 da çıkarılan ilk petrol kanunu Türkiye'de petrol arama ve işletme hakkını Devlete vermektedir. Bu kanun Amerikan petrol şirketlerinin avukatı Max Ball tarafından değiştirilecek, petrol arama ve işletme hakkı imtiyaz olarak yabancı şirketlere verilecektir. Petrol kanununun ikinci maddesine göre Türkiye petrolde devletçilikten vazgeçecek ve petrol kaynaklarımızın özel teşebbüs eliyle değerlendirilmesini kabul edecektir. Yerli özel teşebbüsün girdiği her alana yabancı sermaye de girebileceğine göre kanunun ne maksatla çıkarıldığı besbellidir. Tekrar belirtmekte fayda vardır ki artık "Türkiye'de olanlar şu direktifin ışığı altında yapılmaktadır: Truman'ın "four point yardım programı"nda söylenen "Büyük ölçüde artan özel sermaye akımını teşvike özellikle önem verilmesi" direktifinin... bu direktif gereği her yatırım alanı özel teşebbüse bir kere açılınsın ferisi kolaydır: Öyle ki bu emir petrol şirketlerinin kanun gerekçesinde şöyle yansımaktadır: Petrol kaynakları ancak hususi teşebbüs veya yatırımları eliyle aranıp işletilebilecektir. Hususi teşebbüs veya sermayenin müessir olabileceği vasatta ve miktarda bu sahaya girebilmesi için devletin ne arayıcısı ne işletmeci ve ne de herhangi bir surette petrol sahibi olarak hususi teşebbüsün karşısına çıkmaması icap etmektedir. Hususi teşebbüs devlete rakip vaziyette çalışmak istememektedir. Böylece Türkiye devleti, kendi kaynaklarını kendi eliyle değerlendirmek hakkını yine kendi eliyle ortadan kaldırmış olmaktadır. Bu kanunda söylemeye lüzum yok, güya millet iradesi' milletinin arzusu (I) ile hazırlanmıştır. Ve bu millet iradesi petrol kanununun 136. maddesinde somutlaşmaktadır. Bakalım millet iradesini tecelli ettiren 136. maddeye: "Bu kanun ancak yabancı şirketlerin muvafakati ile değiştirilebilir. (Bu maddeyi bay savcıya ithaf ediyoruz)" Petrol kanunu yeterli bulunmayan petrol tröstleri 1957 yılında 6987 no'lu kanunla yeni bir imtiyaz koparmışlardır: Türkiye'de rafineri kurma işini üstlenmişlerdir. Bu imtiyaz ise dışarıdan petrol ithal etme imtiyazı izlemiştir. Atatürk'a, petrol dairesince ki bu daire bakanlığa değil doğrudan Ankara bağlıdır. Verilen belgede şu önemli imtiyaz yer almaktadır: Yabancı ham petrol rekabet fiatı ile değil, ilan edilecek monopol, yani dünya tekel fiatı ile ithal olunacaktır. Ve tabii ilan edilen fait serbest piyasa fiatını

% 30_35 kadar üstündedir. Rafineri bu imtiyazlı durumda 80 yıl işletme hakkına sahip olmaktadır.

1950 ile başlayan Amerikan güdümlü yönetim elbette ekonomik yapıda olduğu gibi düşünce alanında da kendisini hissettirecektir. "küçük Amerika" hayalleri dolar üzerine kurulduğu için Amerika'nın her arzusu bizim için emir yerine geçecekti. Kore savaşlarını kulluğumuzu göstermek için en iyi fırsat oldu. Zaten 1945'lerden sonra başlayan anti komünist propaganda 1950'lerde daha da hızlanmış. Koreye asker gönderme üzerine açılan tartışmalar "Milli bütünlüğü bozucu faaliyetler"den sayıldığı için solcu avına girişilmesine vesile olmuştur. Öyle ki, bugünkü MUSA USA örneği o günde başka şekillerde görünmüş, Amerika aleyhine en ufak söz, hatta ima çok sert tepki ile karşılanmıştır. Hükümetin niteliği ve o günkü sosyal sınıflar kombinasyonu anti emperyalist ve Marksist her hareketin ezilmesini gerektirdiğinden, Kore'ye asker gönderilmesini protesto eden Türkiye, arışseverler Derneği Kurucuları ve bildiri dağıtan üyeleri tevkifat edilmişler; Nuhun gemisi, Parti Gençlik, Gerçek gibi dergilerle İÜT dışında bütün talebe dernekleri kapatılmıştır. Hakim gerici ittifakın bu genel taarruzunu 1951 tevkifatları izlemiş, bu vesileyle I41 ve I42 maddeler daha da ağırlaştırılmış, Dr. Şefik Hüsnü'nün başkanı olduğu Emekçi Köylü Sosyalist fırkasının öncülüğünde gelişen sendikal hareketler ezilmiş, CIA'nın gayretiyle bugün niteliği herkeze bilinen Türk İş kurdurulmuştur. 1951 tevkifatları sırasında Emniyet Müdürlüğü I. Şube hücrelerinin bulunduğu kısım Bakanlar Kurulu kararıyla askeri cezaevi sayılmış, pek çok sosyalist ve vatansever bu hücrelerde bir yıl işkence görmüştür. İşkenceler altında yürütülen tahkikatta üç eki askeri savcı, siyasi polis, Amerikan, İstihbarat teşkilatı görev almış; sanıkları yarıllayan mahkeme başkanı İzzet Cebe'nin, o zamanın Milli Emniyet İstanbul Bölge ikinci başkanı olduğu Yassı Ada duruşmalarında anlaşılmiştir.

Bu arada 1954 yılında, devrimci anası Türkiye'li sosyalistlerce her zaman saygı ile anılacak olan DR. Hikmet Kıvılcımlı tarafından VATAN PARTİSİ kurulmuş; bu parti de, o sıralar en azgın dönemini yaşayan vatan hainleri tarafından 1957'de kapatılmış; Vatan Partililer ihtilalci 9 subayla birlikte Harbiye (dış) hapsedilmişlerdir. Kıvılcımlı ve arkadaşları ile ihtilalci 9 subay 7_8 ay süre ile çeşitli işkencelere uğratılmışlardır.

Görülüyor ki durum; şu içinde bulunduğumuz şartlara her bakımdan son derece benzemektedir.

Devam edelim:

Dikkat edilecek olursa, Kurtuluş savaşından sonra, özel teşebbüs sadece devletten yardım ve teşvik görmekte iken özellikle 1950'den sonra, yabancı sermayenin büyük desteğini almıştır. Bu ise elbetteki dışa bağımlı burjuvazinin, tekelci burjuvazinin iyice güçlenmesi anlamına gelecektir.

1951_1960 yılları arasında 548 milyon lira tutarında yabancı sermayenin 514 milyon liralık yerli sermayeyi çektiği görülür. Yerli veyabancı sermaye arasındaki ilişkiler o derece gelişmiştir ki, bazı hallerde yabancı sermayeye yatırımlarda çok az hisse düşmekte, hatta yalnızca lisans sans ya da mamülün adı ile yetinilmektedir. Mesala. Öte montaj sanayii yerli yatırımlar olduğu halde yüzde yüz dışa bağımlıdır. İş Bankası, ise Pirelli, Ünilver, General Elektrik, Tam sigorta, Türk Amerikan Dış Ticaret Bankası gibi iştiraklerle yabancı sermayenin en büyük ve güçlü ortaklarından biri olmuştur. (Avcıoğlu, Türkiye'nin düzeni)

Özel teşebbüsün yapamayacağı yatırımlar devlet sermayesi ve alınan kredilerle sağlanmış ve devlet gücünün özel teşebbüs yararına nasıl kullanılacağı en iyi şekilde gösterilmiştir. "Çulurova Elektrik" bunun en iyi örneklerinden biridir.

Seyhan barajı Dünya Bankasından sağlanan geniş krediler ve bütçeden yapılan harcamalarla inşa edilmiştir. Ne varki dünya bankası kediye bazarıdan sağlanacak enerjinin özel bir şirket tarafından işletilmesi şartıyla vermiştir. "Çukurova Elektrik TAO" bu şekilde doğmuştur. Yapılan bu sözleşme ile bütün tesisler şirkete devredilmiştir. 105 milyon lira ya mal olan bu tesislerin bir özel şirkete devredilmesi söylendiğinde zamanın Bayındırlık Bakanı şöyle demiştir: "Mülkiyetini vermediğimiz takdire Beynelmillel İmar ve Kalkınma Bankası'ndan istikraz yapmak imkanı yoktur. Onlar öyle istiyorlar, bizde böyle yapıyoruz" "Abi ki özel teşebbüse devredilen bir işletmenin kim ve niçin çalıştığını söylemeye gerek yoktur".

Yabancı sermayenin de katıldığı dahabüyük çapta bir örnek Ereğli Demir ve Çelik fabrikaları TAŞ.'dir Erdemir, Devlet sermayesi ve Amerikan Kalkınma İstikraz Fon'undan sağlanan 129 milyon dolarlık krediyle kurulmuştur. Fakat, kredi, bütün için "Kopper Corp. Inc.", Westinghouse Elektrik Int. Comp" ve "Blow" adlı üç Amerikan şirketinin kurduğu, Koppers grubuna verilmek şartıyla sağlanmaktadır. Devlet, tesisin kuruluşu ile ilgili bütün parayı, projede öngörülen parayı ne kadar aşarsa aşsın sağlamayı kabul etmiştir. Ama tesislere sahip olacak şirket, devlet isterse hisselerin tamamını eline geçirirse geçirsün, ebediyen bir özel teşebbüs olarak kalacaktır. Ayrıca şirkete vergi muafiyeti, kamulaştırma yetkisi ve %6 kâr garantisi gibi bir çok imtiyaz sağlanmıştır. Bu arada mukaveleye, malzeme ye yüksek fiyatlı Amerikan piyasasından alınması, malzemenin yarısının Amerikan gemileriyle taşınması gibi maddelerin konulmasında ihmal edilmiştir. Elbette bu şartlarla kurulan şirket maliyetini iki misli artırmıştır. Bu ise mamullerin fiyatını yükseltmiştir. Türkiye'de yassı çelik tekeli ve dolayısıyla yassı çelik işleyen yan sanayii elinde tutan Erdemir, tamamen devlet malı olmasına rağmen yönetim kurulunda hakimiyet üç sandalye ile Amerikan Koppers grubundadır. (Avcıoğlu, Türkiye'nin Düzeni)

Bu iki örnek devlet imkanlarının yabancı sermaye ve özel teşebbüs tarafından nasıl kullanıldığını göstermesi bakımından önemlidir. Burada hemen acele akla şu gelmektedir. Birinci meşrutiyet yıllarında, 1860-1870 yıllarında da Devlet yine aynı şekilde, fakat dış ticaretler yoluyla demiryolu hattı inşaatı bahanesiyle soyuluyordu. Aradaki fark bugünkü sömürünün daha ince, daha sistemli ve daha komlike oluşudur. Bu da emperyalizmin bu denli geliştiği dönemde zorunlu bir faktör. Peki 1960'a kadar süren bu dönemin bilançosu nedir?

Rakamlarla konuşursak, 1948-1951'de ortalama gayri safi Milli hasılanın %10.1'ine erişen yatırımların 1952-1955'de 13,5'e ve 1956-1959'da 13,8'e çıktığı görürüz. Yatırımlarda özel sektör payına düşen rakam 1954 yılına kadar yükselmiş, 1954'den sonra düşmüştür. Ve ortalama %6,7 civarında kalmıştır. Özel sektör yatırımlarının %50'den fazlası konut yatırımlarına gitmiştir.

Sanayiide ise durum şöyledir: 1940'dan önce kurulmuş ve bugünkü mevcut olan iş yerlerinin sayısı 344'dür. 1940-1950 arasında 368 işyeri daha açılmıştır. 1950-1954 arasında ise açılan işyerleri sayısı 556, 1955-1959'da 734'dür. 1963 yılında böylece 50 veya ondan fazla işçi çalıştıran işyeri sayısı 2775'tir. Bunun 822'si gıda ve 689'u dokuma alanındadır. 1950'den önce ayyakabı ve kauçuk eşya imal eden 13 işyeri varken 1963'de bu sayı 82'ye yükselmiştir. İlaç sanayii 20'den 65'e ithalata dayanan plastik eşya sanayii 6'dan 41'e yükselmiştir. Radyo, taşıt, buzdolabı, elektrik süpürgesi gibi montaj sanayiinde büyük artış görülmüştür. Buna karşı metal ve makina sanayiinde özel sektör yok gibidir. Yukarıda ki rakamlardan anlaşılan şudur ki tüketim sanayiinde belli

bir artış olmuş, montaj sanayii gelişmiş, fakat ağır sanayii hemen hemen hiç gelişmemiştir.

Sürekli alınan dış yardımlar ve borçlanmalarla 1954'e kadar yatırım alanında sürekli bir artış olmuş, fakat 1955'ten sonra son derece bozulan bütçe, artan dış borçlar, büyüyen ticaret açığı sebebiyle yatırımlar daha çok devlet yabancı sermaye şeklinde olmuş, özel teşebbüs nisbeten riski olmayan inşaat alanına yatırım yapmıştır. Zaten her büyük sanayii tesisinde yabancı damgasınının bulunması böyle yatırımlardan yerli teşebbüsü uzaklaştırmış, ancak ortaklıklar yoluna gidilebilmiştir.

1954'den sonra özel teşebbüsün yatırım alanı ve oranı azalmış, bu yatırımlarda çoğunlukla mesken yatırımlarına gitmiş, yerli özel teşebbüs daha çok inşaat müteahhitliğine yönelmiş; sanayiye ayrılan yatırımlar ise, daha çok dokuma ve gıda sanayinde yoğunlaşmıştır. 1954'e kadar yapılan büyük borçlar, eriyen döviz ve altın stokları borç ödeyemez hale düşme ve bütçenin açıklar vermeye başlaması, salgın halini alan büyük yolsuzluklar, vergi kaçakçılığı, artan hayat pahalılığı, müşvet, irtikap, adam kayırma büyük huzursuzluk kaynağı haline geldi. Nitekim ilk ağızda çarpan banka ve sigorta yolsuzlukları yukarıda söylediklerimizin rakamlarla ifadesidir. Öyle ki bankacılık, para ticareti çok kârlı bir iş olmaktadır. Düşük faizle toplanan küçük tasarruflar, daha yüksek faizle kiralanmakta ve doğru dan doğruya işletmeye yatırılmaktadır. 7129 sayılı kanundan sonra 1,25 milyar lirayı bulan herkes, her teşekkül mevduat kabul etme hakkını almakta banka kurmak kolaylaşmaktadır. 1950'de 34 olan banka sayısı 1959'da 58'e şube sayısı 535'den 1710'a yükselmektedir. Bu istikrarsız gelişme sonucu 27 Mayıs'tan sonra sanayii bankası, Raybank, Türkiye Kredi bankası gibi pek çok teşekkülün tasfiyesi gerekmiştir. Ayrıca faaliyette bulunan pek çok bankanın aktiflerinden tahsillerinden çoktan ümit kesilmiş milyonlarca kredi gözükmektedir. Bu krediler diğer bankaların "diğer aktifler" hesabında gösterilmektedir. "Diğer aktifleri"nin içinde gözüken kredilerin %80'i çoktan batmıştır. Ve bu hesap 1964 yılında 3 milyar 147 milyonu bulmuştur. Bu kadar büyük miktarda batan kredi, bankacılığın ne hale geldiğini gösterir. Mithat Nemli, Hayri İpar, Ali Bezmen gibi muteber (I) iş adamlarında vardır. Bunlar halkın tasarruflarını kendi işleri için kullanmak üzere, banka kurmaktan, ödenmeyeceğini bildikleri halde kredi bile vermektense çekinmemişler ve fakat tasfiyelere vehileli iflaslara rağmen muteber (I) iş adamı olmaya devam etmişlerdir. Kısaca yasalara uygun, (I) hırsızlık, akıl almaz bir düzeye ulaşmıştır.

Özel Bankalar yanında devlet bankaları da büyük zarara uğramışlar, politik gücü ellerinde tutan kişiler, banka olanaklarını kendilerini destekleyenler veya doğrudan kendileri için kullandıklarından büyük meblağ tutarı ödenmemiş krediler meydana gelmiştir. 1964 yılında, tasfiye edilen bankalar hariç, bankaların "diğer aktifleri" hesabı 502 milyon tutarken, devlet bankalarının diğer aktifler hesabı 2 milyar 502 milyon liraya ulaşmıştır.

Bankacılığın yanında sigortacılık, arsa spekülasyonu, ihale yolsuzlukları, müteahhitlik tatlı kârsızlanan iş alanları olmuş, bütün bunlar beraberinde bir cürüme getirmişti. Sürdürülen bu talancılıkla biriken sermaye yabancı tekelin denetimine geçmiş, kredi ve yatırım konusunda bütün inisiyatif, sermayesi güçlü olan birkaç bankanın inhisarına girmiştir. Şartlar teknelci burjuvazinin süratle gelişmesine çok elverişlidir. Bu şartlar yukarıda izah ettiğimiz gibi, emperyalizmin oluşturduğu su götürmez bir gerçektir. Teknelci burjuvazinin gelişme süreci içinde, rekabet, gittikçe kısıtlanıyor, Türkiye Ekonomisi tekelin kontrolüne süratle girmeye başlıyor.

Bu başıboş gidişten halk doğal olarak, her geçen gün biraz daha sıkıntıya düşmüş, biraz daha sefaletin batağına sapmıştır. İşçi ücretleri fiat yükselmelerinin çok altında bir seyir izlemiş, diğer yandan işçi haklarına ağır darbeler indirilmiştir. Tekelci burjuvazinin lehine geliştirilen bu şartlar, reformcu burjuvaziye oldukça tedirgin etmiştir. Böylece rekabet imkanlarının kısıtlanması, ve sanayii yatırımı yapma imkanının birkaç elde toplanması sonucu gereiye ancak inşaatçılığın kalması, yerli burjuvazini çıkarlarına ters düşmektedir. Tekelci kapitalin az gelişmiş ülkelerde teminatı olan, ikili anlaşmalar, askeri üslerin kurulması, devlet yönetimine yabancı uzmanların yerleştirilmesi, barış günüllüklerinin yurt sathına yayılması, ülkenin yabancı sömürü alınına girdiğini belirliyen ve dostun dümanın gözden kaçırılmıyacağı somut deliller haline gelmiştir.

B) Derinleşen Ekonomik Sosyal ve Politik Kriz

Emperyalist hegomanyanın belirlediği bu vurguncu, enflasyonist politika esasen mevcut olan iktisadi, sosyal ve politik krizi derinleştirmiştir. Hakim ittifak ve onun arenadaki temsilcileri DP, halkın politik mücadelesini yönlendirebilecek devrimci bir siyasi partinin olmamasından yararlanarak, gitgide açık faşizme doğru kaymaya başlamıştır. Bir yandan dinci, gerici akımların örgütlenmesine hız verilmiş, öte yandan emperyalistlerin ünlü "böl böl yönet" takdiği CHP DP çekilmesi halinde tezgahlanmıştır. Akıllara durgunluk veren bir partecilik en ücra kasabalara ve köylere kadar sokulmuş, Türkiye "parteci" düşman kamplara bölünmüştür. Devletin bütün kurumlarına yansıyan parti çekilmesi; rüşvet ve adam kayırma mekanizmasını olağan üstü boyutlara erdirmiş, bu ise, "vatan cephesi" sapıklığının temelini hazırlamıştır. Radyolar hergün, "vatan cephesine" girenlerin listelerini yayınlamaya başlamış, bu cepheye (I) girmeyenler nerede ise "düşman cephesi" sayılmıştır.

İçinde yuvarlanan derin krizler, başta işçi sınıfı olmak üzere köylüyü şehir küçükşehir burjuvazisini mahvetmiştir. Devrimci bir parti olmadığı için muhalefet ve hareketi CHP ile onun gençlik kolları ve aynı paraleldeki TMTF tarafından yönlendirilmiş; giderek gençlik eylemleri patlak vermiş, İstanbul, Ankara gibi şehirlerde mitingler yapılmıştır. Bu sokak gösterileri karşısında deliye dönen hain Menderes yönetimi Resmi, sivil faşist kuvvetlerini gençliğin vehalkın makınax üzerine göndermiş, özellikle polis, kan dökmüştür. Öğrenci yurtları makinalı tüfekle taranmıştır.

Ekonomik buhranın yarattığı zincirleme krizlerinden şakına dönen Menderes önce Amerikaya, sonra Sovyetlere avuç açmış; ne varki özellikle ABD'den yüz bulamamıştır. O sıralar ABD'nin Menderes'e karşı takındığı ters tavır, ancak Menderes yönetimine karşı ABD'nin yeni alternatif araması şeklinde izah edilebilir.

O dönemde bu aleni huzursuzluğa sadece sivil değil fakat asker aydınlarından da karşı çıkanlar görülmeye başlamıştır. Tekelci yerli burjuvazinin ve o dönemdeki müttefiklerinin süratle güçlenmesinden rahatsız olan reformist burjuvazi, artık ; verimci yolun; seçim müessesinin hiç bir şeyi değiştiremeyeceğini hissedince, radikal sivil ve aydınları desteklemiştir. Derin iktisadi krizin doğurduğu sosyal ve politik kriz, 27 Mayıs daışbirlikçi burjuvazi toprak ağaları, tefeci bezirganların alaşağı edilmesiyle bir çözüme bağlanacaktır.

3) 1960-1971 Dönemi

A) 27 Mayıs Devrimi

Amerikan kredi borçlandırılmalarının Amerikalılar tarafından bile beğenilmeyen plansız harcanışı, bir politika güdülmeksizin yapılan yersiz yatırımlar, batan milyonlarca lira para elbette ki kitlelerin sefaletlerinde beraber getirecekti. Nitekim artan huzursuzluklar ve resmi ağızlardan,

açıkça ifade edilen "küçük Amerika" hayali üstüne temellendirilmiş uydu politikası, küçük burjuva milliyetçiline aktivite getirdi. Bu derin huzursuzluk toplumun dinamik kesimi olan gençlikte ve onun eylemlerinde yansımıştır.

27 Mayıs devrimini açık seçik ortaya koyabilmek için DO'nin 1950'de politik iktidarı ele geçirmesinin tarihsel anlam ~~neteliğini~~, özetle belirtmek gerekir.

Daha önceden belirttiğimiz gibi 1950'de Amerikan emperyalizminin sırtlarını dayamış olan hakim sınıfların gayri milli partisi DP'nin iktidara gelmesi, Türkiye tarihinde tam bir dönüm noktası olmuştur. DP'nin politik iktidarı ele geçirmesi, yıllardanberi sinsi ve el altından tezgahlanan, anti kemalist, karşı devrimin zafare erişmesi demektir. 1946'larda hızla emperyalizmin kucagina kayan Türkiye-DP'nin yönetime geçmesi, ile tamamen yarı sömürge bir ülke durumuna gelmiştir. Amerikan emperyalizmi "dünya bekçisi" adı altında, yardım paravanasıyla, ekonomik, politik, ideolojik, asker (nato örgütüyle), kültürel hegemonyasını müttetiği yerli yerli hakim sınıfların yardımıyla hızla kurmaya başlamıştır. (Kemalist iktidarlarda döneminde, sindirilmiş, püsterulmuş olan feodal ideolijidir., bir anda hızla gelişmiş, görülmedik yayılma alanına sahip olmuştur.

Bu dönem her alanda; ideolojik, politik, ekonomik, kültürel... alanlarda gayri milli olanan milli olana tam bir üstünlük sağladığı dönemdir. Ama emperyalizmin ihraç malı olan şekli demokrasiciliğin kökleşmesi, yerleşmesi ve ayna zamanda ekonomik alanda yerli sermayenin merkezileşmesi ve yabancı tekellerle bütünleşmesidir.

Bu dönem, oligarşinin anti kemalist karşı devrimi kökleştirdiği dönemdir. Oligarşik yönetim tarımında, ticaretle, sanayiide ve bürokraside en iri komandaların yönetimidir. "arında, ticaretle ve ekonomide feodal mütegal libeniz, büyük tefeci bezirganların, tekelci burjuvazinin ve büyük bürokrasi ve de ordu üst kademelerinin, emperyalizmle bütünleşmesiyle ortaya çıkkan, sosyal bilim oligarşi adını vermektedir. DP emperyalizminin ve işbirlikçi burjuvası ve feodal unsuların, ordu ordu üst kademesiyle büyük büyük bürokrasinin oligarşik yönetimin iktidar partiidir.

Anti kemalist karşı devrim sadece ekonomik ve politik alanda değil, her alanda ve her kurumda tezgahlanmış ve kadrolaşmıştır. Öyle ki, Kemalist, ilerici geleneğe sahip Türk ordusunun üst kademesi bu oligarşik yönetime dahil edilerek (Namık Argüçler vs.) uzun süre ülkemizdeki devrimci milli yetçilerin büyük çoğunluğunu barındıran Türk Ordusu' oligarşik yönetime bağımlı kılınmıştır. Ancak Türk Ordusu, ne Latin Amerika'daki oligarşilerin temel dayanağı merasim ve bale ordusu., ne Yunan faşist cuntasını ayakta tutan aristokratik kökenli subayların oluşturduğu Yunan Ordusudur. ne de İran ve Afganistan şah ve Emirinin insanlık dışı ortaçağ yönetiminin vurucu gücüdür.

Türk Ordusu'nun geleceğinde emperyalizme karşı, dünyada zaferle sonuçlanmış olan milli Kurtuluş savaşı yatmaktadır. Genellikle halk çocuklarından oluşan Türk Subaylarınının çoğunluğunun karakterini belirliyen anti emperyalizm milliyetçiliktir. (1965' ten sonra, Askeri Liselerin kapatılması, ve başka tedbirlerle, oligarşi; Ordunu bu niteliğini değiştirme gayretleri içindedir.)

Ordu ve bürokrasi içindeki, devrimci milliyetçiler, bu anti kemalist karşı devrime en sonunda kırmızıışığı yaktılar. Ve oligarşi içinde yer alan bazı Namık Argüç gibi üst kademe subayları nötralize edilerek, 27 Mayıs 1960'da hakim gerici ittifakın partisi DP alaşağı edildi.

Alt yapıda, Amerikan emperyalizminin ülkedeki varlığından dolayı,

radikal köklü tedbirle gidemeyen 27 Mayıs devrimci yönetimi, üst yapı da oldukça köklü ve radikal dönüşümler sağlamıştır. (27 Mayıs Anayasası özerk kurumlar, teminat müesseseleri, vb).. İşte bu niteliğinden dolayı, biz 27 Mayıs hareketine politik devrim de demekteyiz .

Türkiye devrimler tarihinde oldukça önemli ve şerefli bir yere sahip olan 27 Mayıs devrimi, yerli hakim sınıflara karşı, ordu ve bürokrasi içindeki aydınların, ilerici ve milliyetçi bir harekattır. Kısaca, 27 Mayıs devrimci yönetiminin, ilk reformlarını, ve de bu faali yetlerine karşı tepkilerin örgütlenmesini, vs... gözden geçirelim.

27 Mayıs'ta iş başına gelen M.B.K.'nin ilk işi, bütün devrimci iktidarların yaptıkları gibi, bankalara ve borsaya el konulması olmuştur. 30 Mayıs'ta bankalar Ordu gözetimine alınmış, banka işlemleri durdurulmuş, yalnız vadesi gelen resmi ödemelere izin verilmiş, bunun dışında kalan mevduat trasferi, mevduat çekilmesi ve işlemleri yasaklanmıştır. Bankaların yanı sıra borsalarda kontrol altına alınmış, tekelci yerli burjuvazinin temsilcilerinden oluşan Ticaret ve Sanayi Odaları 16 Haziran tarihli bir kararname ile kapatılmış, odalarda yeni seçimlere gidilmiş, Ticaret borsası ve odalar ile ilgili kanun kısmen değiştirilmiştir.

Bu arada büyük ticari ve sanayi şirketler ile devlet teşekkülleri nin başına MBK'nin özel temsilcileri atanmıştır. Toprak ağaları sürgüne gönderilmiştir.

Milli Birlik Komitesinin ilk bir aylık icraarı; yani tekelci kuruluşları hedef alan ve faaliyetlerini kontrol eden, frenleyen tavrı devrimin yöneldiği hedefi göstermektedir. (Ama ne yazık ki tekelci yerli burjuvazi öyle radikalist bir darbe ile yıkılacak kadar güçsüz olmadığı gibi ABD emperyalizmi hiç pasif değildir. Ayrıca MBK'nin devrimin özde kime karşı tavrı aldıklarının kesinlikle bilincinde oldukları söylenemez.) M.B.K. 15 Eylül tarihinde aldığı bir kararla görek devlet sektörü vegerekse özel sektörle ilgili kuruluş halindeki bütün endüstri tesislerinin yapımını durdurdu. Devlet sektöründeki kuruluş halindeki II endüstri yatırımından sadece 665 tanesinin yapımına devam etmesini ve bu iş için ayrılan 3,2 milyar liranın 1,4 milyar liraya indirilmesine karar verildi. Bu karar devlet sektörüyle iç içe girmiş bütün tekelci kuruluşların büyük bir darbeyemesi idi. Zaten devrimle hemen bütün milletvekilleri, birçok banka ve işletme müdürü, devlet kuruluşlarının önemli, mevkiide adamları tevkif edilmiş, tekelci grupların resmi işlerinin yürütmekle yükümlü büyük bürokrat takas mikesimi etkisiz kılınmıştır. "Tekelci gruplar böylece devlet mekanizması içindeki önemli bir kolunu yitirmiştir. MBK. güdülen ekonomi politikasını "kaymun dışı gelir etme yollarını açan iktisadi koşullar yaratılmamalıdır. Bir takım iktisadi faktörler kullanmada bütün vatandaşlara eşit fırsat verilmelidir. Sömürü yoluyla elde edilen her türlü gelir ve tekelleşmeyi engellemek esastır." diyerek açıklıyor, ama özel teşebbüsü her şekilde destekleyeceğini ilan ediyor, 16 Eylül'de Milli Koruma Kanununu yasaklıyarak tekelci gruplara bir darbe daha vuruyordu. 1961'de ise kurumlar vergisi ile gelir vergisi kanunlarının kabul edilmesi sermayenin kârını doğrudan doğruya tehdit ediyordu. Yıllık geliri 2.500 liradan az olanların vergisi %15'ten %10'a indi 2,500 2,750 arası aynı kaldı (%20) 7500 15.000 arası yıllık gelirlerin vergisi %25'dene %30'a çıktı, 30.000 70.000 arası %40, 70.000 157.500 arası %50, 157.000 217.000 arası %60, 217.500 500.000 arası %70 ve 500.000 liradan fazla gelirler %60 vergi vermeye yükümlü tutuldu. 1 Ocak 1962'de ise Türkiye'de elde edilen gelire vergi konuluyor, gayri menkul sahiplerinin vergilerine önemli artmalar getiriliyordu.

Ekonomik yapılan ve yapılmak istenen bütün bu tedbirler elbette üst yapı kurumlarında da yansyacaktı. Ekonomik alandaki değişiklikler, devlet mekanizmasında da bir değişiklik getirdiği gibi sosyal ilişkilerde bir üst yapı düzeye çıkartacak, topluma radikal bir sosyal anlayış hakim kılınmaya çalışılacaktır. 27 Mayıs'ta sınıflar kombinezonunda meydana gelen değişiklikler, idari, adli, sosyal ilişkilerde de, üretim ilişkilerinde de yeni sınıflar kombinesinin niteliği ile orantılı olacak şekilde bir değişikliğe yol açacaktır. Bu değişiklikleri ayrıntılarıyla daha sonra anlatacağımız için konumuza tekrar dönelim.

Reformist burjuvazinin aldığı bu tedbirler elbetteki büyük sermayeyi belli ölçüdeki ürkütecek vedurgunlaştıracaktır. 1960ta özel sermayenin faaliyetlerinin azalışı toplam sermayeye yatırımdaki azalmadan da görülmektedir. 1959 da özel sermaye yatırımı 1.354 milyon lira iken 1960 ta 1.152 milyon liraya düşmüştür. Toplam yatırım miktarında özel sermaye yatırım payıda azalmıştır.

	1958	1959	1960	1961	1962
Özel Sektör	57.23	53.98	50.00	51.19	52.85
Devletsektörü	42.77	46.02	50.00	48.81	47.15

Görüldüğü gibi, özel sektörün payı 1958'e göre 1960'da daha düşüktür. bu durum büyük burjuvazinin kârlarının azalmasıyla da kendini gösterir. Hilmi Özgene göre yassıada duruşmalarının başlamasıyla şirket kârlarında bir düşme görülmüş zarar miktarı ise iki misline çıkmıştır. 1960 döneminde 1.896 şirket 1.097.217 lira kâr gösterirken, bu rakam 1961'de 1941 şirkete 1.137.547 bin lira ve 1962'de 2058 şirkete 903.782.000 lira olmuştur. Bu durum Türkiye'nin en güçlü bankası olan İş Bankasında yansımıştır. 1960'ın ikinci yarısında 200 liralık hisse senedi 194 lira ya düşmüştür. Mele yöneticilerinin tutuklanmasından sonra kurucu hisse hisse senetlerinin fiatları 2700 liradan 2395 liraya inmiştir. Şüphesiz bu durum ihtilal sırasında diğer banka yöneticileri gibi İş Bankası yöneticilerinin de tutuklanmaları sonucu ortaya çıkmıştır. İzhamızın başında koyduğumuz bankaların faaliyetlerini kısıtlayan tedbirler aslında bankaların tekelci gruplarını beyin merkezi bankalarından ileri gelmek idi. Gerek sanayide, gerek ticarete gerekse tarımda tekelci grupların hepsi 3 5 bankada üstlenmiştir., bu bankalar vasıtasıyla yabancı sermaye ile bütünleşmişlerdir. Bankalar bir bakıma tekelci işletme haline gelmiştir.

B) 27 Mayıs'a karşı İlk Tepkiler ve A B D 'nin Baskısı

Alınan bu ekonomik ve politik tedbirler, yani banka kredilerinin durdurulması ve kısıtlanması, devlet ve özel sektör girişimlerinin çoğunun durulması, yeni vergiler, piyasada bir durgunluk yaratacaktı. Bu durgunluk ise örgütlü bir tepkiyle karşılandı. Tüccarlar, iş adamları, yatırımcılar, spekülâtörler, büyük bankaları her çeşit yayın organı, gazeteler ve toplantılarla hoşnutsuzluklarını iletmeye başladılar. İş yerlerini kapanma tehlikesinden, piyasa durgunluğundan, ham madde azlığından, kredi sıkılaşmasından yakınmalar bütün aktüel konuları olmuştur. 30 Haziran 1960'da İstanbul anayii tekttilcileri Valiyle yaptıkları görüşmede yerlerini kapatma tehdidini savurabiliyorlardı. Basında iktisat oteritelerinin büyük sermaye yatırımlarının azaldığını belirleyen yazılar çıkıyor. Ticaret ve Sanayii Odalarıyla Ticaret Borsasının yayınladığı broşür yeni kanunların özel sermaye yatırımlarının önemli ölçüde baltalandığını söylüyordu. Artan baskı, karşısında hükümet, iş adamları ve sanayicilere açıklama yapmak zorunda kalacak, özel teşebbüse yardım meselesini tekrar incelenmesi vaadini verecekti. Görülen oyduki. MBK güçlü tekelci gruplar veticaret erbabıyla baş edemiyor, taviz politikasına dönüş başlıyordu. Memleket ekonomisini ele geçirmiş olan ve hemen devlet

kadar güçlü İş Bankası, sanayii bankası gibi bankalar ağırlıklarını ortaya koyuyorlardı. İş Bankasının II,4 milyar liralık bütçeye karşı 6,7 milyar liraya yakın parayı kontrol etmesi, zaten MBK nin işinin ne kadar zor ve başarılabilir olduğunu göstermektedir. Dayanacak hiçbir sınıf ve tabaka bulamayan MBK içinde ayrılıklar baş göstermesi kaçınılmazdı. Nitekim, 14 ler hareketi bilinen Abbaslan Türkeş'in faşist yönetim uygulama niyeti (ki hareketi orta ve küçük burjuvazinin desteğini kazanabilirdi) Cemal Gürsel tarafından önlenmiş ve kontrol altına alınamayan tekelci burjuvazi Türkiye'nin ekonomi politikasında tekrar üstünlük kazanmaya başlamıştı. Zaten 27 Mayıs sonrasında çok güçlü giren tekelci burjuvazi, devrimin en etkili dönemlerinde bile gelişmesini sürdürebilmişti. Aşağıdaki tabloya göz atarsak,

Yıl	Şirket Başına Sermaye	(milyon)
1959	14	
1960	17	
1961	21	
1962	42	

1960-1961 yılında bile, şirket sayısında bir azalma görülmesine rağmen kalan şirketlerde bir sermaye artması görülmektedir. Bu ise tekelleşmeye ve tekelci grupların devam ettiği anlamına gelir. Diğer bir tabloda; (bin olarak)

Yıl	sayı	Yeni şirketler		Eski şirketler		
		I. Sermayesi artan	Sermaye	2. Sermayeci azalan	Sermaye	
1959	405	296.324	263	372.187	139	113.694
1960	320	809.970	136	238.251	155	92.463
1961	170	206.325	99	209.330	140	105.879
1962	206	127.034	84	361.216	112	92.778
1963	263	224.526	104	323.144	105	72.954

Gördüğümüz ise daha önceki tabloyu doğrulamaktadır. Yeni kurulan şirket sayısı 1960'da 1959'a göre yarı yarıya azaldığı halde sermaye miktarı hemen hemen aynı kalmakta ve az sayıda şirkette bir sermaye birimi görülmektedir. Toplam şirketlerin toplam sermayesinde göze çarpan bir değişiklik olmamış az sayıda şirkette sermaye birikimi olmuştur. Genel panoroma tüm teorilerimizin doğruluğunu göstermektedir.

MBK'nin aldığı bütün kısıtlayıcı tedbirler her şeye rağmen küçük girişimlere dağıtmış sermayenin daha az sayıda şirket haline toplanmasına yol açmış tekelci grupları güçlendirmiştir. Açıklamamızın başında belirttiğimiz "27 Mayıs'a emperyalizmin göz yumması"ndan anlatılmak istenen budur. Emperyalizm sosyo ekonomik kanunlar gereği lehine gelişecek hiç bir hareketi engellemez, Engellemez ama her ihtimale karşıda tedbirleri elden bırakmaz. Nitekim, toplumsal bunalım kendi lehine gelişmesi mukadder bir alternatifle geçirilmiştir. ABD, Nato'ya Cento'ya, bağlılık sözüne rağmen tedbiri elden bırakmamış, artan iç muhalefet ve ekonomik tehditlerle bunalan MBK'ne baskı yapılmaya başlanmıştır.

Bu baskının neticesi 1960'da MBK bazı yabancı firmalara kâftransferi imkânı veren yabancı sermaye yatırımlarını teşvik ve inceleme komisyonunun çalışmaya başlamasına karar verdi. 11 Temmuz 1960 tarihli kanunlar, MBK Maliye Bakanlığınca Türkiye'de yabancı sermayenin faaliyet göstermesine izin verilmesi için emir veriyordu. Yukarıda belirttiğimiz gibi zor durumda kalmış bir hükümete dost elini uzatmak Amerikanın görevi idi "amut piş ağzıma düş" misali MBK olgunlaşmış, Amerikanın ağzına düşmek için teklif bekliyordu. Temmuz 1960'da teklifte geldi. Amerika dış işleri bakanlığıyla büyük elçisi, bağış olarak verilmek üzere 1 milyar liralık bir anlaşma imzaladılar. 1960 Ağustosunda ise ithal edilen endüstri maddelerinin değerinin ödenmesinde kullanılmak üzere yine

"bağış" olarak 300 milyon lira para veriliyordu. Zamanın Maliye Bakanı Kemal Kurdaş 17 Ocak 1961'de yaptığı basın toplantısında 27 Mayıs'tan o güne kadar ABE'nin Türkiye'ye ekonomik yardım olarak 279 milyon dolar yardım verdiğini açıklıyordu.

Hiç şüphesiz, Amerikanın bu yardımlarının sebepsiz olduğunu düşünmek büyük bir safillik olur. Bu yardımların yapılacağı ve neden yapılması lazım geldiğini tabii ki Amerika adına daha önce söylememize rağmen bir kere daha tekrar etmekte fayda görüyoruz. Emperyalizm yardım yaparken bir eliyle yapar, öteki eliyle daha fazla alır. Nitekim bu yardımlar yapılırken Türkiye'nin dünya tekelci kapitalizminin ağzında kalması temin edilmektedir. Daha önce belittığımız sermaye yatırımları ve kâr transferi imtiyazları tekrar geçerli kılınmakta Türkiye'yi emperyalizme bağlayan bağlar sağlamlaştırılmaktadır. Nitekim daha çok dış yardım alabilmek için gerek Kemal Kurdaş ve Ekrem Alican Amerikanın kapısını defalarca aşındırmışlar, Kemal Kurdaş Ereğli Demir Çelik Fabrikası için 129 milyon dolarlık bir kredi koparabilmeyi başarmıştır. Avrupa Ekonomik İşbirliği (OECE) ve Milletler Arası Para Fonu (IMF) ile kredi anlaşmaları imzalanmıştır.

Artık Amerikanın yeni hükümetten çekinecek bir tarafı kalmamıştı. Eski ilişkiler ve "dostane münasebetler" yeniden kurulmuştur. Amerika ile ilişkileri istenen seviyeye yükselten hükümet Almanyadan da kredi almaya başladı. Özyatırımlar için 1961 Ocakta 100 milyon mark kredi alındı. Bu ilişkilerin en güzel kanıtı; "20 Haziran 1962'de uzun tartışmalar sonunda Batı Almanya ile Türkiye arasında imzalanan sermaye yatırımlarını karşılıklı teşvikle koruma anlaşmasıdır. Anlaşma Batı Alman özel sermayesine özel ayrıcalıklar tanıyordu. Anlaşmanın özünde esas amacını "bir taraf firma ve vatandaşlarının diğer taraf topraklarından sermaye yatırımı yapabilmek için en elverişli koşulların yaratılması" olduğu belirtiliyor, ve anlaşmanın "özel sermaye ve yatırımlarının teşvik ve korunmasını ve özel girikenliğin yaratılmasını" gerçekleştirilmesi bekleniyordu. Batı Almanya Türkiye anlaşması, Batı Almanya özel sermayesinin istediği tüm şartları hazırlayacak maddeleri taşıyordu. Bunu International Development Fund" özel ilaç fabrikası için verdiği 2.8 milyon dolarlık kredi takip etti. Aynı fondan İzmir'deki bir fabrika içinde kredi sağlandı. Buna karşılık Türkiye dış ticarete uygulanan birtakım kısıtlamaları kaldırdı.

C) Gerici İttifak'ın tekrar İktidarı Ele Geçirmesi

Yukarıda anlattıklarımızdan çıkan sonuç şudur; Türkiye, emperyalizmle bir iki sene gibi çok kısa bir zamanda 1960 öncesi ilişkilerin çok daha üst seviyesinde ilişkiler kurmuştur. Bundan sonra Türkiye hükümetlerine düşen görev bu ilişkiyi alabildiğine genişletmek, bunu temin içinde kilit noktalarına tekelci grupların mutemet adamlarını getirmektir. Nitekim, MBK'nin üçüncü hükümeti, kurulduğu zaman hakim sınıfların çeşitli gruplarının mevziilendiği partilerden temsilci almak zorunda kaldı. 1961 Ekiminde ise meclis seçimleri yapıldı ve yönetim partilere devredildi. 1960'dan beri olagelen tüm ekonomik ve politik gelişmelerin zorunlu bir neticesi olan seçimler, İnönü başkanlığında bir koalisyonla son buldu. CHP ile AP'nin oluşturduğu bu koalisyon hükümeti AP'nin özel teşebbüs lehine yarattığı muhalefetle karşılaştı. 1965 bütçe tartışmalarında AP 1960'a kadar öncü durumundaki özel teşebbüsün bundan böyle de tam teşvikini istiyor, MBK'nin yürürlüğe koyduğu anonim şirket kârlarının kamuya açıklanmasının kaldırılmasını öneriyordu. Kendini DP'nin devamı sayan AP'ye tekelci grupların temsilcileriyle tefeci bezirgan, toprak ağaları temsilcileri hakim olmuşlar, büyük bürokratlar denilen vetekelci grupların resmi işlerini yürütmekle yükümlü zümreyi de aralarına katmışlardı. Denenen her yeni koalisyon aslında, AP'de temsil edilen bu grupların devlet yönetimini nasıl yavaş, yavaş

ele geçirdiklerinin ispatıdır. Öyleki Adnan Menderes'in ticaret bakanı Muhlis Ete ikinci İnönü kabinesinde de aynı bakanlığa getirilmiştir. "İş Bankası kurucularından olup Türkiye Sanayii Kalkınma Bankasının kuruluşundaki başlangıç çalışmaların yürütenlerden olan Muhlit Ete, aynı zamanda Türkiye büyük burjuvazisinin emperyalist tekellerle sağlam bağlar kurmasını savunan ve bir zamanlar "Özel sermaye, ülke endüstrisinin önünde yer almalıdır" Sloganını ortaya atan kişidir. (Türkiye Kapitalizleşme ve sınıf Gavgaları, Reoliyef, s 133)

DP zamanının bayındırlık bakanı olan Fethi Çelikbaş İnönünün Sanayi Bakanı olmuştu. İş Bankası tarafından denetlenen Türk Ticaret Bankası'nın Yönetim Kurulu başkanı olan ve DP'nin önde gelen adamlarından biri olan Ali Şakir Ağaoglu ikinci koalisyon hükümetinin devlet bakanı ve Milli Savunma bakanıydı. Dördüncü koalisyon hükümetinde Demirel'in Başbakan yardımcılığını alması Dışişleri, Maliye, Ticaret, Gümrük ve Tüketim, Sanayii, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı, Sağlık ve Sosyal Yardım, ve Milli Eğitim Bakanlıklarının AP'ye verilmesi artık devlet aygıtının hangi güçlerin elinden çıkıp hangi güçlerin eline geçtiğini gösterir. Özellikle 1963'lerden sonra emperyalizm tüm devlet mekanizmasını kontrol etmeye 27 Mayıs'ta geri attığı adımı telafi etmeye başlamıştır. Yapılacak iş 27 Mayıs'ta kazanılan nisbi özgürlük ortamıyla gelişen siyasi akım, düşünce ve kurumlaşmaları ve bunların toplumdaki etkilerini yavaş yavaş silmeye ve bu işleri görmek için gerekli olan vurucu kadroları yetiştirmeye başlamaktı. Bunun hazırlığına girişmek ise ancak, 1965 seçimlerinde AP iktidarı aldıktan sonra mümkün olabilmıştır. AP iktidarının anlamı az sayıda anonim şirket ve banka etrafında kümelenmiş bir avuç tekelleri kapitalistin; Vehbi Koç, Cabir Selek, Ferit Eczacıbaşı, Kazım Taşkent, Daniş Koper, Eli Burla, Bülent Yazıcı, Kadir Has, Ahmet Dalli, gibi dünya finans oligarşisinin Türkiye'deki temsilcilerini tüm ülke ekonomisini kontrol altına almaları, 27 Mayıs'ın getirdiği özgürlük ortamıyla güçlenen sosyal mücadeleleri, ve milli bilinci etkisiyle kılmak için tüm gerici güçleri seferber etmeleri, toplum yapısını ve bu yapıya hakim çarkın dişlerini dünya oligarşisinin dönen dişlerine uygun hale getirmeleridir. Burada mekanizma şöyle çalışmaktadır; Gelişen sınıf mücadeleleri ve bütün dünyayı saran Milli Kurtuluş savaşlarıyla milliyetçi akımlar ve yeni boyutlar kazanan teknoloji, emperyalizmin ilkel sömürü metodlarını terk etmesine sebep olmuştur. Artık ileri sanayii ülkelerinin, geri bırakılmış ülkeleri ham madde deposu, mamul madde pazarı halinde sömürme metodu geçerliliğini yukardaki sebeplerden dolayı yitirmiş yerini daha üst düzeyde, daha teknik yapılan, o memleketin sanayii montaj sanayii haline getirecek değişim ve yatırımları sağlamak, eski totaliter, kralcı veya diktacı rejimleri mümkün olduğunca "demokratik" rejimlere dönüştürmek, şekli bağımsızlıklar vermektedir. Türkiye'de bu yeni sömürme metodları uygulanmış, şekli, sömürge tipi demokrasi getirilmiş seçim müessesesi konmuş, partiler 'ki hepsi de hakim sınıfların çeşitli fraksiyonlarını temsil eder) kurulmuştur. Montaj sanayiinin temellerini atacak tek büyük ağır sanayi tesisleri kurulmaya başlamış, yüksek gümrük ve ithalat yasakları getirilerek yabancı sermaye yatırımları davet edilmiştir. Artık fabrikalar emperyalist devletlerin topraklarında değil ama yarı sömürge devletlerin topraklarında kurulmakta ve bu politikanın temelleri üzerinde "kalkınma" edebiyatı yapılmaktadır. 1958'den bu yana gelen yabancı sermayeye bir göz atarsak her yıl (27 Mayıs'tan sonra bile) bir artış kaydedilmiştir.

Yıl	Gelen Sermaye (bin TL)
1958	65.406
1959	85.233
1960	103.944
1961	147.000
1962	237.246

1963	325.632
1964	395.517
1965	491.115
1966	560.694

(Çeşitli İstatistikler)

Bu miktar az gibi gelse de aslında az değildir. Burada sermayenin sadece para şeklinde olana görülmekte olduğu için bu kaniya varılabilir. Ama yabancı sermaye 1954 tarihinde Yabancı Sermaye'nin teşviki ile ilgili kanunun ikinci maddesinde şöyle tanımlanmaktadır.

- 1- Yabancı para şeklinde sermaye,
- 2- Makina, teçhizat, alet ve bu mahiyetteki mallar, makine aksamı, yedek parçalar ve malzemeyle yabancı sermayeyi teşvik komitesinin kabul ettiği ~~parçalar~~ sair luğumlu mallar,
- 3- Lisanslar, patent hakları, alameti farika gibi haklar ve hizmetler.
- 4- Üçüncü madde gereğince yeniden yatırılmak suretiyle sermayeye kalbe dâhil kârlar, ve her sınıfta teknik eleman.

D) Yoğunlaşan Yabancı Sermaye Yatırımları

İş böyle olduğundan ve emperyalist devletler genellikle anonim şirketlerle ortaklığa girme eğilimi gösterdiklerinden aslında yabancı sermayenin sanayimiz üzerindeki etkisi, görüldüğünden çok daha fazlaydı. Daha çok belli bir kaç sanayi alanında faaliyet gösteren yabancı sermaye el koymuş olduğu bu temel sanayi alanları vasıtasıyla yan sanayii de kontrol altına alabilmekte ve etkinliğini, bu yolla da artırmaktadır. Örneğin: "1963-1965 döneminde ortaklama olarak imalat sanayiinde üretimin % 71'i yabancı sermaye tarafından yapılmıştır. Ama yabancı sermayenin payı lastikte % 35'i, kimyada % 16'yı, elektrikli makinalarda % 13'ü taşıt onarım imalatında % 'y' aşmaktadır. Yabancı sermayenin toplam sermayeye olan oranına bakarsak,

1958	% 2.4
1959	% 3.3
1960	% 3.5
1961	% 3.7

1965Y. da % 19.5 gibi yüksek bir rakama ulaşmaktadır. Bu artışınakit

para dışında kalan diğer sermaye niteliğine haiz alet edevat, makine, yedek parça, teknik personel veya lisans, patent, alameti farika gibi haklar ve bunların satışı vetemini üzerine sağladığı tekeller daha da yükseltmektedir. Yabancı sermaye öyle bir yöntem uygulamaktadır ki, para dışında kalan sermaye ihracıyla, çok büyük sermayeleri az bir nakit para ile ya tamamen kendisine bağlamakta ya da kontrol edebilmektedir. "Mesela Türkiye'de oto montaj sanayiindeki firmaların çoğu % 100 yerli sermayeli kuruluşlardır. Ama bunlar, yabancı firmaların bir cins Türkiye şubeleridir. Türkiye'de yabancı sermayenin pek az iştiraki bulunan bir çok sanayi firması, yabancı tekellerin markaları, patentleri ve teknik işbirliğiyle çalışmaktadır. Yabancı şirket, bu sayede, teknik hizmet, malzeme, makina, ham madde vb. satma tekelini sağlamaktadır. Hatta % 100 yerli sermayeli firmalar dahi çeşitli patent anlaşmaları ile yabancı tekellere bağlanmışlardır. Mesela, Yalman ailesinin Tatko şirketini alalım; firma Goodyear lastiklerinin eski ithalatçısıdır. Şimdi Türkiye'de Goodyear lastik fabrikası kurulmuştur. Tatko fabrikasının ortağı fakat aynı zamanda İstanbul ve Trakya bölgesi genel bayiidir. Vehbi Koç U.S. Royal lastikleri A.Ş.'nin ortağıdır. Fakat aynı zamanda Koç'a ait Royal Lastikleri Tevzii A.Ş. fabrika mamullerinin genel distribütörüdür. Tatko Chrysler firmasına ait Dodge otomobil ve kamyonlarının ithalatçısıdır. Chrysler Türkiye'de bir fabrika kurmuştur. Tatko ortaklar arasındadır. Diğer sanayi alanlarında % 100 yerli sermaye ile de kurulsa, dünya çapındaki firmaların teknik işbirliği ve markası aranmaktadır. Bu nedenle Amerika ve Avrupa mağazalarında görülen Omo, Pal moline, Coca Cola, Pepsi Cola,

Oralet, Colgate, Kollynos, İpana, Parker, Schaffer, vb, gibi deterjan, gazoz, Tuvalet malzemesi, Türkiye'de sanayicilerimiz tarafından, imal edilmeye başlanmıştır.

Yerli sayiin arkasında yatan tekelleri görmek için yabancı sermaye müsadelerine şöyle bir göz atmak yeter: "DYO ve Sadolin Sentetik Sellüozik Boya ve Vernik Fabrikaları, Ytong Sanayii A.O, Marley Çifterler Ticaret Ltd.Şt., Kavel Vert, Berec, Bayraklı Boya ve Vernik Sanayii, script ve Schaffe, Vin lex, Mērbolin, "aleflekx Yer Döşemeleri SAnayii A.Ş. hep aynı şekilde marka devretmek, lisans ücreti ödemek, royalty, patent, teknik yardım karşılığı pay verme gibi nakit yabancı olmaksızın kurulan, tekellere yüzde yüz bağlı şirketlerdir. Bu arada imalata yönelik her teşebbüs yabancı ortak arama zorunluğunu duymaktadır. İşte Perma Sharp Limited, Poşat kibrit, Duralit, DDT, Kimya Derman Sanayii Limited Şt, Helodey Records, Birleşik Alman İlaç Fb, Türk Türk ltd., Agro merck Limited, Böhler Sert Maden akım Sanayii ve Ticaret A.Ş. bu ortaklıklara en güzel örnektir.." Avcıoğlu, Türkiye'nin düzeni (Ve buraya kadar anlatılanlarla Türkiye'nin dünya oligarşisi çarklarına nasıl uyduğunu pek iyi görmekteyiz. Ve tabii iddia makamının havası içinde "İş bilenin, kılıç kuşananın " demezeniz!

Ereğli Demir Çelik "abrikalarının kuruluşu montaj sanayiinin üzerinde yükseleceği temel ağır sanayii koludur. Petrolde olsun, demir çelikte olsun, çeşitli maden kollarında olsun, belli bir üretim sisteminin kuruluşu ve işleyişe geçmesi montaj sanayiine yaratmıştır. Mekanizmanın nasıl işlediğini daha iyi anlamak için, İş Bankası ve Koç Holding başta olmak üzere birkaç büyük banka ve anonim şirket, gerek montaj sanayiini besleyecek ağır sanayii tesislerini ve gerekse bu tesisler üzerinde yükselen montaj tesis ve fabrikalarını kurmak için yoğun bir çalışmaya girmişlerdir. Aşağıya alacağımız tablo, montaj sanayiinin baziteknik ve makine dallarında nasıl geliştiğini gösterir.

<u>Montaj Sanayii Kolu</u>	<u>Firma Sayısı</u>	<u>Personel Sayısı</u>
Radyo Sanayii	16	2059
Pikap Sanayii	5	81
Ses alma Cihazı Sanayii	2	42
Telofon Satralı SAnayii	3	99
Elektrik Süpürgesi Sanayii	7	77
Yağı ve Hesap Makinası SAnayii	2	77
Elektrikli Traş Makinaları S.	2	33
Buz Dolaba S.	5	868
Asansör S.	12	317
Traktör S.	4	1312
Kamyon ve Kamypnet S	7	1588
Otobüs S.	1	263
Toplam	66	6916

Görüldüğü gibi, kurulmuş olan birkaç temel ağır sanayiinin tüm üretimi bu yan sanayii kollarını desteklemekte vehemen hemen bütün piyasaya montajcılık hakim olmaktadır. 1964'de yabancı sermayenin alanına bakalım.:

<u>Sanayii Dalı</u>	<u>Tüm Yabancı Yatırım Toplamının İçinde(%)</u>	<u>Yabancı Sermaye Oranı</u>
Lastik ve Kauçuk	21.1	60
Kimya	17.8	65
Gıda	13.5	77
Ulaşım Araçları Üretimi	8.5	64
Elektrik Araçları imalatı	7.4	62
Tekstil Kumaş	7.2	68
Madencilik	7.1	99
Mekal İşleme	6.2	47

Makina yapımı	4.4	91
Çimento	2.1	3
Metal İmalatı	1.8	97
Çeşitli	2.9	-

Yukarıda görüldüğü üzere yabancı sermaye özellikle, lastik, kauçuk, kimya, metal imalat, makinayapımı, madencilik ve gıda gibi doğrudan yabancı sermaye milletler arası tekeillere bağlı olan sanayii dallarını geliştirmekte ve sermaye yatırmaktadır. Son iki tabloda çıkan diğer bir sonuçta artık montaj sanayiinin hakim olmadığı bir sanayii kolunun hemen hemen kalmadığıdır. Bu arada belirtmek gerekir ki "montaj" deyiminden anlaşılacak otomobil, buzdolabı, radyo, kamyon gibi teknik ve makina aksamının parçalarının Türkiye'de birleştirilmesi, bu arada bazı sanayii ürünlerinin kullanılmasıdır. Halbuki kısa bir inceleme daha çok sanayii dalında, örneğin ilaç sanayii, dokuma sanayii gibi kollarda montajcılık hakim olmaktadır. Sermayede montajcılığın hakim duruma aşağıdaki tabloda görebilirsiniz.

Yıl	Sanayi Hasıla İndeksi	Ham Madde İthalatı İndeksi	Bu Ham Maddelerin İthalatta Payı
1948	100	100	34.5
1950	108	100	34.5
1955	148	149	31.0
1960	189	190	47.0
1962	100	115	48.0
1966	140	100	49.0
1967	100	100	49.0

Yukarıdaki rakamlardan anlaşılacağı üzere sanayi hasıla indeksinin artışıyla ham madde artışı hemen hemen atbaşı gitmektedir. Bu sanayinin montaj sanayii haline dönüştüğünün en açık ifadesidir. Diğer taraftan sanayii için ithal edilen ham madde tüm imalattaki payının, görüldüğü gibi çok yüksek olması yine tüm sanayimizin montaja yöneldiğini ve montaj için gerekli ham maddelerin Türkiyeden değil dışarıdan temin edildiğini gösterir.

Peki bu durumda Türkiye'yi kazandı mı? Yoksa yabancı sermaye mi? Bunun cevabını biz değil İKA Ajansı versin

Çalışma Alanı	Faaliyete başladığı yıl	Son Sermayesi Milyon TL	Yabancı Sermaye Oranı	62 sonuna kadar kadarkarı
Bir Boru Fb.	1957	5.6	57	45.015000
Ziraat mücadelesi ilaç Fb.	1958	3.0	50	5.804.000
Bir Kaynakeloktratlari Fb.	1957	210	10	7.606.000
Bir nebatiyağ Fb.	1952	30,0	80	141.620.000
ir ilaç Fb.	1951	2.8	71	25.634.000
Bir Ampul Fb.	1948	5.0	60	18.462.000
ir Elektrikli aletler fabrikası (Avcıoğlu, Tükiyenin Düzeni)	1955	9.1	99	34.37.000

Tablo, verilmesi lazım gelen cevabı tefsire lüzum bırakmadan vermektedir. Her fabrikanın son sermayesini ile 1962 sonuna kadar ki kârını karşılaştırmak "yarı ömürge" deyiminden iktisaden ne anlaşılması gerektiğini ortaya çıkarır. Bu açıdan kesin rakamlar karşısında da, "Bağımsız, kalkınıyoruz, Amerika dosttur" diyen işinin değil vatanperverliğinden, aşağıdaki rakamlar, Namusundan bile üphe edilir. (Neyse geçelim)

Yıl	Gelen Yabancı Sermaye	Kâr
1967	99.4 milyon	145.3 milyon
1972 (tahminen)	274.4 Milyon	340,6 milyon,

E) Amerika Bize Değil Biz Amerika'ya "Yardım "Ediyoruz

Görülüyor ki Amerika bize değil, biz Amerikaya yardım edegelmişizdir. Türkiyedeki bütün vatan hainlerinin ve iddia makamınının "bağımsız" tür küsüne bir son vermek ve montaj yani görüntü sanayimizin sergilemek için son bir tablo verelim. Tabloda ki bilgiler 1962 istatistiklerine göredir.

<u>Şirketin Faaliyet Biçimi</u>	<u>Kuruluş</u>	<u>Sermaye</u>	<u>Kâr</u>	<u>Kârın kuruluş Sermayesine Or.</u>
Boru Şirketi (Türk Alman)	1957	5.6milyon	43.0	757
Zehirli Kimyevi Mad. Şt.7	1958	3.0 "	5.8	193
Elektrod Şt. (Türk USA)	1957	2.0 "	7.6	380
Magarin Şt. (Türk İng.Hol.)	1952	30.0 "	141.6	470
İlaç Şt.(Türk Alman)	1951	228 "	25.6	914
Lamba Şt.(Türk USA)	1948	5.8 "	18.5	370
Eletrik Tesisatı(Türk usa)	1955	9.1 "	34.1	374

(Rozaliyef 194)

Ve eğer bu rakamlarda hala " kalkınıyoruz"ve sömürüldüğümüzü"de kim söylüyor" diyenleri mahcup etmiyorsa biz duvara konuşuyoruz:

Buraya kadar çizdiğimiz tablolarla Türki'nin nasıl emperyalist çarkın dış lileri arasına kıştırıldığına gördük.AP'nin iktidara gelmesiyle zincirinden boşanan emperyalizm,olanca hisşıyla üstümüze binmiş,olanca varlığımızı sö mürmeye başlamıştır.Buna 'dur' diyecek güçler ise silahlı saldırılar tertip lenerek önlenmeye çalışılmış,Milli Kurtuluşçular sokak ortasında kahpece şehit edilmişlerdir.Sosyo-Ekonomik yapımız gibi, sosyo-politik yapımızda, ilkin ters düşmemek ve onu tamamlamak amacıyla,değiştirilmiştir.Ve baştan beri anlatmaya çalıştığımız mekanizma tekelci grupları öylesine güçlendirmiştir ki dünya finans oligarşisinin yerli temsilcileri olan bu gruplar, artık bir takım ekonomik nedenlerle, iktidara, devlet cihazına, tartışmasız hakim olmak istemektedirler.

Danebilirki,1940'lardan günümüzekadar uzanan zaman, dahami, içinde bir 27 Mayıs taşımasına rağmen,Türkiye'nin ABD emperyalizminin uydusu haline için yetmiş atmıştır bile...Tari sömürgeleşme elbette kendisini sadece iktisadi hayatta göstermemiş; Türk Ordusu,içinde taşıdığı radikal unsurlara rağmen,Nato'su,Cento'su... ilePentagon'a bağlanmı, toraklarımız üzerinde öskeri üs ve tesisler kurulmuş, kısaca askeri bakımdan uydulaşma tamam lanmamış; öte yandan gerek politik ve gerekse kültürel alanların köşe taş larını emperyalistler tutmuşlardır.Kısaca, bu zaman dilimi içinde gayri_mil li olan her şeye galebe çalmıştır .

F) 27 Mayıs'tan Sonra Sınıf Mücadeleleri

Savunmamızı son derece güç şartlar altında hazırladık.İddia makamı ve emir komuta zincirinebağlı mahkemeniz, en ilkel hukuk kurallarını çiğneyerek, Tarafsızlık ilkesini, halk oyunun gözleri önünde raflara kaldırıldı; bunun yerine taraf olmanın önyargılarını getirdi. Biz burada kafamızda taşıdığımız fikirler ve anti emperyalist eylemlerimizden yargılanıyoruz.İddia makamı ünlü (iddianamesinde bunu kesinlikle belirtiyor ve bizim fikri muhtevamızı ortaya koyabilmek çabasıyla sadece kendisinin soluklanabildiği sınıfsız bir"fikir özgürlüğü ortamıçinde,bizim yazılarımız dahil her türlü fikri çalışmayı,malzeme olarak kullanabiliyor.Ama bu doğal hak, savunmamızı hazırlayabilmek için dahi bize tanınmamıştır.Bilimin sınırsız hazi nesi savcının elinin altındadır. Ama bize okumamız için verilen kitapların sayısı 3 i geçmiyor..atta kendi basılı çalışmalarımız bile bize verilmi yor.Tepeden tırnağa zirhlar bürünen ve tepeden tırnağa silahlanan savcı, eli kolu zincirli özgürlük savaşçılarının karşısında zafer dansları yapı yorİ...İkellik,tek sözcükle işte budur !

Ama ziyarı yok, Savcınının hazırladığı iddianame ve duruşmalar öncesiyle duruşmalar sırasındaki şaşkın, koplocu tavrı, bilim hazinesine iyi niyetle yaklaşanlarla ard niyatle yaklaşanlar arasındaki ayırımı çok berrak olarak ortaya çıkıştır. Bu aynı zamanda yurtseverlerle hainler arasındaki ayırıcı çizgidir. Yalan ve demogoji ile zırhlanan savcı, bilimsel veriler karşısında sadece bir Don Kişottur. Bilim savcayı boşluklara fırlatıyor... Bize gelince, biz, bilimin parlak ışığını kafamızda taşıyoruz. Varsın bütün kitaplar savcının olsun; bilim hazinesi içinde onun göz kamaştırıcı ışığı altında, sadece bir kara lekedir; Bize yararlanabileceğimiz tek kitap verilmesede tarihin hükmü lehimize olacaktır. Çünkü, bizi tarih savunuyor.

27 Mayıs Devrimiyle birlikte, kısa süreli de olsa reformist burjuvazinin sınıf temeli üzerinde yükselen radikal sivil ve asker aydınlar, iktidarı ele almışlar teknelci burjuvazi ile tefeci bezirgan ve büyük toprak sahipleri politik iktidarda alaşağı edilmişti. Bu sınıfsal açıdan, gayri milli sınıf ve tabakalarla milli sınıf ve tabakalar arasındaki çelişkinin, çok kısasüreli de olsa objektif olarak, halkın lehine bir çözümdür. MBK politik iktidarda reformist burjuvaziyi temsil ediyordu. Nitekim MBK'nin iktidarı aldıktan

ilk 6 ay içindeki tavrı objektif olarak reformist burjuvaziye dönük, işbirlikçi burjuvazi ile onun müttefiklerine karşıdır.

Devrimi izleyen süreç içinde, ABD'nin baskısıyla reformist burjuvazinin yönlendirici rolü tekrar iktidara gelmesi, teknelci burjuvazinin işbirlikçi (tekelci) burjuvaziye geçmiştir. AP'nin 1965 seçimlerinde tekrar iktidara gelmesi, teknelci burjuvazinin yönlendirici rolünün perçinlenmesidir.

1961'den sonra, özellikle 1963'ü izleyen dönemde Türkiye'de nisbi bir denge yönetiminin varlığı görülür. Yerli hakim sınıflardan yönlendirici rolü tekrar eline geçiren işbirlikçi burjuvazi bir yandan reformist burjuvaziye tamamın tasfiye etmemiş öteyanda → 27 Mayıs öncesi kadar olmasa bile büyük toprak sahipleriyle tefeci bezirganları tekrar imtiyazlı duruma getirmiştir. Bu politik atraksiyonun temelinde yatan gerçek: İşbirlikçi burjuvazinin o dönemde henüz emperyalizme tek başına temel alabileceği bir güce kavuşmamasıdır.

Özellikle 1961'lerden itibaren kendini gösteren nisbi denge yönetiminin iki yönü vardır. Bu yönler şunlardır:

a) Birinci yön:

Hakim gerici ittifak (emperyalizm işbirlikçi burjuvazi feodal unsurlar ile halk (sivil ve asker aydınlar reformist burjuvazi işçi sınıfı köylülük şehir küçük burjuvazisi) arasındaki denge... Yansıması: 1961 Anayasası ve ona dayalı kurumlar: (Anayasa mahkemesi, özerk Üniversite, TRT, Danıştay, Sayıştay, vb.) nisbi dengenin bu birinci yönünün belirleyicisi.

(ana yönü) hakim ittifaktır. Aradaki çelişkide gitgide, Anayasanın uygulanması uygulanmaması şeklinde su yüzüne vuracaktır.

b) İkinci yön: Hakim ittifakın kendi içindeki çelişkilerini meydana getirmektedir. Burada belirleyici ana yönü işbirlikçi burjuvazi (tekelci yerli burjuvazi) teşkil etmektedir. Birinci yöndeki nisbi denge hakim ittifak lehine ikinci yöndeki hakim ittifak içindeki denge (çelişki) tekelci yerli burjuvazinin lehine, bir sıra izliyerek 1971'de kesinlikle bozulacaktır.

27 Mayıs Anayasasının getirdiği sınırlı da olsa özgürlük ortamı, sınıf karşıtlıklarının kitle gösterileri şeklinde su yüzüne vurmasına yol açmıştır. Nitekim, 1961 yılının Aralık ayında İstanbulda 100 000 işçinin katıldığı büyük bir işçi mitingi yapılmış; bu mitingte işçiler toplu sözleşme ve grev haklarının verilmesini istemişlerdir. Daha sonra sırayla: İstanbul Li man işçileri, 1962 başında, Antalya'da işsizler 1962 Şubatında Ankara'da inşaat işçileri aynı tarihlerde önemli kitle gösterileri yapmışlardır.

Bu gösterileri 1965 yılına kadar İstanbul, İzmir, Denizli, Bursa, İzmir (Çiğli Hava üssü,) Ereğli Demir Çelik vb. bir çok işyerlerinde büyük işçi direnişleri izlemiştir. Toplam yüzbinlerce işçinin katıldığı bu direnişlerle işçiler, özet olarak, "ortaçağ tipi sömürünün tasfiyesi, işçi çıkarılmasına saygı, Milli gelirin daha adil dağılımı vb. isteklerde bulunmuşlar; yani anayasal haklarını savunmuşlardır. Bu arada ABD'lerine ait işyerlerinde işçiler anti Amerikan gösteriler yapmışlar, Amerikalıları pretes to etmişlerdir.

1964 yılında 2342 işyerinde 696 toplu iş anlaşmazlığı çıkmıştır. Bu anlaşmazlıklarda mağdur durumdaki işçi sayısı toplamı 344,219 idi. Buna rağmen sadece işyerinde 11.315 işçi grev yapabilmıştır. (Rozaliyef, 27 Mayıs sonrası "apitalist gelişme, s243)

1965 yılında ise Zonguldak Kömür İşçileri bütün Türkiyeyi sarsan büyük direnişi başlattılar. 400 metre yerin altında boğazı tokluğuna köleler gibi çalıştırılan işçiler, nihayet bu sömürü ve zorbalığa dayanamıyarak ayağa kalktılar. Kömür işçilerinin bu direnişi hakim ittifakı öylesine telaşlandırdı ki, işçilerin üzerine deniz piyadeleri, zırhlı askeri birlikler, jet uçakları gönderildi. Askere ateş emri verildi. İki işçi öldürüldü. Ve on işçide ağır surette yaralandı. Hakim gerici ittifakın ve onun o dönemdeki politik iktidarının işçilerin en doğal haklarını istemeleri karşısında böylesine vahşileşmesinin sebebi neydi? Kaldı ki işçiler (ve geniş oranda halk) son çözümlemede anayasal haklarını kullanıyorlardı... Bunun nedeni şudur: Bir defa 1961 Anayasasını getiren güçle o dönemde politik iktidardan alışı edilmişlerdir; yönlendirici rol emperyalizmin maşası işbirlikçi burjuvaziye geçmiştir. İşbirlikçi Burjuvazi, emperyalizmin izni ve desteği ile üretim güçlerini geliştirmek temeline dayanıyor. Bu ise, 1961 Anayasasının dengeleyici, (çalışan yığınlara bir takım sosyal haklar tanıyan) ilkelerinin hasır altı bağıydı. Yani 27 Mayıs devri minden sonra denetimin tekrar gayri milli sınıf ve tabakalara geçmesinden itibaren, bu güçler anayasayla ilişkiye düşmüşlerdir.

Bu durum 1961(i izleyen 10 yıllık dönem içinde anayasal haklarına sahip çıkan ve kullanmak isteyen bütün halk sınıf ve tabakalarına karşı, hakim ittifakın ve onun politik iktidarda ki temsilcilerinin en vahşi şekilde tavır almalarına neden olmuştur. Son on yıllık iktidarlarının hemen hepsinin ellerini işçi, gençlik ve köylülüğün kanlarına bulaşmasının temel sebebi budur... Katıha fazla kâr ... Terör, daha fazla terör; ... Oligarşinin diyalektik bir bütün oluşturan parçası işte budur!

Nitekim, hakim güçler, bir yandan, anayasayı kesinlikle işlemez hale getirmişler; bunun için en zorba metotlara başvurmaktan çekinmemişler, öte yandan halkın gitgide kabrankitle hareketlerinin devrimci boyuta erişmemesi için halkın mesleki vepolitik örgütlerine el atmışlar, onları yozlaştırmaya çalışmışlardır. Nitekim, Türkiye, genel olarak CIA ajanı Brawn'ların Troçkistlikten başlayıp ABD casusluğunda karar kılan Lowestone'ların devşirmesi "gangster sendikacılığının" beşiklerinden birisi olmuştur.

Bu arada 1965 yılına kadar nisbeten doğru bir çizgi izleyen TIP'de içerdiren pasifistler dışarıdan emperyalizm ajanları tarafından yozlaştırılmıştır.

Özellikle 1965'lerde izleyen dönemde iktidarlar tarafından işlenen siyasi cinayetlerin yoğunlaşması iktidarların en küçük anayasal kırpanışlar karşısında deliye dönmeleri, azgın faşist sürülerini yurtseverlerin halkın üzerine salmalarının nedeni şematik olarak şöyle özetlenebilir.

1961 Anayasası :

a) Getirdiği bir takım hak ve özgürlüklerle halkın iktisadi ve politik mücadelesi için bazı imkanlar sağlanmıştır. Sınıf esası üzerine örgütlenmeler serbest bırakılmış, özellikle, bütün eksikliklerine rağmen iktisadi hak istemlerine yasal bir hüviyet kazandırılmıştır. Böylece, işçiler, köylüler, küçük memurlar, öğretmenler, vs, daha iyi yaşama imkanlarına kavuşmak için anayasanın kendilerine tanıdığı hakları kullanmaya başlamışlardır. Öte yandan Üniversite gençliği eğitim ve yaşama şartlarının düzeltilmesi için sesini yükseltmiştir.

Bu durum karşısında, emperyalizmin izni ve arkalaması ile yani onun direktifleri dahilinde üretici güçleri geliştirmek durumunda olan, bunun için ise, birikimi en küçük bir karşı çıkma görmeden sağlamak isteyen tekelci yerli burjuvazi, ve diğer yandan küçük üretici ve yoksul köylülerin direnişleriyle bunalana tefeci bezirgan ve büyük toprak sahipleri, işte bu nedenle, Anayasayı kesinlikle rafa kaldırmışlar; en küçük kıpırdanışları ezme üzere teşkilatlanmışlardır.

Mesele açıktır. Devlete hakim güçler, devletin temel yaşayışıyla gelişme halindedirler. Halk ve halkın önderleri Anayasanın tasalluttan korunması için mücadele etmekte, devlete egemen güçler ise, anayasaya tasallut etmek te, halka karşı yasa dışı mücadeleye girmektedirler.

b) Sorun'un diğer yüzü de şudur: Halk ve halkın önderleri durumundaki devrimciler, gitgide derinleşen iktisadi, politik, krizlerin; yasal haklarını hasır altı edilmesinin temel nednedini bir süreç içinde kavramışlardır. Ülkenin ve halkın gelişimine, daha iyi yaşama şartlarına kavuşmasına baş engel emperyalizmdir, emperyalizmin işbirlikçileridir. Anayasayı uygulatmayan kara kuvvetleri seferber eden açlık, sefalet ve ölüm yağdıran odur; Özellikle 1968 yılından itibaren gelişen Milli Kurtuluşçu, Sosyalist, kelimelerle ifadesini işte bunun için "Tam Bağımsız Türkiye" sloganında bulmuştur. Aynı zamanda bütün halkın özlemlerinin doğrultusunda, bütün halkın söz sahibi olacağı devrimci bir değişiklik demektir.

Anayasayı rafa kaldıranlarla, Anayasayı savunanlar arasındaki çelişki (ki bu aynı zamanda Türkiye toplumunun baş çelişkisi olan emperyalizm ve mütefeklikleriyle halk arasındaki çelişkidir) Gençlik eylemlerinde, işçi ve köylü direnişlerinde, şehir küçük burjuvazisinin ilerici devrimci kanadının hareketlerinde kendisini göstermiştir. Örneğin: 1965 ile 1970 yılları arasında 621 işçi direnişi olmuştur. 27 Mayıs Devrimini izleyen ilk yıl (1961) işçi direnişi sayısı 4 iken, bu rakam 1967'de 129'a, 1970'de 150'ye ulaşmıştır. Demek oluyor ki geçen yıllar süresinde işçiler (ve işçi hareketleri ne paralel olarak yükselen köylü, gençlik vs, hareketleri göz önüne alındığında halkımız), devrimci güçlerin önderliğinde Anayasal haklarına daha sıkı şekilde sarılabilecek bir bilinç düzeyine erişmişlerdir. Kitle direnişlerinin git gide kabarması, aynı zamanda hakim güçlerin 1961 Anayasasını nasıl çiğnediklerinin gitgide gayet berrak olarak göstermektedir. Halkın demokratik mücadelesi özellikle 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinde en yüksek ifadesini bulmuştur. Anayasayı uygulatmayanlar (yani hakim güçlerle) anayasanın uygulanmasını isteyenler arasındaki karşıtlık; sokak ortalarında devrimcilerin polis kurşunlarıyla öldürülmesinden öğrenci yurdu saldırılarına, çağ dışı işkencelere; patronların işçileri, toprak mütegalibelerini köylüleri rahatlıkla kurşunlatabilmesi çizgisine gelip dayanmıştır. Bu karşıtlık giderek daha yüksek bir düzeyde; yankee emperyalizmine keskin kulluğu öneren hainlerle, Milli Kurtuluşçuları yüz yüze getiren politik bir platformda kendini gösterecektir.

Görülüyor ki, 1961 Anayasasını savunan halktır. Halkımızın özlemlerini

dile getiren ve onun mücadelesini omuzlamak gibi bir şerefe eren bizleriz. 1961 Anayasası yürüdüğü yol üzerinde bize engel değildir ki, niçin ilga edelim onu?:

BÖLÜM V. TÜRKİYE TEKRAR 1919'LARI YAŞAMAKTADIR

Halkımız 52 yıl sonra, tekrar 1919'ları yaşamaktadır. Ülkemiz, tekrar emperyalist boyunduruk altına girmiştir. Aradaki tek fark, 1919'larda, emperyalizm tankıyla, topuyla, askeriyle ülkeye girmiştir. Açık bir işgal hali mevcuttur.

1971'in Türkiye'sinde ise, emperyalizm ikili anlaşmaları, üsleri, tesisleri, teknisyenleri, tekel ve tröstleri ile ülkemize girmiş ve işgal etmiştir. Yani gizli bir işgal hali mevcuttur. Her iki durumda da öz aynıdır. Nitelik bakımdan hiçbir fark yoktur. Değişen sadece biçimdir; İşgalin bigimidir.

Bu biçim değişikliği de, emperyalizmin 1953'den sonraki sömürge politikasında yaptığı takdik değişikliğinden başka birşey değildir. Şöyleki, 1953'lerden sonra emperyalizm yeni bir aşamaya girmiştir. Emperyalizmin III. Bunalım safhası olan bu aşama, yeni sömürgecilik dönemidir. Yeni sömürgecilik döneminde emperyalizmin bir ülkeyi artık açıkça işgal etmektedir. Karşı devrimle, gerici güçler de tarihten dersler almaktadır. Artık dünyanın mazlum ulusları uyanmış veyarı sömürge ülkelerde ulusal bilinç hızla gelişmeye, yaygınlaşmaya başlamıştır. Bu yüzden, bu dönemde, açık bir işgal hali mazlum halkların bilinçlenme ve emperyalizme karşı harekete geçmelerini hızlandırmaktadır. Bu açık işgal metodunun kendi aleyhine sonuçlar verdiğini, mazlum ulusların halk savaşları deneyinden anlayan emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi, 1953'lerden sonra taktik değiştirerek açık işgal metodunu bir yana bırakmış ülkede kendi varlığını gizleme yoluna, yani gizli işgal metoduna başvurmuştur.

Bu metoda göre, görünüşte ülke politik bağımsızlığa sahiptir. Ama gerçekte ekonomisi tamamen emperyalist tekellerin sömürsüne göre biçimlenmiştir. Montaj sanayii, tefecilik ve geri tarım ekonomisi... Bu yarı sömürge ülke ekonomisinin başlıca görünümüdür.

Bu ekonomik hegemonya tablosuna ikili anlaşmalar, emperyalist üs ve tesisler, danışmanlık teknisyenler ilavesi ile gizli işgal tamamlanmış olmaktadır.

Görüşte politik bağımsızlığa sahip, ancak temelde bağımlı olan bu ülkelere literatürde "Yarı sömürge ülkeler", "geri bırakılmış ülkeler" denilmektedir.

1971'in dünyasında emperyalizmin açık işgali altında bir ülke yok gibidir. yeni sömürge çağında, artık tam sömürge ülke tarihe karışmıştır. Yukarıda belirttiğimiz nedenlerden dolayı, bu, bizzat emperyalizmin işine gelmemektedir.

Özetlersek, yeni sömürgecilik çağında emperyalizm, artık bir ülkeyi "yardım" paravaneleri altında doları ile, teknisyenleri ile, ikili anlaşmaları, üsleri tesisleri, ve tekelcileriyle denetimi altında tutmaktadır.

Böylece Türkiye, helezoni gelişme süreci ile yine aynı noktaya yani 1919'lara gelmiştir. Tekrar 1919'ların şartları (helezoni bir biçimle yaşamaktadır.

Elbette 1971'in dünyasında, ne emperyalizmin özünde bir değişiklik vardır ne de emperyalizme bağlılık açısından Türkiye'nin şartlarında (Öz bakımından).

Fakat 1971'in Türkiye'si ekonomik, sosyal ve politik bakımdan 1919'un Türkiye'sinden farklıdır. Keza 1971'in dünyasının şartları da 1919'un dünyasından çok farklı ve değişiktir.

Bu iki biçimsel görünümün ışığı altında "emperyalizme ilişkiler açısından 1971 Türkiye'si 1919'ları yaşamaktadır". Demek asla yanlış olmaz.

A) Bugünün Türkiye'sinde Politik Akım ve Kümelenmeler.

Yine 1971'in Türkiye'sinden emperyalizme karşı bir tavır alış açısından 1919'da olduğu gibi, üç politik akım ve kümelenme mevcuttur.

Birincisi, Amerikan emperyalizminin dümen suyunda kayıtsız şartsız rota izleyen "emperyalizme teslimiyet" grubudur.

Bu teslimiyetçi akım, gayri milli burjuvazinin (tekelci burjuvazi, işbirlikçi burjuvazi), feodal unsurların vede aydın ve büyük bürokratlarına politik akımıdır.

Bu akımını tam zıddı ise, çoğunluğunu sosyalistlerin teşkil ettiği tam bağımsızlığı savunan, ikinci Milli Kurtuluşçu (II. Kuvayı Milliye) akımıdır. Bu akımın oluşturduğu iki ana unsurdan meydana gelmektedir:

a) Sosyalistler

b) Asker-sivil aydın zümrenin sol kanadını oluşturan gerçek kemalistler,

1971'in Türkiye'sinde bu kümelenmenin stratejik hedefi Milli Demokratik Devrimdir. 1919'da başlayan Anadolu ihtilalini tamamlamaktır.

Ancak haldı, Milli Kurtuluşçular dağınık ve gerçek anlamıyla örgütlü değildirler.

Üçüncü kümelenme ise bu iki ana kümelenme arasında yer alan melez bir akımın kümelenmesidir. Bu grup devrimci yolu değil de evrimci yolu tercih etmektedir. Bunlar, mevcut yarı bağımlı düzeni bir takım reformlarla tedavi ederek emperyalizmin tahakkümünü sınırlandırma yolunun tek gerçekçi yol olduğunu ileri sürmektedirler.

Bu kümelenmenin sınıfsal niteliği, genellikle, burjuvazinin milli kesimi ile asker-sivil aydın zümrenin sağ kanadının damgasını taşımaktadır.

Ancak niteliği gereği hemojen değildir. İki temel akım arasında yer alan melez bir kümelenmedir. Ülkedeki sınıfsal mücadelenin çeşitli evrelerine ve mücadelenin şiddetine göre, bazen birinci kutba, bazen de ikinci kutba geçici olarak meyletmektedirler.

BÖLÜM VI. BÜTÜN TÜRKİYE'LYAYDINLAR İKİ ALTARNAATİFTEN BİRİSİNİ SEÇMEK ZORUNDADIR

Burada kısaca belirrtiğimiz dünya ve Türkiye'nin şartlarına ilişkin gerçekler, 1971'in Türkiye'si'nden şartlarına ilişkin gerçekler, 1971'in Türkiye'sinde bugüne kadar çeşitli şekilde etraflıca söylendi, yazıldı çizildi; kamu oyuna maledildi. Sağcısından solcusuna kadar kimsenin inkâr edemediği gerçekler haline geldi.

İşte böyle bir durumda, halkımızın % 60'ının okuma yazma imkanlarına sahip olmadığı ülkemizde bu gerçekleri bilmemesine imkan olmayan bütün

Aydınlar iki altarnatifle karşı karşıyadır.

I. Altarnatif:

Ya, Türkiye'nin bugünkü içler acısı durumu, mevcut düzeni, ülkelerin "Ülkelerin Dağışmez kaderi" olarak, olduğu gibi kabullenip, "böyle gelmiş böyle gider"; "bana ne, ben kendi çıkarıma bakar hayatımı yaşarım" diyerek bu düzenin bir unsuru olacaklardır.

Bu altarnatifi seçenler ülkemizde iki küme teşkil etmektedirler. Birinci küme açık bir ihanet içinde olan aydınlar(I) grubudur. Bu grup, tıpkı 1919 da İstanbul hükümetini destekleyen aydınlar gibi açık ve bilinçli bir şekilde vatana ihanet içinde olup, ülkenin zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çekilmesini bizzat organize edenlerin grubudur. Bunlar açıkca, 1970 lerin dünyasında bir ulusu bağımsız olarak yaşayabileceğini inkâr eden vatan millet mefhumlarından yoksun, kozmopolit aydınlardır.

Bunlar için tek bir yüze yasa vardır. O da, kendi çıkarları vekendi esenlikleridir. Bunlar hayasızca, bir ulus için ne varsa, onu emperyalist pazarlar da açık artırmaya çıkarmış vatan hainleridir. Ve bunu da ağızlarından hiç eksit etmedikleri vatan millet adına yaparlar!

Türkiye için bu gaflet ve ihanet içinde olanlar açısından iki altarnatif vardır.

a_ Türkiye ya Rusya'nın peyki olacaktır,

b_ Ya da Amerikanın peyki olacaktır.

Ve bu hain mantığa göre de, Amerikan peykliği de ehven şer olduğundan için bu konuda seçilen yol milletin selametidir!

Bunlar için üçüncü altarnatif yoktur. Tam bağımsız Türkiye bir "Kominist" yalanıdır. Türkiye mutlaka bir büyük devletin koltuğu altında yaşayacaktır.

Buna mecburdur. Bu yüzden "Türkiye tam bağımsız bir ülke haline gelebilir, ve mutlaka gelmelidir". diyen Milli Kurtuluşçular, bunlar için derhal yok edilmesi gereken zararlı unsurlardır.

Bunlar; sırtlarını Amerikan emperyalizmine dayamış hakim sınıfların mensupları, sözcüleri, teknisyenleri ve bürokratlarıdır. Aralarında bizzat hakim sınıfların çocukları olduğu gibi, emekçi kökenli olupta kökenine ihanet eden, hal kına sırt çeviren hainlerde mevcuttur.

Bu grubu teşkil eden aydın (I) lar, asker sivil aydın zümrenin dışında, emperyalizmin ve hakim sınıfların aydın (I) larıdır.

Bu birinci grup içinde ki diğer kanat ise, ülkenin içinde bulunduğu durumdan gerçekten üzüntü duyan, kalbinde vatan sevgisi henüz sönmemiş, ancak kendi esenliğini vatan esenliği üstünde tutan aydınlar grubudur. Bu grubun siyasal niteliği asker sivil aydın zümrenin sağ kanadıyla milli burjuvazinin bir kesiminden oluşmaktadır. Bunlar, ülkenin kurtuluşunu sömürge ekonomik ve sosyal düzeninin bir takım ıslahatlarla tedavi edileceğini ileri süren, devrimci değil evrimci bir dönüşüme bel bağlamış olan aydınlar grubudur.

Bunlara göre 20. yüzyılın ikinci yarısında, milyonlarca lira borç altında olan bizim gibi ekonomisi tarıma dayalı geri bir ülke dış yardımsız yaşayamaz. Evet Amerikanın iktisadi hegemonyası vardır Ama bu şartlar altında dev Amerikayı ülkemizden atamayız. Ayrıca onun yardımına da muhtacız. Bu yüzden amerikaya karşı birden sert çıkmak yanlıştır. yavaş yavaş bağımsız politikaya tedricen yönelmek en tutarlı yoldur. Özetle bu grubun görüşü budur.

İkinci altarnatif:

Ya da,

Gelelim ikinci altarnatife; bu altarnatif, 20. yüzyılın ikinci yarısında dahil olmak üzere, her tarihi dönemde, ulusun tam bağımsız olarak yaşaya bileceğine inananların, emperyalist boyunduruk altında yaşamaktansa ölmeyi yeğ tutanların altarnatifidir. Bu ikinci yol, hayatı da dahil olmak üzere, her şeyi ortaya koyarak, Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün "Ya İstiklâl ya Ölüm" parolasını kendisine şiar edip, "Tam bağımsız Türkiye" için, bitmemiş olan Anadolu ihtilali için savaşanların yoludur.

Bu gün, Gazi Mustafa Kemal'in yükselttiği "İstiklâl i Tam Türkiye" bayrağı bu yolu yaşam yolu olarak seçmiş olan sosyalist, ve gerçek Kema- list Milli Kurtuluşçuların ellerinde dalgalanmaktadır. Evet bütün Türkiye'li aydınlar bu iki altarnatiften birini seçmek zorun- dadır.

Birinci altarnatifte, rahat bir yaşantı, bu düzenin nimetleri vardır. İkincisinde ise, çeşitli zorluklar kan, işkence ve ölüm vardır. Biz, yurtseverlik kişileri olarak ikinci yolu seçtik. Seçtiğimiz yol Gazi Mustafa Kemal'in açtığı yoldur. Onun başlattığı Anadolu ihtilalinin yoludur. Parolamız, "Ya İstiklâl , Ya Ölüm" Hedefimiz, "İstiklâl i Tam Türkiye"dir

BÖLÜM VII. GAZİ MUSTAFA KEMAL'İN YÜKSELTİĞİ TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE BAYRA- GI 1970'LERİN TÜRKİYE'SİNDE BİZ SOSYALİSTLERİN) ELLERİNDE DALGALANMAKTADIR.

Denilevektir ki, Mustafa Kemal sosyalist değildi, sizler ise sosyalistsi- niz.

Evet, Mustafa Kemal Sosyalist değildi. Bizler ise Sosyalist'iz. Ve biz sos- yalistler şartlar ne olursa olsun, onun başlattığı Anadolu İhtilalini (Mil- li Demokratik Devrim'i) sonuna kadar götürmekte kararlıyız.

Atatürkçülük iddiasında oldukları halde, Atatürkçülüğün ne olduğundan ha- bersiz kimilerine göre, bizim bu sözlerimiz kandırmacadır; Atatürk'ün yoluyl- la bizim yolumuz zıt yollardır.

Gerçekte meselenin böyle olmadığını, ortada bir zıtlığın mevcut olmadığını etraflı bir şekilde açıklayalım. Bunun için önce Atatürk'ün tarihini kişi- liğini ve I. Kurtuluş Savaşımızın anlam ve niteliğini açık bir şekilde orta- ya koymak gerekir.

A) Gazi Mustafa Kemal Sosyalist Değildir.

"Bizi mahvetmek isteyen emperyalizme ve yutmak isteyen kapitalizme " karşı ulusu ayaklanmaya davet eden, Türk Ulusunun baş düşmanını bu sözleriyle açığ- ca belirten ve de, emperyalizme karşılık olmuş halk savaşını yöneten, dün- yanın Türkiye'sinde dünyayı değiştiren Gazi Mustafa Kemal, herşeye rağmen sosyalist değildi. Onun tarihi kişiliğini belirleyen anti_ emperyalist ve anti_ feodal bir ihtilalci olmasıdır.

Dünyada, bu gün başlangıçta, G. Mustafa Kemal örnek olarak, emperyalizme karşı bayrak açan pek çok anti emperyalist lider, anti_ emperyalist savaşın süre- ci içinde sosyalizmi benimsemesine rağmen, G. Mustafa Kemal'in sosyalizmi be- nimsememesinin nedenlerini kısaca ortaya koyalım.

G. Mustafa Kemal Atatürk'ün emperyalizme ve kapitalizme karşı savaş açmasına rağmen, sosyalist olmadığını ancak iki nedene dayanarak açıklayabiliriz.

A_) İç Dinamik ,

b_ Dış Dinamik,

a_) İç Dinamik: Feodal Osmanlı İmparatorluğunda aydınlar arasında ve maarif sisteminde sosyalist teori vedüşünce Avrupa'daki gibi yaygın bir alana sahip değildi. O dönemde Osmanlı İmparatorluğunun,da sosyalizmin ne olduğunu doğru dürüst bilen bir aydın kadro mevcut değildi.

Osmanlı ilerici aydınlar arasında, işçi sınıfının ideolijisi olan sosyализm bir yana, burjuva demokratik devrimin ürünü olan ulusçuluk,uluslaşmak fikirlerinde bile tam bir nitelik ve berraklık mevcut değildi.

İşte G.Mustafa kelim,böyle bir ortamda yetişmiş,kendini yetiştirmiş, ve mücadelesini sürdürmüştür.

Kişinin düşünce,ideal ve perspektiflerini belirleyen onun maddi çevresidir Henüz burjuva demokratik devrim hakkında bile düşüncelerin tam bir açıklığa kavuşmadığı bir ortamda,G.Mustafa Kemal proleteryanın ideolijisi hakkında açık vekişin bilgilere sahip olması, sosyalist olması elbette beklenemezdi.Bu nedenle hiç bir sosyalist onu sosyalist olmadığı için kınayamaz,yırgıllıyamaz.

O'nun,o ortamda,anti emperyalist ve anti feodal düşünce ve aksiyon içinde olması bile önemli birşeydir.Böyle bir ortamda Milli Kurtuluşçu düşünce içinde aksiyon içinde olmak çok üstün yeteneklere sahip bir kişiye özgü olabilir.

Ayrıca G.Mustafa Kemal sosyalist olsaydı bile,yine devrim cephesi için önemli bir değişiklik olmayacaktı.Çünkü,bir kere, Türkiye uluslaşma uluslaşma aşamasındaydı.Ve bu aşamada bir sosyalist önderin de yapacağı genelhatlarıyla G.M.Kemal'in yaptıklarından pek farklı olmayacaktı.

İkinci olarak, sosyalist aksiyon,bir kadro ve sınıf hareketidir. Oysa o dönemde ne bilinçli işçi sınıfı nede böyle bir hareketi götürececek bir kadro vardı.

Özetlersek,bu iç konjörtörden dolayı,G,M,Kemal sosyalist düşünceye zaman zaman yaklaşmasına rağmen,sosyalist değildi.

Gerek feodal Osmanlı İmparatorluğunda ki eğitim ve entellektüel seviyeden dolayı aldığı formasyon icabı, gereksede yurtsever bir asker olarak cephe lerden cephelere vatan müdafaası için geçen hayatından dolayı,sosyal sistemler ve doktrinleri incelemeye zaman bulamadığı için sosyalist değildir.

O dünyada ilk defa zaferle sonuçlanmış bir halk savaşının büyük bir lideri olarak, dünyada, mazlum ulusların emperyalistleri alt edebileceğini ilk defa gösteren büyük bir ihtilalci olarak,yalnız Türkiye'li devrimcilerin değil,bütün dünya devrimcilerinin takdir ettiği ve şükranla anacakları bir kişidir.

Ger ,büyük çapta üretim çağında (20.yüzyılda) geri kalmış bir ülkenin kazandığı istiklalini devamını, ekonomik alanda büyük çapta üretimi gerçekleştirmekle mümkün olacağını ve bunun tek yolunun sosyalizme kademeli olarak geçmekte olduğunu bilseydi veya bu konuda o günün dünyasında mevcut deneyler olsaydı (yani dış dinamik uygun olsaydı) O ndaki vatanseverlik ateşi,O'nun mutlaka sosyalizme götürürdü.

Götürürdü diyoruz:Çünkü 20.yüzyılın ikinci yarısında bir çok ezilen ülke M. Kemal'in açtığı yoldan yürüyerek sosyalizme varmış pek çok devrimciye tanık olmuştur.

İşte devrimci Küba halkının önderi Fidel Castro... Castro, yankee emperyalizmine ve onun Küba'daki piyonu hain Basista diktasına karşı Kurtuluş bayrağını açtığı sıralarda sadece bir Milli Kurtuluşçuydu; Sosyalist değildi. O, Yankee emperyalizmini ülkesinden kovma mücadelesi içinde, yani " Tam Bağımsızlık "kavgası içinde, Halk "avaşı ile, kazanılan bağımsızlığın, ekonomide büyük çapta üretimi gerçekleştirmekle devam edebileceğini ve burada Milli Demokratik Devrim ekonomisinin bir süreç içerisinde tesisinden sonra, Sosyalist Ekonomiye geçmekle mümkün olduğunu görmüş ve böylece Castro'nun yurtseverliği O'nu sosyalizme götürmüştür.

İşte Kongo'nun milli kahramanı Lumumba.. Liberal bir burjuva aydını iken anti_emperyalist mücadele Lumumba'ya sosyalizme götürmüştür.

Keza, emperyalizme karşı Kurtuluş Savaşını veren diğer Afrika ülkelerinin lider kadrolarında da aynı durumu görmekteyiz. (örnekler çoğaltılır)

Bütün bu ülkelerin devrimci önderleri, bağımsız bir ulus olarak yaşamının kalkınmanın yolunu kapitalist olmayan bir yolda gördükleri için, yavaş yavaş sosyalizmi benimsemektedirler. Ve bu önderlerin başlangıçta örnek aldıkları kişi, çoğu zaman G.M. Kemal'dir.

b) Dış Dinamik:

Eğer, 20. yüzyılın ilk çeyreğindeki dünya şartları, bu günkü gibi olsaydı, bu büyük gerçeği M. Kemal'de görebilirdi.

Ne yazık ki o günün dünya şartları, bu açıdan son derece olumsuzdu.

1925-1930'ların dünyasında, sadece SSCB sosyalistti. Oradada rejim ilk yıllarında yalpalanmalar içindeydi, yani gerçek yörüngesine oturmuş değildi.

Kısaca sosyalizmin pratikte başarısı dostun düşmanın kabul edeceği bir gerçek haline gelmişti. Ayrıca bugünkü gibi, Küba, Viet Nam, Çin, Kore vb, deneyleri yani geri bir ülkenin her bakımdan bağımsızlığını koruyarak sosyalist bir yönetim altında kalkınabileceğinin deneyi mevcut değildi.

O dönemde Stalin'in şartların zorunlu kıldığı "Tek Ülkede Sosyalizm" (socialism in one country) teorisi, tek geçerli teoriydi. Yani geçerli teori SSCB etrafında sosyalizmin genişlemesi teorisiydi.

İşte bu teorik ve pratik durum, Atatürk'ü çok etkilemişti. O'nun giderek sosyalizme muhalif tavır almasını etkileyen (iç konjüktürden daha etkili olan) en önemli etken dış konjüktür olmuştur. Çünkü bu durum G.M. Kemal'in "Tam Bağımsızlık ilkesiyle bağdaşmıyordu. (Buna rağmen, bu durum M. Kemal ile Lenin arasında ve Türkiye ile SSCB arasında yardımlaşma ve dostane ilişkiler kurma yolunda bir engel teşkil etmemiştir.)

Dünya sosyalist hareketinin tek merkezden, yani o dönemde SSCB'ne bağlanması gerekliliğini ihtiva eden bu teoriden dolayıdır ki, G.M. Kemal, bu bütün sağcıların ve anti sosyalistlerin dört elle sarıldıkları şu sözleri söylemiştir: " Bolşevizm bila kaydii Rus "akimiyeti demektir. "

Daha çok bir yorum niteliğini taşıyan bu sözleri 1925-1930 şartları içinde değerlendirmek gerekir.

Nitekim günümüzde durum değişmiş, o dönemin şartlarının zorunlu kıldığı, ancak belirli bir mihrağa bağlanarak sosyalizme yönelme teorisi, değişen bu şartlarla birlikte yerini, genel olarak birbirine yardım ve saygı ilkesine ve sosyalizme yönelmiş ülkelerin her bakımdan

serbestisini esas alan, bir bütün olarak sosyalist dünyanın esenliğini düşünememiş ilişkilere terk etmiştir.

Eğer 20.yüzyılın ilk çegreğinde iç ve dış konjüktür, bu günkü gibi, uygun olsaydı, 20. yüzyılın üçüncü çegreğindeki bütün milli ihtilalciler gibi Tam Bağımsızlık ilkesi üzerine titreyen G.M.Kemal'de sosyalist olabirlirdi. G.M.Kemal ekonomik doktrin ve sistemleri inceleyemediğini bizzat kendisi söylemektedir.

Diyor ki Gazi "Tarih, bizden iyi niyetli insanlardı, ama iktizad bilmiyorlardı diye söz edecektir... "

B) Gazi Mustafa Kemal İddianame de Belirtildiği gibi Evrimci Değil Devrimcidir. (ihtilalcidir)

Önce, İddianamade yanlış kullanıldığı için "Evrin" ve "Devrim" tanımlarını açıklayalım.

Fransızcası evolution olan evrim sözcüğü, mevcut ekonomik ve sosyal düzen (mevcut üretim ilişkileri) temel alınarak o ekonomik ve sosyal düzenin bir takım ıslahatlarla tedavi edilmesi anlamında kullanılır.

(Revoluation) Devrim tanımı ise, mevcut ekonomik ve sosyal düzenin yıkılarak bir ileri ekonomik ve sosyal düzene geçiş, bir başka deyişle, üretim araçları sahipliğinin, bir süreç içinde yeni bir sınıfın veya sınıfların eline geçişi anlamında kullanılır.

Mevcut düzeninin değişmesini istemeyip, sadece bir takım reformlarla tedavi etmeyi savunan kişiye evrimci denir. Mevcut düzenin kökten değişmesini isteyen kişiye ise devrimci (ihtilalci) denir.

Bu tanımları, sadece sosyalistler bu anlamda kullanmazlar. Bugün sağcının da, çeşitli eğilimde olan sosyolog, siyaset bilimcisinin yukarıda belirttiğimiz anlamda kullandıkları bilimin ortak kavramları. Sosyal Demokratik Duverger de bu tanımları bu anlamda kullanır. Emperyalizmin savunucuları olan Rostow da, Raymond Aron da, sosyalist sosyal bilimciler de bu tanımları bu anlamda kullanırlar.

Oysa iddia makamı sosyoloji, siyaset bilimi, felsefe ve ekonominin ortak kavramları olan bu tanımları ters çevirerek bu "devrim" tanımının, Mark'a göre Kominizme geçişin bilimsel tanımı olduğunu iddia etmektedir. Bkz. İddianamenin 8. sayfası).

Eğer bunda art niyet aranmazsa, bu tam bir bilgisizlik örneğinden başka birşey değildir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu kavramlar, sadece sosyalistlerin kullandığı kavramlar olmayıp, sağcılarındaki solcusununda aynı anlamda kullandığı sosyal bilimlerin kavramlarıdır. Bu devrimin tanımını da sosyal bilimlere ilk sokma şerefi Mark'ın değil, Marsist olmayan Mathieng'e aittir.

Mark'ın kominizme geçiş tanımı şudur: "Herkeze çalışmasına ve yeteneğine göre toplumsal üretimden pay" yasasının geçerli olduğu proleterya diktatoryası (İşçi Sınıfı Devleti) aşamısında, devletin ve işçi sınıfının da dahil olmak üzere ortadan kalktığı, "İhtiyaca göre pay" yasası aşamasına geçiştir. Marks'ın kominizme geçiş tanımı budur.

İddia makamının "Marks'ın kominizme geçişin bilimsel tarifi" olarak iddia ettiği, DEV GENÇ'in bildirisindeki tanım, emperyalist boyunduruk parçalanarak, emperyalist üretim ilişkilerinden, milli ve demokratik sosyal düzeni geçişin tanımıdır.

Devrim sözcüğünden, bilimi alt üst edecek kadar allerji duyan iddia makamı, bu eylemini bütün dünyanın, sağcısının da solcusunun da "ihtilalci" olarak tanıdığını G.M.Kemal Atatürk'ün devrimci değil de evrimci olmasına kadar götürmektedir. (bkz. İddianamenin 5. sayfasına)

Gazi Mustafa Kemal sapına kadar ihtilalci'dir. O, sömürge Osmanlı feodal devlet mekanizmasını ve ekonomik sosyal ilişkilerini paramparça ederek, emperyalizmi ve levantenleri (komprador burjuvaziyi) tamamen tasfiye etmiş, hilafet, teokratik yönetim...vs.gibi feodalizmin üst yapı kurumlarını paramparça ederek, milli ve laik Türkiye Cumhuriyetinin kurmuştur.

Bu ihtilal değildir? Bu Anadolu ihtilalidir. Bütün sömürge veyarı sömürge ülke devrimcilerinin örnek aldıkları, kelimenin gerçek anlamıyla bir ihtilal, devrimdir.

Evet bu bir devrimdir. Anadolu ihtilali. Milli Demokratik Devrimidir. Ancak, anti emperyalist ve anti feodal Anadolu ihtilali sürekli kılınmamış, sonuna kadar götürülememiştir. Bunun nedenlerini biz ayrıntılı olarak daha önce anlattık, şimdi kısaca özetleyelim.

A) Mustafa Kemal'in etrafındaki kadronun yetersiz oluşu:

Bilindiği gibi, bir insan ne kadar büyük yeteneklere sahip olursa olsun, eğer tek başına ise devrim hareketinin sorunları onu aşar; sosyal dönüşümler tek bir kişinin omuzlayacağı bir mesele değildir. Devrim hareketi, bilinçli bir kadro hareketidir. M.Kemal ve birkaç arkadaşının dışındakiler Anadolu ihtilali hakkında açık ve kesin bir perspektife sahip değillerdi. Kimisi, kurtuluş Savaşına müslümanlığı kurtarmak için katılmıştı. Kimisi de zaferden sonra meşruti bir yönetimin kurulacağını hayal ediyordu.

B) Sosyal sınıflar kombinezonu:

Bilindiği gibi, emperyalizmin, ülkeden kovulmasına, komprador burjuvazinin ekonomiden tasfiye edilmesine, yani devrimin anti emperyalist yani başarıyla sonuçlanmasına rağmen, anti feodal yani tamamlanamamış, ~~yanlış~~ ~~başarısız~~ feodalizmin üst yapı kurumları yerle bir edilmesine rağmen, ekonomik alanda feodal mütegalibenin gücü kırılmamış, toprak mülkiyetinde köklü bir dönüşüm yapılamamıştır.

Aslında M.Kemal Atatürk ta başından beri, feodal mütegalibeyi hedef almış, ancak onun üst yapı kurumları vepolitik gücü parçalanmasına rağmen, ekonomik gücü bertaraf edilememiştir.

Bunun başlıca sebebi o günkü sınıflar kombinezonudur.

O günün şartlarında, devrimci sınıf vezümlerler bilinç ve örgütlenme bakımından son derece zayıf bir durumdaydılar. Sanayiimiz son derece cılız bir durumda olduğu için, ülkenin politik hayatında etkili olabilecek, reformları iteliyebilecek ve nicelik güce sahip bir işçi sınıfı mevcut değildi. Ümmetçi ideolojiler içinde olan geniş köylü yığınlarında ise, Milli ve Demokratik bilinç bu kitleyi devrim hareketine temel yapabilecek seviyede değildi.

Anadolu, devriminin tutucu sınıf ve zümrelere karşı dayanabileceği tek zümre, asker-sivil aydın zümredir.

I.ve II.Kurucu Meclis'in sınıfsal terkiibine baktığımızda bu gerçeği açıkca görmekteyiz. Her iki meclis de feodal mütegalibenin ve mandacılar

temsilcilerinin önemli oranda sandalyeye sahip olduğu görülmektedir. Öyleki, Anadolu Devriminin heran alacağı edilmesi bile mümkündür. Gazi'nin bütün hayatı boyunca, emperyalizme sırtını dayamış olan feodal mütegalibe ve mandacılar, sürekli olarak Anadolu Devrimini sabote etmişlerdir.

Bu şartlarda Anadolu devriminin daha ileri gitmesine maddeten imkan yoktur. Görüldüğü gibi, o tarihi dönemin sınıflar konbinezonu, Anadolu Devriminin sürekli kılınmasına, tamamlanmassna elverişli değildir. Buna rağmen devrimin anti emperyalist cephesi zafere ulaşmış, anti feodal cephesinde ise, üst yapı kurumlarında tam bir dönüşüm sağlanmış, milli laik Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştur. Hiçbir zaman gayri milli sınıf ve zümrelere, politik iktidarda son söz söylenilmemiş, ve feodal mütegalibe politika arenasında sindirilmiştir.

Bu gerçekleri Profösör Dr. AYTEKİN ATAAY, şu şekilde açıklamaktadır: "Daha başlangıçtan beri" etkisi yaygın bir yeraltı kuvveti' (Lord Kinros) ile savaşmak zorunda kalan Türk Devrimide bu nedenle zaman zaman tehlikeye düşmüş, duraksama dönemleri geçirmiştir." (Bzk. Atatürk'ün görüşleri 9 Eylül 1971 Milliyet Gazetesi s.2)

Kinros'un bahsettiği bu "yeraltı gücü" emperyalistlerin dış distaklıklarını almış olan feodal mütegalibe ve mandacıların sürekli komplolarından başka birşey değildir.

G.M. Kemal, ölümüne kadar bu güçlerin ekonomik etkinliğini kırmak için, ortam hazırlanmasıyla uğraşmış, uygun ortam beklemiş, ve yeni kuşakların devrimi bu alanda devam ettirmelerini istemiştir. (Bzk. Gazi'nin çeşitli söylev ve Yazılarında)

Özetlersek, Anadolu ihtilali, anti emperyalist ve anti feodal bir devrimdir. Yani Milli Demokratik Devrimdir. Ancak devrim, yukarıda belirttiğimiz nedenlerden dolayı duraklamalara uğramış, sürekli kılınamamıştır.

Bu yüzden de ekonomide yavaş yavaş işbirlikçi burjuvazi palazlanmaya başlamış ve feodal mütegalibenin bu sınıfla ittifakı sonucu, ülke, G.M. Kemal'in vefatından sonra Amerikan emperyalizminin vesayeti altına girmeye başlamıştır.

1950'de Demokrat Parti'nin iktidara gelmesi, Anadolu ihtilalinin sonu, karışı devrimin ise zaferidir.

C) "İhtilalci Sosyalist" Tanımlanması gerçekleri Yansıtmamaktadır.

İddia makamı, ihtilalci kavramı ile Marksist kavramı eş anlamda kullanmaktadır.

Bu anlayış hayatın realitelerine, dünya devrimci pratiğine ve de bilime aykırı bir anlayıştır. Sosyalist olmayan bir kişi pek ala ihtilalci olabilir. Mesala: Büyük Fransız Devriminin Önderleri, Marat, Rebespiyer, sosyalist değillerdi, ama gerçek birer ihtilalci idiler.

Proletaryanın ideolojisi olan sosyalizmin henüz teorik ve pratik temellerinin mevcut olmadığı 18. Yüzyıl için geçerli olan bu durum, 20. Yüzyılda da geçerlidir.

Bu gerçek, 20. Yüzyılda yani sosyalist ve milli demokratik devrimler çağında emperyalist boyunduruk altında olan bizim gibi ülkelerde özellikle ,

geçerlidir..

Şöyleki:

Bolivya'da, Yankee emperyalizmine karşı isyan bayrağı açarak, dağa çıkan papaz Camilla Terez, sosyalist değildi. Ama gerçek bir devrimciydi.

Cezayir halk savaşında, Fransız emperyalizmine karşı kanla ateşle halkın kurtuluş destanının yazan ibraniler (Cezayirli Milliyetçiler) Marksist değillerdi, ama kelimenin gerçek anlamıyla ihtilalciydiler.

Dünya'nın ilk zaferlebilen halk savaşını sürdüren Kuvay-ı Milliye'nin yönetici kadrosu sosyalist değildi, ama sapına kadar ihtilalciydi.

Keza bugün, Viet Nam'da Amerikan emperyalizmine karşı dövüşen Budist rahipler Marksist değillerdir, ama devrimcidirler.

Hayat, bunun tersinin de geçerli olduğunu söylemektedir. 20. Yüzyılda devrimci pratiği sosyalist olmayan devrimcileri kaydettiği gibi, tüzük ve programlarında "Marksist Leninist" yazan pek çok örgütü (ve de mensuplarını) devrimci olmadıklarını da belirtmektedir.

Mesela, Latin Amerika'da Milli Kurtuluş hareketına yan çizen pek çok "Marksist parti" vardır. Ama bu partilerin ve mensuplarının hiçbir devrimci değildir. Papaz Camilla Terez bunların hepsinden daha ilerdedir, ve de devrimcidir.

Keza Cezayir Halk Savaşında Milli Kurtuluş savaşına yan çizerek, ceza yir için ön iyi çözüm yolunu Sosyalist Fransanın bir eyaletini olmasında gören, Cezayirli sosyalist aydın da, onun partisi de devrimci değildir. Bilimsel sosyalizmden habersiz Cezayir'li bir Milli Kurtuluşçu bu aydından da onun partisinden de ileridir, devrimcidir.

Bu örneklere, sayısız örnekler katmak mümkündür

Kısacası, kim emperyalist boyunduruğa karşı halkın kurtuluşu için bütün varlığını ortaya koyarak savaşıyorsa, ihtilalci de devrimci de, ilericide odur.

İhtilalci ve ihtilal kavramlarından, sadece sosyalist ve proleterya devrimini anlayan iddia makamı için, Atatürk, elbetteki devrimci (ihtilalci) değildir; devrimcidir. Bize ve tarihe göre meselenin bu izah tarzı, en nazik deyimle, G.M. Kemal Atatürk'ün tarihi kişiliğini ve onun eseri olan Anadolu İhtilali'nin hiç ama hiç anlamamanın somut belgesidir. Ve G.M. Kemal Atatürk'ü bu şekilde değerlendirenler, ne kadar Atatürkçülük iddiasında olurlarsa olsunlar, onların Atatürkçülüğü, "Gardrop" Atatürkçülüğünden öteye geçemez.

Hayatın cilvesine bakın ki, onun açtığı yolda Milli Kurtuluş Bayrağını 1971 Türkiye'sinde dalgalandıran bizler, onun adına, onunla uzaktan yarıktan ilişkisi olmayanlar tarafından ona ihanetle suçlanıyruz. (I)

Gerçekten garip olan bu durum, asla bizi şaşırtmıyor. Bu tarihin her döneminde hakim sınıfların uyguladığı klasik bir takdirdir. Ülkesinde, dünyayı değiştiren, hakkına ve ulusuna mal olmuş her ihtilalciyi, ölümünden sonra hakim sınıflar (onun devrimci kişiliğini ve eylemini kendi sınıfsal çıkarları paralelinde tahrif ederek onun izinden yürüyen devrimcilere karşı, kalkan olarak ileri sürerler. Bu objektif bir olgudur. Ve bugüne kadar sınıflar mücadelesinde, ilericide gerici mücadelesinde hep böyle süregelmiştir.

Büyük Fransız devriminde, karşı devrimciler tarafından katledilmiş olan,

Devrimci Marat, bir süre sonra, onun izinde yürüyen devrimcilere karşı karşı devrimin bayrağı olarak çıkartılmaya çalışılmıştır. Marat'ın izinde yürüyen Jacobin'lere karşı (Robespiyer ve arkadaşlarına) karşı, tutucu jirondenler, Marat'ı kalkan olarak kullanmıştır. Onun izinde yürüyenleri onun adına, onu katledenler suçlamışlardır.

Ülkemizde bugün aynı oyun oynanmaktadır.

G.M.Kemali(in "Ya İstiklal, Ya Ölüm" şiarını kendisine şiar edip, onun hedeflendirdiği Tam Bağımsız Türkiye için mücadele edenlerin karşısında, karşı devrim Atatürkçülük iddiasıyla çıkmaktadır.

Bu, tarihin paradoksudur:

D) Gerçek Atatürkçülük nedir?

Başına "gerçek" kelimesini koymak gereksinmesini duymamızın başlıca nedeni, yukarıda belirttiğimiz gibi, bugün Atatürkçülükle uzaktan yakından ilişkisi olmayan, Atatürk'e bir ihanet içinde olanların Atatürkçü kisvesi içinde olmalarındandır.

Komuya geçmeden önce, hemen belirtelim ki, İddianamenin 6. sayfasında "Kurtuluş Savaşı dönemini" daha sonraki Kemalist Devrimciler döneminden ayırmak gerekir" şeklinde bizim görüşlerimiz gibi ileri sürülen görüşler bize ait değildir. Bu görüşe katılmadığımız gibi, bize ait de değildir. Emek dergisinin görüşüdür. Ve bizim Emek Dergisi ile hiçbir bağlantımız yoktur.

Biz Kurtuluş savaşını ve sonrasını bir bütün olarak, Anadolu İhtilali olarak görüyoruz. Doğrusu da budur.

Asker sivil aydın zümresi önderliğinde yürüyen I. Kurtuluş Savaşımız ve zaferden sonraki anti emperyalist ve anti feodal reform tedbirleri bir bütündür. Daha önce de izah ettiğimiz gibi, önder sınıfın karakterini yansıtan ve çeşitli duraksamalar, hatta zaman zaman geriye dönüşler geçirmiş ve de tamamlanamamış olan bir Milli Demokratik Devrimdir.

Milli Demokratik Devrimde halk savaşı "Milli Kurtuluş Savaşı" devrim sürecinin en önemli aşamasıdır. Ama bütünü değildir.

Biz bu konudaki görüşlerimizi Aydınlik Sosyalist Dergisinin 15. sayısında yayınlanan "Sağ sapma, Devrimci pratik ve Teori" yazımızın, Kemalizmin sağ solu ve asker sivil aydın zümre" bölümünde çok açık bir şekilde ortaya koymuştuk.

O bölümde Kemalizmin bir burjuva ideolojisi olmadığı açıkça ortaya koyduktan sonra Kemalizmi şu şekilde tanımlıyorduk: "Kemalizm, emperyalist bopyunduruk altında olan yarı sömürge ülkelerin, devrimci milliyetçilerinin bir kurtuluş bağıdır. Kemalizme ruh veren onu yaşatan Milli Kurtuluşçuluğun" Yani, anti emperyalist ve anti feodal tavır alışıdır.

Kemalizmin bir doktrin ve ideoloji olmadığını da o yazımızda ortaya koyarak Kemalizmin belli bir ekonomik politikasını olmadığını belirterek, Kemalist yönetimin ekonomik alanda, bazen devletçilik yanının ağır bastığını, bazen de özel sektörün prim verme yanının ağır bastığını, Milli burjuva işi yaratma gayretleri içinde olduğunu belirtiyorduk. Kemalist yönetim ekonomide kartelleşme ve tröstleşmeye, emperyalist tekellerle bütünleşmeye, daima gücü oranında engel olmaya çalışmıştır. Bir başka deyişle, Kemalizmin devletçilik politikasında tekelci kapitalin açıkça desteklenmesi asla görülemez. Anti Kemalist yönetimin yani karşı devrimin

Devletçilik politikası ise devletin imkanlarını, tekelci kapitalin, yerli veya yabancı tekellerin hizmetine sunma politikasından başka birşey de gildir.

Özetlersek, Kemalist yönetimin devletçilik politikası, çeşitli yapılanmalarına rağmen milli bir sanayici sınıf yetiştirmeğe yöneliktir. Kısa süre devrimci 27 Mayıs Yönetimi bir yana bırakılırsa son 25 yılda devletçilik politikası ise, emperyalizmle bütünleşmiş olan (İşbirlikçiler) tekelci burjuvaziye geliştirme politikasıdır.

Bu gerçek sadece, biz sosyalistler tarafından dile getirilmemektedir. Finans kapitalin temsilcileri de bu gerçeği kabul etmiştir. ve açıkça belirtmektedirlere tabi değişik terminoloji ile Mesela, İstanbul Sanayi Odaları Başkanı Ertuğrul Soysal'ın 16 Eylül 1971 Tarihli Cumhuriyet Gazetesinin ikinci sayfasında "Ekonomimizdeki Durgunluk Nedenleri" başlığı altında yayınlanan yazısında, ekonomimizin niteliği hakkında şöyle denilmektedir: "Gerçekten 25 yıldan beri özel sektör kanadı ağır basmaktadır" Oysa 25 yıl içinde de ekonomide devlet sektörü, özel sektöre nazaran ağırlığının sürdürmüştür. Nu nedenle, burada kastedilenin devletçiliğin niteliği olduğu açıktır.

Gerçekten de, Atatürkçülük (Kemalizm), bir doktrin veya bir ideoloji değildir. Bu nedenle, biz kemalizmin bir burjuva ideolojisi olduğunu iddia eden görüşe karşıyız. Çünkü, kapitalizmin emperyalizm döneminde, yani 20. Yüzyıl da, burjuvazi artık, ilerici, devrimci demokrat ve milliyetçi niteliklerini kaybetmiştir. Onun ideolojisi, artık milliyetçilik değil, kozmopolitizmdir. Vatan, millet bayrağını, o geminin bordasından aşağıya atmıştır. Bugün bu bayrağı burjuvazinin solundaki güçler yükseltmektedir. Şüphesiz bizim gibi yarı sömürge ülkelerde, henüz milli niteliğini kaybetmemiş burjuvazinin bir kısmı vardır. Ancak, bu ülkelerde Milli Burjuvazi son derece zayıf ve cılızdır. "Vatan", "Millet" bayraklarının yükseltecek, anti emperyalist bir savaşın önderliğini yükleneyecek güçten yoksundur. Milli Burjuvazi, bu yüzden devrim hareketine en son katılan bir güç olabilir. Bu bakımdan, kanımızca asker sivil aydın zümrenin başını çektiği Anadolu ihtilalini Milli Burjuvazinin hareketi, Kemalizmi nede burjuvazinin ideolojisi olarak hitelemekte yanlıştır.

Kemalizm, ülkemizde asker sivil aydın zümrenin geleceğini yansıtan, anti emperyalist ve anti feodal bir tavır alışdır. Bu yüzden Kemalizmin sağ solu olamaz.

Kemalizm soldur. Milli Kurtuluşçuluktur, emperyalizme karşı bu zümrenin isyan bağıdır.

Milli Kurtuluşçu bir tutumu yansıtmaması açısından bizler sapına kadar Atatürkçüyüz. Onun Milli kurtuluşçuluk bayrağını, hayatımız da dahil, her şeyimizi ortaya koyarak biz dalgalandırıyoruz.

Ancak, solda vesafda bazı mihraklar Atatürkçülüğü bir ideoloji ve doktrin olarak sunma gayretleri içindedirler. Aslında çağdaşlaşma yolunda bir arayış olan, o yüzden de sağa, sola kayan 1923-1946 CHP hükümetlerinin ekonomi politikasının sistemleşmiş bir dünya görüşünün, doktrininin, ekonomi politikası olarak ileri sürenlere karşı, biz Kemalizmi onların göstermek istedikleri anlamda anlamadığımız, açıkça belirtmiş ve de onların tanımadığı anlamda da Kemalist olmadığımız, sosyalist olduğumuzu açıkça söylemişizdir. Çünkü sosyalist sistemlenmiş bir dünya görüşü ve ideolojisinin ifadesidir. Felsefi ve siyasi cephesinin yanında ekonomik cephesi de vardır.

Ve biz bu ideolijiyi benimsemişizdir.

Sosyalizm, Kamalizmin öngördüğü anti emperyalist ve anti feodal tavır alış, bizzatihi içinde taşımaktadır. Bir başka deyişle, sosyalizm, anti emperyalist, anti feodal ve anti kapitalist bir ideolijidir.

Bu nedenle ülkemizde sosyalistler gerçek anlamda Atatürkçü bir tutum için dedirler.

Bu yüzden, emperyalizm işgali altında olan ülkemizde sosyalist olmadığı halde, Kemalist tutum içinde olanlarla sosyalistler arasında bir zıtlık yoktur. Aksine tam bir kader birliği vardır. Çünkü, ikinci Milli Kurtuluş savaşımız bu iki gücün ortak ittifakıyla zafere erişecektir.

Atatürkçülüğün bir doktrin ve ideoliji olmadığını, anti emperyalist ve anti feodal bir tutumu anlattığını, sadece biz sosyalistler değil, yerli ve yabancı bütün sosyolog, siyaset bilimcisi ve araştırmacılar söylemektedir. Sözleki: Unesco Türkiye Milli Komisyonu tarafından 1963'De yayınlanan "Le Kemalizme" dergisinde, Duvarger, Atatürkçü siyasi ve sosyal sistemi tam bir kesinlikle belirtmeye imkan olmadığını söylemektedir.

Keza, bir anti Marksist olan Profesör AYTEKİN ATAAY'ın 9 Eylül 1971 tarih te Milliyet Gazetesinin "Düşünenlerin Düşünceleri" sütümünde yayınlanan "Atatürk'ün Görüşleri başlıklı yazısında, bu gerçek şu şekilde dile getirilmektedir; "... Atatürkçülük, ne sadece ulusal bağımsızlık teorisinden nede sadece devrim teorisinden ibarettir. Atatürkçülük bunların her ikisini de içermektedir. Ancak, Atatürkçülüğün gerçekleştirilmek istendiği amaç Tam Bağımsızlıktır. Yani yalnız SİYASAL alanlarda bağımsızlık değil, fakat ekonomik, savunma, yargı, kültür, sanat ve benzeri alanlardaki bağımsızlıktır. Düşünce alanında ve teknolojik alanında çağdaşlaşmadan da tam bağımsızlığa kavuşma vebuna korumak olanacağı yoktur. Çağdaşlaşma süreklidir. Bunun gerçekleşmesi olanacağı ancak sürekli devrim ile sağlanabilir.

Atatürk, düşüncelerini, uygulamaya koyan bir eylem adamıydı. Atatürkçülük her dönemde çağdaşlaşmaya yönelen hamleye açık bir öğreti niteliğini taşımaktadır. Kısacası Atatürkçülük, tam bağımsızlık ve çağdaşlaşma (istiklali tam ve muasırlaşma) öğreticisidir." (Altını biz çizdik)

Marksist olmayan bu bilimcilerden aktardığımız pasajlardan da anlaşılacağı gibi, Atatürkçülüğün sistemleşmiş bir ekonomi politikası bir ideolijisi yoktur. Onu yaşatan, ölmezleştiren, onaruh veren milli kurtuluşçuluktur; Emperyalizme karşı başkaldırmaktır.

Bu temel ilkeyi bir tarafa itersek Atatürkçülük diye birşey kalmaz.

Bugün görünüşte; herkes Atatürkçüdür. Emperyalizme ülkeyi peşkeş çeken de Atatürkçülük iddiasındadır, feodal ideolijileri el altından tezgahlıyanlar da.

Bütün büyük intilalciler gibi Atatürk'ün en büyük talihsizliği budur. Bugün emperyalist boyunduruğun varlığını inkar ederek, emperyalizme karşı mücadele etmeyenlerin, anadolu intilalini sürekli kılmayanların Atatürkçülükle uzaktam yakından hiçbir ilişkisi yoktur. Bu böyle biline...

BÖLÜM VII. SOSYALİST TEORİ VE MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM

Bu konu üzerinde burada ayrıntılı teorik açıklamalara girişecek değiliz. Sosyalizmin ve Milli Demokratik Devrimin ne olduğunu ve ne olmadığını çeşitli zamanlarda, çeşitli toplantılarda anlattık; yayın organlarımızda

defalarca yazdık çizdik...Burada bu konu üzerinde söyleyeceklerimiz, teorik formasyonumuzun hayli kalın çizgilerle bir ifadesi olacaktır.

I_ Biz sosyalistiz

Sosyalizm, insanın insan tarafından ezilmesinin, sömürülmesinin, horlanmasının olmadığı, insanın insanca yaşayabileceği bir dünya öngörür.

Bizler insansever olduğumuz , hemcinslerimizi sevdiğimiz için sosyalistiz.

Bizler, yurtsever olduğumuz için sosyalistiz. 20. Yüzyılda bizim gibi emperyalist boyunduruk altındaki, yarı sömürge ülkelerin milli kurtuluş savaşıyla kazandıkları bağımsızlığın sürekli kılınmasının tek şartı ve garantisi sosyalizmdir.

Sosyalizm, sanayi devrimi ile birlikte bilimsel temellere oturmuş ve 20. Yüzyılda, bütün ezilen kitlelerin, ulusların umut kaynağı olmuş, ve de bütün dünyada geniş taraftar bulmuş bir dünya görüşüdür.

Emperyalizm özellikle sömürge ülkelerde şu yalanı uydurmaktadır: Bilimsel sosyalizm 19.yüzyılın demode olmuş bir fikir cerayanıdır. 20. Yüzyılda sosyalist olan aydın, aydın deformasyonuna uğramış bir kişidir. Emperyalizm, bu yalanı kendi ülkesinde uyduramaz. Uydursa bile, batı aydını bu safsataya gülüp geçer. Ama bizim gibi, halkımızın % 60'ı okuma yazma bilmeyen bir ülkede, bu yalan tezgahlanabilmekte hatta taraftar bile bulmaktadır. Bunun nasıl bir safsata olduğunu anlamak için çok şeyler bilmeğe gerek yoktur; dünyaya söyle bir bakış yeterlidir.

19. Yüzyıl, henüz sosyalizmin pratikte zaferlerinin maddi ortamının olmadığı, işçi sınıfının gerek nicelik gerekse nitelik yönünden yeterli gelişme seviyesine ulaşamadığı, henüz kapitalizmin ilerici, milliyetçi demokrat olduğu, üretim araçlarını geliştirerek belli ölçüde toplumsal refahı sağladığı bir dönemdir.

O dönemde sosyalizm, Marks ve Engels tarafından bilimsel temellerine oturulmuştur. (Fakat bu, sosyalizmin Marks ve Engels'in eserleriyle ~~kayıtlan~~ ~~xxx~~ sınırlanabilir. Eger sınırlanılırsa, eylem kılavuzu niteliğini kaybedip bir doğma olur. Sosyalizm, bilimin ve teknolojinin gelişmesinde paralel olarak, durmaksızın kendi kendini yenileyen aşan bir teori'dir.) Ancak, henüz o dönemde işçi sınıfı hareketi ile sosyalizm tam anlamıyla bütünleşmiş değildi.

İşte 19.Yüzyılın bu niteliğinden dolayı o asırda, dünya sosyalizmin pratikteki zaferine tanık olamamıştır.

Sosyalizmin zafer çağı 20.Yüzyıldır. Çünkü 20. Yüzyılda kendi içinde kendi sonunu taşıyan, özü sömürüye dayanan kapitalizm, emperyalist aşamaya girmiştir. Emperyalizm can çekişen, git gide daha fazla asalaklaşan, geberen kapitalizmdir.

Kapitalizmin ölüm aşamasıdır, emperyalizm.

Kapitalizmin emperyalist aşamaya girmesi ile birlikte, üretimin sosyal niteliği ile, üretim araçları üzerindeki mülkiyetin özel mülkiyeti arasındaki ~~antagonizm~~ antagonizm had safhaya gelmiştir.

Bunun sonucu, 20. Yüzyıl, bir sıra Halk Savaşlarının ve Sosyalist Devrimlerin zafere ulaştığı bir yüzyıl olmuştur. Ve de olmaktadır.

19. Yüzyıldadünyada tek bir sosyalist ülke mevcut değilken, bugün, dünya nüfusunun 1/3'ü sosyalisttir.

Kapitalizmin, hızla çöktüğü, dünyanın hızla sosyalizme yöneldiği bir çağda yaşıyoruz.

Emperyalizm, bir sistem olarak çöküşünü geciktirebilmek için, son çarpış ve direnmelere içindedir. Bunun için, militarizmine dört elle sarılmış, bütün güçlerini seferber etmiştir. Bir yandan sömürdüğü ülkelerdeki Milli Kurtuluş Savaşlarını, kanla, ateşle, ortaçağın zalim metotlarıyla bastırmağa çalışırken, İdeolojik, politik, ekonomik, kültürel... Bütün alanlarda demagojik ve ümitsiz bir mücadele vermektedir. Emperyalizm, Asya'da Afrika'da Latin Amerika'da Milli kurtuluş savaşları içinde olan yurtseverlere, devrimcilere militarizmi ile ölüm saçarken, öte yandan, bu sömürge ülkelerde, çağ dışı feodal ideolijilerin yayılmasını el altından destekliyerek, böl ve yönet politikası ile halklarını birbirine düşürerek, radyo televizyon, basın... trösleriyle yoğun bir ideolijik, politik, kültürel, propaganda taarruzu ile mukadder sonunu geciktirme savaşı içindedir.

Ancak, dünyanın bu bölgelerindeki mazlum ulusların devrimcileri, her geçen gün kanla, ateşle emperyalizmin mezarını kazmaktadırlar.

İşte biz, emperyalist ahtapotun her geçen gün ölüme doğru gittiği bir dünyanın, ahtapotun kolları altında olan yarı sömürge bir ülkenin, milli kurtuluşu için mücadele eden sosyalistleriyiz.

Vatansever olduğumuz için sosyalistiz. Sosyalist olduğumuz için vatanseveriz.

2 - "Sosyalist teori (Dünya görüşü) - Proleterya Diktatoryası" Eşitlemesi
- Sosyal Bilimlere, Hayatın Gerçeklerine ve de Sosyalist Teoriye
aykırıdır.

İddianamede böyle bir eşitlemeye gidilmekte, vebizim Marsist olduğumuzdan hareketle, stratejik hedefimizin proleterya diktatoryası olduğumx iddia edilmektedir.

Bu iddia sosyalist dünya görüşüne de, bilime de, gerçeklere de aykırıdır.

Bu iddia sadece bir tebessüm kaynağıdır, o kadar;

Sosyalist teori (Marksist teori) ile proleterya diktatoryası veya sosyalist düzen aynı şeyler değildir.

Birincisi, dünya olayları yorumlamak ve de değiştirmek kılavuzu olan bir dünyaya bakış perspektifidir.

İkincisi ise, bir düzenin adıdır. İşçi sınıfı devletin siyasi ifadesidir.

Sosyalist bir kişinin mücadelesinin stratejik hedefi, her yerde ve her zaman (her tarihsel katogoride) proleterya diktatoryası olamayacağı gibi, program ve mensubununda, gerçekten sosyalist bir örgüt veya kişi niteliklerinden uzak olması pek ala mümkündür.

İddianamede bu iki ayrı kavramın eş anlamda kullanılmasının başlıca amacı bizim eylemlerimizin stratejik hedefinin proleterya diktatoryası olduğu peşin hükmünü ispat edebilmektedir.

İddia makamı, bu, gerçeklere aykırı, ön yargı savını kanıtlamak için, sosyalist teoriyi, bilimin verilerini tahrif etmekten, bizim söz ve yazılarımızı tahrif etmeye kadar, her yola başmurmaktadır.

Bu tahrifleri teker teker sergilemeden önce, stratejik hedefimiz olan MDD' i bütün yönleriyle hiç bir mugalataya yer bırakmayacak şekilde açıklayalım.

3) Milli Demokratik Devrim.

A) Demokratik Devrim Nedir?

Demokratik Devrim, çok kısa bir deyişle, feodal boyunduruğun parçalanması bu baskı altında olan geniş halk kitlelerinin "özgür vatandaşlar" topluluğuna dönüşmesi (ölmesi) demektir. Demokratik Devrim uluslaşma devrimidir.

18. ve 19. Yüzyılda, burjuvazi batıda geniş köylü yığınlarının (tabii işçi sınıfının başını çekerek "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" ilkeleri etrafında "Vatan, Millet" bayrağını yükseltmiş, ve anti feodal devrimi (Demokratik Devrim) 'i yapmıştır. Batıda devrimler yapılırken Doğu ise, kapitalizm öncesi şartları içinde uyumuştur.

İşte Batı ve Doğu ülkeleri 20. Yüzyıla bu şartlar altında girmiştir. 20. Yüzyıl, bilindiği gibi, kapitalizmin emperyalizm aşamasıdır.

Tarihin tekerleğini ileriye döndüren, feodalizme karşı "Vatan, Millet, Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik" bayraklarını yükselten devrimci burjuvazi artık bu niteliklerini geride bırakmış, kaybetmiştir.

Ekonomide serbest rakabet, siyasi alanda demokrasi yerlerini, tekele ve oligarşik yönetime bırakmıştır. Milliyetçilik ilkesinde kozmopolitizme dönüşmüştür. 19. Yüzyılda milliyetçi olan burjuvazi, 20 Yüzyılda artık bu ilkeyi terkederk onun yerine, kozmpolitizmi getirmiştir.

20. Yüzyılda kapitalizm öncesi şartları altında olan bütün doğu ülkeleri (ve de Latin Amerika ülkeleri) daha öncede söylediğimiz gibi, büyük emperyalist devletler tarafından, "çıkar bölgeleri" şeklinde paylaşılmıştır.

Dünya şöyle bir görünüm almıştır:

Bir yanda, sömürge emperyalist ülkeler, öte yanda bu can çekişen kapitalizmtarafından bütün zenginlikleri bir vantuz gibi emilen, sömürülen horlanan sömürge ülkeler, Ancak, bu durm, hızla Asya, Afrika, ve "atin Amerika ülkelerinde Milli bilinç ve uluslaşma ceryahları kıpırdanmaları oluşturmuştur, yaygınlaştırmıştır.

İşte Milli Demokratik Devrim, 20. Yüzyılda henüz uluslaşma sürecinden geçmemiş, veya tamamlanmamış, kapitalizm öncesi kalıntıların var olduğu, emperyalist boyunduruk altındaki bu ülkelerin, özgürleşme, uluslaşma, bağımsız olma devrimidir.

Milli demokratik deyimnin iki yönü vardır:

a) Anti Emperyalist (milli) Yönü: Bu yönde feodal ilişkilerin kesinlikle parçalanmasını, bu ilişkiler içinde ezilen geniş köylü kitlesinin, "özgür vatandaşlar" haline getirilmesini içerir.

Her iki yön içiçedir. Her biri, diğerinin sebep ve sonucudur. Bu nedenle Milli devrim, aynı zamanda demokratik devrimdir. Demokratik devrimde

aynı zamanda Milli Devrimdir. Özetlersek, Milli Demokratik Devrim, emperyalist dönemde, yarı sömürge ülkelerin tam bağımsızlaşma, uluslaşma ve demokratlaşma devrimidir.

Bu nedenle, literatürde, Milli Demokratik Devrim, "Milli Kurtuluş Devrimi", "Milli Demokrasi Devrimi" de denilmektedir.

Milli Demokratik Devrimin bu kısa tanımlanmasından sonra, kısaca, bu devrimin öngördüğü düzenin, sosyal, siyasi, karakterlerini ve de Milli Demokrasi Devriminin sınıfsal niteliğini açıklayalım.

Milli Demokratik Devrim, anti kapitalist bir devrim değildir. Bu bakımdan ekonomide milli kapitalizmin tasfiyesi diye bir mesele yoktur. Kesinlikle tasfiye; emperyalizmin işbirlikçi burjuvazi ve feodal unsurların ekonomideki üçlü hakimiyeti için söz konusudur.

Milli Demokratik ekonomide, üretim araçları üzerinde özel (kapitalist) Mülkiyet olacaktır. Ancak halkın üzerinde tahakküm kurmasına izin verilmeyecektir.

Ekonominin, dış ticaret, vabkacılık, sogortacılık, ağır sanayi gibi kilit noktalarında devlet kursları yer alacaktır. Ancak, bu kamu kuruluşları devrim öncesi adı "kamu" olup da, özde özel sektöre arpalık olan kuruluşlar gibi olmayacaktır. Büyük çapta üretimi gerçekleştirecek, ülkenin sanayileşmesini sağlayacak, gerçek kamu kuruluşları olacaktır.

Geniş kırlık bölgelerde ise, meta üretimi egemen olacak, ve bu bölgelerde kooperatifçiliğe gidilecektir.

Özet olarak, Milli Demokratik Devletin ekonomik düzenin niteliği budur. Milli Demokratik Devlet, sadece bir sınıfın vrya zümrenin değil bütün Milli sınıf ve tabakaların devletidir. Yönetime, bütün milli sınıf ve zümreler katılacaklardır. Her sınıf, demokratik platformda, kendi örgütü ile yer alacaktır.

Milli Demokrasi platformda sadece, ülkemizin demokratlaşmasına, bağımsızlığına ve uluslaşmaya engel olan, işbirlikçi burjuvazi ile ~~xxkx~~feodal unsurlar yer almayacaktır.

Kültür ise milli sınıfların ortak özelliği olacaktır.

Özetle; Milli Demokratik Devlet, emperyalizme ülkeyi peşkeş çeken bir avuç hainin dışında, bütün ulusun devletidir.

B) Demokratik Devrim Hangi Güçlerle ve Nasıl Gerçekleştirilecektir?

a) Devrimi gerçekleştirecek güçler:

Milli Demokratik Devrim, feodal unsurlar ile burjuvazinin işbirlikçi, emperyalizmin uzantısı gayri milli dışındaki, bütün sınıfların, halkın devrimidir.

Herşeyden önce MDD, özünde bir köylü devrimidir. Çünkü ancak bu devrimle nüfusun % 70'ini teşkil eden genç köylü yığınları, demokratik ve ekonomik hak ve özgürlüklerine tam anlamı ile kavuşabilecek, feodal tahakküm ve sömürüden kurtulacak, üretim araçlarına sahip olabilecektir.

Milli Demokratik Devrim, uluslaşma sürecinin tamamlanması devrimidir. Uluslaşma hareketi de özünde bir köylü hareketidir.

Bu nedenlerle, bu devrimin temel gücü ülke nüfusunun 3/4'ünü teşkil eden geniş köylü kitleleri teşkil edecektir.

Milli Demokratik Devrim, bütün sınıf ve kitlelerin ortak özlem ve çıkarlarına cevap verdiği için, bütün halk sınıflarının ve zümrelerinin; yani, işçi sınıfı, köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve de burjuvazinin milli kesiminin ortak ittifakı ile zafere erişecektir.

Daha önce de söyledik: Ülkemizde ulusun çıkarlarını dile getiren iki politik güç ve akım vardır: Bunlar:

- 1_ Sosyalistler ve sosyalist akım,
- 2_ Kemalistler ve Kemalist akım.

Devrim, bu iki Milli Kurtuluşçu akımın örgütsel ittifakı ile zafere erişecektir. Yani kurulacak olan Milli Cephe, sosyalist ve sosyalist olmayan Milli Kurtuluşçuların ortak ittifakının cephesidir.

b) Devrim nasıl gerçekleşecektir?

Emperyalizmin ölümünü geciktiren, yarı sömürge, ülkelerin sahip oldukları kaynak ve zenginliklerdir. Bu yüzden, hiçbir yarı sömürge ülkeden emperyalizm kendi rızası ile çekilmez, sonuna kadar, o ülke üzerindeki hegemon yasını devam ettirmek için direnir.

Halk savaşında önderlik bir pazarlık veya tekel konusu değildir. Bu önderlik, emperyalist, burjuvazi devrimci barutunu tüketmiş olduğundan milli burjuvazinin solundaki güçlere aittir. Yani halk savaşının kurmayı, milli burjuvazinin solundaki güçler olabilir. Yani proleter olmayan devrimciler de, proleter devrimciler de olabilir. Bunu ülkenin tarihsel şartları, sınıfların bilinç ve örgütlenme durumları, vs. tayin eder.

Çin Halk Savaşında, Milli cephenin önderi, proleteryanan partisi olmuştur. Keza, Viet Nam savaşında ise, Milli Cephenin önderi küçük burjuvazi ve onun partisi olmuştur.

Keza, I. Milli Kurtuluş Savaşımızın başını sosyalist olmayan Milli Kurtuluşçular, asker-sivil aydın zümrenin radikal kanadı çekmiştir.

Ancak dünya devrimler deneyi bize şunu göstermektedir: Halk Savaşında, kurulmuş olan Milli Cephenin önderi sosyalistler ise, halk savaşından sonra devrim hareketi, duraksamalara uğramadan başarıya erişmektedir. Sosyalist olmayan Milli Kurtuluşçular önder olmuşlarsa, devrim, hareketinde duraksamalar, hatta zaman zaman geri dönüşler olmaktadır. Cezayir ve Endonezya en iyi örnekleridir. Keza Anadolu ihtilali de iyi bir örnektir. Bilirneğisi gibi, Anadolu ihtilali, önder kadromun sınıfsal niteliğinden dolayı, sürekli kılınamamış duraksamalara uğramış ve nihayet 1950 karşı devrimi ile, ülke tekrar emperyalizmin hegemonyası altına girmiş, bu nedenle bugün Türkiye'li yurtseverler, ikinci bir kurtuluş savaşı vermek durumu ile karşı karşıya kalmışlardır. 4

Yarı sömürge ve sömürge ülkelerin halk savaşı deneyleri göstermektedir, ki; halk savaşında kırlar temel alandır. Emperyalist boyunduru, ana şehirlerde ve haberleşme merkezlerinde çok yoğun olduğundan, ve de bu savaşın ordusu, geniş kırlık bölgelerde savaşan köylüler olduğu için, temel alan bu bölgelerdir. Yani halk savaşı, kırlardan şehirlere doğru bir rota izler. Nitekim, I. Milli Kurtuluş savaşımız Anadolu'da örgütlenmiş, düşmanla mücadele Anadolu'da yürütülmüş ve en sonunda İzmir ve İstanbul ele geçirilmiştir.

Eğer bu devrimde işçi sınıfı önder olursa, onun önderliği ideolojik bir önderliktir. Bir başka deyişle, onun sınıf olarak fiili önderliği değil de, partisinin önderliği söz konusu olabilir.

Özetlersek, Milli Demokratik Devrim, sadece bir sınıf veya zümrenin değil (Sosyalist devrim işçi sınıfının devrimidir) bütün halkın devrimidir. Halk Savaşını zafere götüreceği olan Milli Cephe'nin kurmayı, sosyalistler de olabilir. Sosyalist olmayan devrimci milliyetçilerde... Bunu, ülkenin şartları tayin eder.

4) Milli Demokratik Devrimin Marksist Teorideki yeri

Biz Türkiye'li devrimcilerin, stratejik hedefi olan bu devrimin, eylem kılavuzumuz olan teorideki yeri nedir?

Kısaca açıklayalım.

Bilindiği gibi, 19. Yüzyılda sosyalizm sadece, demokratik devrimini tamamlamış, gelişmiş, sanayi ülkelerinde, gelişme veyayılma imkanına sahip olmuştur. Bu dönemde sömürge ve yarı sömürge ülkelerin devrim sorunları ile sosyalistler fazla ilgilenememişlerdir.

20. Yüzyılın başlarında, Marksistler arasında şu düşünce hakimdir " Sosyalistlerin devrimi, proleterya devrimidir. Bu yüzden sosyalist sadece proleterya devrimi için mücadele eder. Burjuvazinin devrimi ise demokratik devrimdir. Bu devrimi de burjuvazi yapar. "Bu görüş, o dönemde, Avrupa Sosyalist hareketinin merkezi Örgütü II. Enternasyonalin görüşüydü.

Feodal, "Askeri emperyalist" Çarlık Rusya'sında, Lenin ve arkadaşları bu görüşe karşı çıkmışlardır. Lenin'e göre, emperyalist dönemde, burjuvazi, kendi öz devrimini bile, zafere götürebilecek güçte değildir. Artık devrimci barutunu tüketmiştir o. Demokratik mücadele feodalizme karşı, kesin tavır alamaz. Bu yüzden sosyalistler demokratik devrimin zaferi için, aktif olarak mücadele etmelidirler. Demokrasi uğruna mücadelede en ön saflarda yer almalıdırlar.

Ve bu görüşü savunan "enin'e göre, 1905 Demokratik Devriminde hedef, demokrasinin kurulması, feodalizmin tasfiyesi, ekonomide kapitalist ilişkilerin derinleştirilip geliştirilmesi, kırık bölgelere meta üretiminin sokulması, kapitalizm öncesi kalıntıların tasfiyesidir.

1905 Demokratik Devrim Aşamasında Lenin, proleterya diktatoryasının tesisi için mücadele etmeyi öngörenleri, bir tarihsel katogorinin atlanamıyacağı nı söyliyerek anarşistlikle suçlanmıştır.

Sosyalistlerin, burjuva demokratik devrim için, demokratik hareketin en ön saflarında yer almasını öngören bu teoriye, bilimsel sosyalizmde, Marksist "eninist Kesintisiz Devrim Teorisi" denir. Bu teori, sosyalistlerin demokrasi için en ön saflarda mücadele etmesini öngörür. Lenin'e göre, proleterya devrimi, ülkede kapitalizm ve de bu devrimi gerçekleştirecek olan proleterya nicelik ve nitelik yönünden belli bir gelişme seviyesine geldikten sonra söz konusu olabilir. Feodalizmden sosyalizme atlanamaz.

Ancak Lenin'in bu teorisi görüldüğü gibi emperyalist boyunduruk altındaki bir ülke için değil, feodal "askeri emperyalist" çarlık Rusya'sı içindedir. Bu teorinin yarı sömürge ve sömürge ülkeler için geliştirilmesi daha sonralara aittir.

Lenin'de "arks, Engels gibi sömürge bir ülkenin devrimciis olmadığı için bu ülkenin sorunlarına gereği gibi eğilememiştir.

Birinci Milli Kurtuluş Savaşımızın zafere ulaşması, doğu halklarının halk savaşı çığırını açmıştır.

Bundan sonra, sömürge veyarı sömürge ülke sosyalistleri, milli devrim sorunları üzerine etraflı bir şekilde eğilmişlerdir.

Yarı, Sömürge Çin'de Mao tse Tung ve arkadaşları, Milli Demokratik Meselesi nin tutarlı bir şekilde formüle ederek Marksist teoriye sokmuşlardır. Ve Dünyada ilk defa sosyalistlerin önder olduğu Milli Kurtuluş Savaşını zafere götürmüşlerdir.

Mao, Milli Kurtuluş Savaşında sosyalistlerin en önde mücadele etmeleri teorisinin Lenin'in kesintisiz devrim Teorisinin bir devamı olduğunu, söylemiştir. Mao'ya göre, ülkenin Milli Kurtuluşu için mücadele etmeyen sosyalist olamaz.

5_) Hukuki açıdan Milli Demokratik Devrim

Savunmamızın bu bölümü, kesinleşmiş Yargıtay içtihatları muvacehesinde, Milli Demokratik devrim stratejisinin konumuna ve Milli Demokratik devrim stratejisi ile Anayasamız arasındaki ilişkiye ayrılmıştır.

Askeri savcıların davanın başından beri süregetirdikleri iddiaları bizi, öncelikle MDD ile proleterya diktatörlüğünün farklılığı meselesini bir defa daha açık seçik tekrarlamak durumunda bırakmıştır.

MDD ile proleterya diktatörlüğünün farklılığını BİR KERE DAHA TEKRARLAMAK gerektiğini söylerken, gerçekten, bu meseleye değinen yerli ve yabancı bütün bilimsel yayınlar bir yana kesinleşmiş yargıtay kararlarını tekrarlayacağı mızı kastediyoruz.

Siçun kanuni unsuru olarak alınan söz konusu mesele iddianame, MDD ile proleterya diktatörlüğünün aynılığını, ikinci aşama mesemesi olarak mutlak bir biçimle ileri sürdükten sonra, uzun uzun proleterya diktatörlüğünün Anayasa düzeni ile kabili telif olmadığını sanki bu hukuki durumun aksine bir tek satır yazılmış, bir tek kelime söylenmiş gibi ileri sürmektedir.

Gerçekte askeri savcıların, ispat etmek zorunda oldukları mesele, proleterya diktatörlüğünün Anayasa nizamıyla uyumsuzluğu meselesi değil, MDD ile proleterya diktatörlüğünün aynılığı meselesidir.

Savcılar bir taraftan da MDD ile proleterya diktatörlüğünün aynı olduğu hakkındaki iddialarını hiçbir kanıta dayandıramıyarak, üç cümke ile geçiş tirmekte haklıdırlar. Zira imkansız ispat etmek mümkün değildir.

Gerçekten MDD ile PROLETERYA DİKTATÖRLÜĞÜ BİBİRLERİNDEN TAMAMEN FARLIDIR.

A_ Tayin edici çelişme vevdevrim tanımı bakımından farklıdır.

Sosyalist devrim için mücadele aşamasında çelişme " Proleterya" ile "Burjuvazi" arasındadır. MDD stratejisinde tayin edici çelişme "emperyalizm" ile "Türkiye Halkı" arasındadır. Bu yüzden de stratejik hedefimiz sosyalist devrim değil, milli Demokratik Devrimdir.

Bizim bu konudaki düşüncelerimiz daha önce yayınladığımız yazılarımızda

vardır. "Bugün için tayin edici gelişme proleterya ile burjuvazi arası-
sındaki gelişme değildir. Yankee emperyalizmi ile bütün Türkiye Halkı
arasındadır. Bu durumda proleterya parçısının görevi, "sosyalist"
değil "milli devrim" yapmaktır. "Sosyalist mücadele" "anti emper-
yalizmi" de içeriyor diye, millici sınıfları karşısına larak "sosyalist
devrim" şiarıyla ortaya çıkarsan, Amerikan emperyalizminin ekmeğine
yağ sürerek Türkiye ulusuna ihanetlerin en büyüğünü yapmış olursun"
(Aydınlık Sosyalist Dergisi sayı16)

Görüşlerimizi aksettiren bu alıntı, imzalı ve basılı bir yazıdan alınmış-
tır. Hiç şüphe yokki bir şahıs ancak imzasını taşıyan basılı yazıların-
dan sorumludur. Basılmamış, bir takım notlar bir kişiyi ilzam etmeyeceği
gibi, imzasız yazıların da sorumluluğunun kime ait olduğu da Basın Kanu-
nu tayin eder ve tesbit etmiştir.

Hiç şüphe yoktur ki, bilimsel kavramların belli bir tanımı vardır. Bu
tanımlar kişilerin arzusuna göre değişmez. Eğer değiştirilmeye kalkışılır
sa, bu da bilimsel bir anlam taşımaz.

Sosyalist devrim, proleterya ile burjuvazi arasındaki gelişmeyi çözen
Devrimin adıdır. Yani sosyalist devrim, kapitalist üretim tarzını ortadan
kaldırmak, üretimin kollektif niteliği ile üretim araçları üzerinde özel
mülkiyet arasındaki gelişmeyi ortadan kaldırmaktadır. Ve bu özellikle şe-
hir ve köy işçilerinin davasıdır. (Yargıtay Birinci Ceza Dairesinin 969/1846
1846 sayılı kararından,)

MDD kapitalist üretim tarzını ortadan kaldırmayacak; sadece kapitalizmi
emperyalist etkilerden arınarak, milli unsurların denetimi altına sokacak
tır. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, temel olarak MDD başarıya
ulaştığı anda da yine mevcut olacaktır.

MDD stratejisinde göre, MDD devleti işçi sınıflarının proleter diktatorya
sını sağlayan bir devlet biçimi değildir. İçinde halkın bütün millici sı-
nıf ve tabakalarının mevzilendiği bir devlettir. Bu milli cephede yeri ol-
mayan yalnız ve yalnız emperyalizmin uzantısı olan işbirlikçi burjuvazi
ile müttefiki feodal unsurdur. Bu durumda MDD" bir "bağımsızlık ve demokra-
si" mücadelesi olmaktadır.

MDD programı ile komünizmin bir ilgisi yoktur. Nitekim, Yargıtay Birinci
Ceza Dairesinin 969/1846 sayılı kararında şöyle denilmektedir:
"Bilindiği gibi, komünizm burjuva sınıfının cebir ve ihtilal yolu ile or-
tadan kaldırılması, proleterya diktatörlüğünün kurulması, tüm üretim ve
tüketim araçlarının devletleştirilmesi, ferdi mülkiyetin ortadan kaldırı-
lması amacını güder. T.C.K. nun sanık hakkında uygulanmış olan 142. mad-
desinin I numaralı bendinde ise, sosyal bir sınıfın diğer bir sosyal sı-
nıfı ortadan kaldırmak veya memleket içinde müesses iktisadi ve sosyal
temel nizamlardan birini devirmek için propaganda yapılması yasaklanıp
ceza müeyyidesine tabi tutulmuştur!"

Yukarıda belirrtiğimiz gibi, gerçekten MDD bir proleter sosyalist devri-
mi değildir. Ve bizlerin MDD stratejisini savundukları savcılar dahil her
kes tarafından açıkca kabul edilmektedir. O halde ancak MDD programı ger-
çekleştirildikten, yani MDD nin sonuna varıldıktan, yani bizlerin düşün-
celerini formüle eden "Tam Bağımsız Gerçekten Demokratik Türkiye" slo-
ganında ifadesini bulan durumdan sonradır ki, sosyalist devrimin sınırına
varılabilir.

Yargıtay yukarıda numarası maruz kararı ile:

MDD sırasında, demokratik devrimin bittiği anda, "sosyalist devrimi yapacağız" demenin, bunun bir silsile olduğunu söylemenin bir suç teşkil etmediğine karar ~~vermiş~~ vermiş bulunmaktadır.

Öte yandan aynı Yargıtay kararına göre: "Temel şiarın sosyalizm teorisi ni yaymanın, sosyalist teoriyi benimsemiş kadrolar yetiştirmeyi önermenin suç olmadığı" ortaya çıkmıştır.

İddianame'de yer alan "öncülük" meselesine Yargıtay Birinci Ceza Dairesinin 970/1656 sayılı kararı ile onanmış olan Ankara İkinci Ağır Ceza Dairesinin 969/322 sayılı kararıyla cevap vermek isteriz. Bu karara göre MDD'nin "bağımsızlık" ve "demokrasi" mücadelesinde öncülüğün proleterya da olması veya proleteryanın hegemonyası altında gerçekleşmesi proleterya diktatörlüğü ile uzaktan yakından asla ilgili değildir. MDD'deki proleterya hegemonyası T.C.K.'nin 141. maddesinde yer alan "tahakküm" anlamına gelmemektedir.

Bizlerin savundukları MDD'in "Milli" yani "Anti-emperyalist" bir cephe önerdiği ortadadır. Bu konudaki görüşmelerimiz, Aydınlik Sosyalist Derginin 15. sayısının 216'ncı sayfasında şöyle konulmuştur: Ülkemizin bugünkü sürecinde, baş çelişmenin Amerikan Emperyalizmi ile bir avuç hainin dışındaki bütün Türkiye Halkı arasında olduğu açıktır. Bu nedenle toplumumuzdaki çeşitli sınıf ve zümrelerin arasındaki iç çelişmelerin gelişme süreçleri de bu dış etkenin, yani baş çelişmenin büyük ölçüde etkisi altındadır. "

MDD'in mahiyeti, hedefi, stratejisi, Anayasaya ters düşmemekte, bilakis Anayasanın gerçek yayına oturtularak bütün sonuçları ile eksiksiz uygulanması doğrultusunda bulunmaktadır. Bizler mahkeme safhasında hiçbir şey katmaksızın ve değiştirmeksizin, gerek ~~hizmet~~ teorik görüşlerimizi ve gerekse bütün filleri hiçbir şey saklamadan samimiyetle beyan ~~ettik~~ ettik. Yani gerek teorik olarak ve gerekse eylem olarak bizler düşündüğümüzü ve yaptıklarımızı saklamayız. Bizim mahkeme huzurundaki sorgularımızda Anayasa'ya karşı aldığımız tavır bellidir.

MDD'de tüm üretim araçlarının kollektifleştirilmesi söz konusu değildir. MDD'in önerdiği reformlar ise Yargıtay kararı tarafından komünizmle ilgili olmadığı, tersine MDD'in önerdiği reformlarla Anayasanın emrettiği reformlar arasında bir paralellik bulunduğu tescil edilmiştir.

Nitekim Yargıtay Birinci Ceza Dairesi 971/1325 sayılı kararına göre: "Topraksız olan ve yeteri kadar toprağı bulunmayan çiftçiye toprak sağlanması Anayasa emri olduğuna ve devlet yararının gerektiği hallerde gerçek karşılığı ödenmek şartı ile, özel mülkiyette bulunan taşınmaz malların kamulaştırılabileceği ve yine Anayasada öngörülmüş bulunmasına göre Toprak reformu yapılması, büyük bankaların büyük sanayi veticaret kuruluşlarının, demiryolları ve havayollarını yerli ve yabancı tekelci nitelikteki bütün işletmelerin devletleştirilmesini savunmanın da komünizmle bir ilgisi görülmemiştir."

Bilindiği gibi, Yargıtay kararlarının hukuk sistemimizde dayanağını kânnunlardan alan belli bir yeri vardır. MDD'nin pratik hedeflerini Anayasa düzenimizle uyumlu bulan bu Yargıtay Kararları muvacehesinde MDD'nin mahkum olması düşünülemez. Kazai içtihatlar, MDD stratejisine uygun düşünce ve eylemin bizzatihi strateji olarak Anayasa'ya aykırı olmadığı ve bilakis uyumluluğunu kazai bir kararlar silsilesi olarak tesbit etmiş bulunmaktadır.

Yargıtay birinci Ceza Dairesinin 969/1846 no.lu kararında; "Bir devrimci partinin emekçi halkı bilinçlendirmede yalnız nutuk vermekle değil, icabında sokaga dökülmenin ve Anayasanın tanıdığı toplantı ve gösteri haklarını sonuna kadar kullanmasının bilinç götürme bakımından suç olmadığı"da belirtmiştir. Söz konusu yargıtay kararı, görüldüğü gibi, MDD' i roleterya diktatörlüğü ile hiç bir ilgisi olmadığını saptamakta ve "Teşkilatı Esasiye Kanununun tamamını veya kısmını tağyir tebdil ve ilgaya" müteveccih olması şöyle dursun, tersine Anayasanın sağladığı haklara sahip çıkma mükellefiyetine de işaret etmektedir. Nitekim bizler bu teori ve hukuki dayanağa isnat ettiğimizi sorgularımız sırasında açıkca belirtmişizdir.

Gerçekten MDD'nin devrimci muhtevası, 1961 Anayasasının temel felsefesine karşı degildir. Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesinin 970/970 sayılı kararı ile onanan içtihadında, daha ileri giderek Anayasanın sosyalizme açık olduğu karar altına alınmıştır.

MDD'in temel unsuru olan "Milli Cephe" politikası, mahiyeti icabı belirli bir parti yararına, siyasi hayata bir inhisarcılık getirmektedir. Böylece MDD'in Anayasanın "pluralist çok partili" siyasi hayat anlayışına, demokrasinin kabul edilmiş belli kurallarına ters düşen yanı yoktur. "Bir yandan geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası yürüterek, işçi sınıfına sosyalist bilinç vereceğiz, öte yandan da diğer anti emperyalist hareketlerine destek olarak özörgütlerine kavuşması için mücadele edeceğiz." (Aydınlık Sosyalist Degi, s, 15, sayfa 209)

TCK'nun 141.142. maddelerinin öngörüğü suçların gerçekleşebilmesi için, sosyal bir sınıfın diğer bir sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmek veya sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmak veya memleket içinde müesses iktisadi veya sosyal temel nizamlarından birini devirmek amacıyla propaganda yapmak veya örgüt kurmak gereklidir. Oysa bizlerin kendimizi bağliyan imzalı ve basılı bildirilerimiz, mahkemede sorgularımız bu savunmada beyan ettiğimiz dünya görüşümüz açıktır ve ortadadır. Bizlerin temel amacı, sosyal bir sınıfın diğer bir sosyal sınıfı üzerindeki tahakkumunu tesis etmek, sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmak veya müesses iktisadi ve sosyal nizamı devirmek olmayıp, "Tam bağımsız, ve gerçekten Demokratik" koşullara varma hedefini öngörmektedir.

MDD stratejisinde, ortada kaldırılacak bir sınıf söz konusu olmayıp, emperyalizmin ve onun yurt içindeki gayri milli unsurlarının etkisiz hale getirilmesi söz konusudur. MDD bütün millî sınıf ve zümrelerin elbirliği ile verecekleri bir mücadeleyi temsil eder.

Bizleri MDD sona erdiğinde, sosyalist devrime geçmeyi amaçlamakla ve bu amaçtan dolayı cezalandırmaya kalkmak, hukukun temel ilkelerini ayaklar altına alıp, çiğnemenin mümkün değildir. İstikbale ait düşüncelerinden ötürü dolayı kişiye ceza vermek ancak Ortaçağa ait sir düşünce tarzıdır. Ceza hukukunda "İstikbale muaf" suç yoktur. Kişi ancak bugünkü eylemlerinden dolayı cezalandırılabilir.

İşte hukuki açıdan MDD budur.

İşte MDD'nin bilimsel sosyalizmdeki yeri budur.

Böylece, kısa bir şekilde, illi demokratik devrimin ne olup ne olmadığını, dünya görüşü olarak kabul ettiğimiz teorideki yerini belirtmiş olmaktadır.

Dünya tarihi, Yurdumuzun yakın tarihi, "Millet adına" yargılama yapan nice mahkemelerin, nice "olağanüstü ciddi ve ağırbaşlı (I)" görünümüler altındaki yargı organlarının, şu ya da bu etkenle, gerçeğin tam tersine yürüdüklerini, nice suçsuz, nice yuttsever kişilerin mahkum edilmiş olduğunu, buna karşılık nice hainin, nice vatan satıcısının "ciddi ve ağırbaşlı (I) yargı organlarının önünde "suçsuz" çıktıklarını bize öğretiyor.

Emile Zola'nın yürekli sesi olmasaydı "ciddi" mahkemelerce hayat boyu hapis cezasına mahkum edilen suçsuz Dreyfus zindanda ölecekti. Türkiye halkının demir gibi varlığı olmasaydı, hain İstanbul Hükümeti'nin idama mahkum ettiği Mustafa Kemal adilane (I) bir sonla hayata gözlerini yummuş olacaktı...

Türk Edebiyatının büyük ismi Sabahattin Ali, Ali Ertekin isminde bir MİT ajanı tarafından öldürülmüştü. Neydi bu ajana verilen ceza? Biz söyleyelim 4 yıl hapis...

O dönemde İstanbul Siyasi Polis Müdürü işkenceci Zeki'nin altın hırsızlığından mahkum olup, daha sonra ustaca (I) serbest bırakıldığını da bugün iyi biliyoruz. Örnekler çoğaltılabilir.

Ama şunu da söyleyeleim: Türkiye'mizde isimleri adalet tarihine altın harflerle yazılacak olan bağımsız hakimler de vardır. Selâonlara!)

Eylemlerimize ışık tutan, ideolojik politik çizgimizi yukarıda kısaca anlattık. Şimdi de THKP_C'nin dava konusu olan eylemlerine ve iddia makamının davamıza ilişkin tahriif ve komplolarının sergilenmesine, geçiyoruz:

BÖLÜM IX. THKP_C'NİN EYLEMLERİ, YAKALANIŞIMIZ, HAZIRLIK, İLK TAHKİKAT VE MAHKEMA SAFHALARI

I) THKP_C'nin Eylemleri:

THKP_C'nin bu davada söz konusu eylemleri sırasıyla şöyledir:

- Ankara Küçükcesat Ziraat Bankası'nın günlük hasılatının kamulaştırılması,
- İstanbul, Erenköy Türk Ticaret Bankası'nın günlük hasılatının kamulaştırılması,
- İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin er irilerinden, mülti milyoner Kadir Has, Mete Has ve büyük toprak mütegalibesi Talip Aksöy'un günlük hasılatının kamulaştırılması,
- Konsolosluk paravanası altında Türkiye'deki emperyalist siyonist faaliyetleri organize eden İsrail Gizli Polisinin baş elemanı E. Elrom, un tutuklu devrimci arkadaşlarımızın ölüm cezalarından kurtarılması amacıyla kaçırılması,
- Ve, THKP_C'nin iki savaşçısının etrafının binlerce güvenlik güvenlik kubbetleri tarafından çevrilmesine rağmen maltepe'de 2,5 gün THKP_C'nin devrimci sesini Türkiye halkına duyurmaları.

Bu eylemlere geçmeden önce, bu eylemlerdeki, devrimci tavrımıza ilişkin kısa bir açıklama yapalım.

Biz, örgütümüze para temin etmeye yönelik eylemlerimizi, soygun ve gansterlik olaylarından ayırmak amacı ile Kamulaştırmak hareketi demekteyiz.

Bu eylemler, asla adi soygun gansterlik olayları değildir, Değildir; Çünkü, bir olayın niteliğini belirleyen onun amacı ve yapılaş biçimidir

Bir kerre, biz bu eylemleri asla, kendimize özel menfaatler sağlamak amacı ile yapmadık. Bu eylemlerimizin sonunda kamulaştırılan paraların, hiçbirimizin cebine girmediği gibi, hiçbir özel amaçla da harcama yapılmamıştır.

Kamulaştırma eylemleri sonucu elde edilen paraların bir kısmı, Milli Kurtuluş Mücadelesi uğruna harcanmıştır. Bir diğer kesimi de yurdumuzun ~~Kırsal~~ ~~Mücadelesi~~

çeşitli kesimlerinde çeşitli şekillerde fakir vatandaşlara el altından dağıtılmıştır. Nerede, hangi bölgede, nasıl ve kimlere dağıtıldığını burada sakıncalı gördüğümüz için açıklamayacağız.

İkinci olarak, bu eylemlerdeki tavrımız bir gansterin veya soyguncunun tavrı değil, Milli Kurtuluşçuların Devrimci tavrıdır. Bu eylemler, sırada, karşımızdaki kişilere son derece dürüst ve saygılı davrandık.

Soyguncu veya ganster olmadığımız, ama hangi amaçla bu eylemleri yaptığımızı açıkça belirttik. Asla hiç kimsenin canına kişiliğine yönelmiş bir hareketimiz olmadığı gibi, kamulaştırma miktarı olan bu paranın dışında, hiç kimsenin malına mülküne zarar verilmemesine azami gayret gösterilme çalışılmıştır.

Savcının bu konudaki bütün aleyhte gayret ve komplolarına rağmen, bu eylemlere bizzat tanık olan namuslu tanıkların mahkeme ifadelerinde de bu gerçek açıkça ortaya çıkmıştır. Her eylemin eleştirisini yaparken bu konu üzerinde etraflıca duracağımız için, burada, sadece birkaç örnek vereceğiz.

Mesela, P. Beleş, kendilerine son derece dostça davrandığımız, yatak odasının komidinin üzerinde duran 20.000 TL'sini ve de ziynet eşyalarına elimizi sürmediğimizi, bizzat mahkemede belirtmiştir. M. Has, K. Has, F. Has da tavrımızın dürüst, insanca ve dostça olduğunu ve de 1.5000.000 TL değerindeki altın ziynet eşyalarını almadığımız, depolarındaki nakit paralara dokunmadığımızı yine mahkemede belirtmişlerdir. Keza, S. Erkan, ilişkilermizinin dostça, "Ağabey kardeş" ilişkileri şeklinde olduğunu kendisine yapılan bütün telkin ve tenbihlere rağmen belirtmiştir.

Eğer biz, soyguncular, ganster olsaydık, bu evleri talan eder, Fezal Has'ın 1.500.000 TL altın ve ziynet eşyalarını, yanlarındaki nakit paraları, P. Beleş'nin 20.000 TL ve ziynet eşyalarını alırdık.

Eylemlerimizdeki bu devrimci tavrımız ve de hiçbir özel amaçla harcama yapmamamız bu eylemlerimizin, adı soygun veya gansterlik olayları olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Evet bu eylemler soygun değil kamulaştırma hareketleridir. 1919'da Birinci Milli Kurtuluş savaşımızı örgütlemek için İstanbul'da Birinci Kuvayı Milliye'cilerin para ve silahlara el koyma eylemleri nasıl sogun ve gansterlik olayları değilse, 1971'in Türkiye'sinde İkinci Milli Kurtuluş savaşımızı örgütlemek ve de halka hakim sınıfların korkunç sömürsünden dolayı, milli gelirden adil pay almaları engellenmiş olan, yoksul emekçi vatandaşlarımıza dağıtmak amacı ile, bizlerin yani İkinci Kuvayı Milliyecilerin el koydukları paralar da aynı nitelikte soygun niteliğini taşımamaktadır.

İşte, biz bu eylemlere bu nedenle kamulaştırma hareketi demekteyiz.

Şimdi sırasıyla THKP_C'nin davada söz konusu olan eylemlerinin kritiğini yapalım. Sorgumuz sırasında bu eylemlerin kimler tarafından nasıl yürütüldüğünü açıkladığımız için bunlara burada girmeyeceğiz. Sadece devrimci açıdan eleştiri ve özelleştirisini yapacağız.

A) Ankara, Ziraat Bankası Kamulaştırma Harekati.

Bu eylem sırasında hiç kimseye kötü davranmadığımız gibi, hiç kimsenin de özel parasına dokunulmamıştır. Örneğin, 3.000 TL hesap açtıran bir vatan daşın parasına el sürülmemiş, sadece Banka veznesindeki paralar kamulaştırılmıştır.

Bu eylemdeki hatalarımız şunlardır: Bu eylem sırasında kullanılmak amacı ile bir şoför vatandaşın arabası zorunlu olduğu için zorla alınmıştır. Ayrıca, banka içinde arkadan ateş etmemesi için bir Teğmenin tabancası alınmıştır.

Şoför vatandaşa o günkü çalışmasından alıkonduğu için 300 TL verilmek amacı ile harekete geçildiği haber salındığı halde kendisiyle bir türlü ilişki kurmak imkanı mümkün olmamıştır. Keza teğmenle de durum böyle olmuş, tur güvenlik nedeni ile gerek paranın verilmesi gerekse de tabancanın iadesi bugüne kadar mümkün olmamıştır.

Ancak bütün tehlikesinerağmen bu konuda çok daha titizlikle davranarak bunları vermeliydik; verebilirdik. Bu konuda da kendimizi eleştiririz.

B) İstanbul, Erenköy Türk Ticaret Bankasını Kamulaştırma hareketi,

Bu eylem emperyalist, işgalci Amerika'nın ülkemizdeki bir subayının arabası ile yürütülmüştür. ve araba işgalci Amerikan kuvvetlerinden bir subaya ait olduğu için eylemden sonra yakılmıştır.

Banka içinde hiç kimsenin özel parasına dokunulmamıştır.

C) M.Has.K.Has.T.Aksoy'un günlük hasılatlarını kamulaştırma hareketi.

PE RE JA, COCA COLA, Mercedes Benz, Otomarsan... sahibi, Akbank'ın hisseleri finans kapitalistlerin en iri isimlerinden Kadir Has'ın maddi durumu göz önüne alınarak, 400.000 TL'sinin kamulaştırılmasına örgütümüzce karar verilmiştir. Bu miktarın Kadir Has'ın günlük hasılatı olduğu örgütümüzce tesbit edilmiştir.

Bu tesbite sadık kalınmış, evlerindeki 1.500.000 TL değerindeki (bu miktar kendilerinin basına bildirdiği rakamdır)

Mücevher ve altınlara dokunulmamış bu meblağın dışındaki hiçbir şeye el sürülmemiştir. Bizzat bu gerçeği, "395.000 TL'si da olmaz, 405.000 TL'si da olmaz dediler" şeklinde kendileri de mahkemede bildirmişlerdir.

Kasadaki mücevherlerden, tasarruf bonolarına ve ne üstlerindeki nakit paralarına dokunmak bir yana kendilerine de son derece düstane davranılmıştır. Eve hiçbir maddi zarar verilmemiş, onur kırıcı bir davranış veya söze de kimse muhatap olmamıştır. F.Has'ın korkmaması için, 'dan alınan 200 TL. borç fideye alınır alınmaz geri verilmiştir. F.Has'ın çocuğu korkmaması için, silahların oyuncak olduğu söylenmiş, kendisini ya bancılar arasında hissetmemesi için çocukla oyun oynanmış ve de öğretmenin verdiği ev ödevinde

Yardımcı olunmuş, ders çalıştırılmıştır.

Bu olaya tanık olan kişiler, iddia makamının bütün gayret ve empozelerine rağmen çünkü bu şahısların savcılık ifadelerinde bizim kötü davranmış olduğumuz... yazılıydı mahkemedeki tanıklıkları sırasında, kendileri ile olan ilişkileri ortaya koymuşlardır. (Bu konuda bir örnek verelim. Küçük tanık, Berna Has, "Ağabeyler benimle oyun oynamadılar ve Kamil Ağabey bana ders çalıştırdı" demiştir)

İddia makamı, mahkemede, 1.500.000 TL'si değerindeki altın ve ziynet eşyalarını almamamızın nedeni olarak paraya tahvil edilmesinin zorluğunu sebep olarak göstermiştir. Bu iddia komiktir. Paranın her geçen gün değerini yitirdiği ve her çeşit kaçak altın eşyaların rahatlıkla piyasa bulunduğu bir ülkede, altının paraya çevrilmesinin güçlüğünden söz etmek ve de bu amaçla almadığımızı söylemek ciddiyetten uzak, devrimci tavrımızı karalamak amacı, art niyet mahsulü bir saçma iddiadır.

D) E. Elrom'un tutuklu bulunan Devrimcilerin Kurtarılması Amacı ile kaçırılması eylemi:

E. Elrom'un hangi amaçla kimler tarafından, nasıl kaçırıldığını, kimlerin muhalefetine rağmen, hangi organ tarafından öldürülmesine karar verildiğini ve en son evde kimlerin kaldığını mahkeme sorgusu sırasında belirtmiştir.

Burada belirteceğimiz hususlar bu eylemdeki tavrımıza ilişkin, hususlar olacaktır.

E. Elrom'u kaçırmak amacı ile P. Bele'nin evine girildiğinde, ve orada kaldığı sürece hiç kimseye herhangi bir kötü muamele ve hakarete bulunulmamış, hangi amaçla geldiğimiz söylenerek, kendilerini rahat bırakmış, bizim için üzgün olduğumuz bildirilmiştir.

II. Milli Kurtuluşçular olduğumuz belirtildikten sonra P. Bele'nin "ben Rafet Bele'nin hanımıyım" demesi üzerine kendisine "vatan için mücadele etmiş herkese sonsuz saygı ve sevgimiz vardır. Biz de vatan için I. Milli Kurtuluş savaşında mücadele edenlerin izindeyiz" denmiş, ve kendisine her çeşit teminat verilmiştir. Biz bu sözleri P. Bele'yi teselli etmek için söylemedik.

Gerçek olduğu için söyledik.

P. Bele'nin (tanık olarak dinlendiği duruşmada, olay günü arkadaşlarımızla böyle bir konuşmanın yapıp yapılmadığı konusunda bizim ve avukatlarımızın P. Bele'ye soru sormaları, savcılık makamının muhalefeti ile bizzat mahkemenizce engellenmiştir.

Eylemlerimizin ve THKP C savaşçıları niteliğini belirtmek bakımından dava ile çok yakından ilgisi bulunan sorununun sorulmasında ısrar eden avukatlarımız gerçekte göstermeksiz mahkemenin inzibatını bozmak nedeni ile mahkeme salonundan çıkarılmışlardır. Bu sorunun sorulması haklı bir gerekçe gösterilmeden bir ara karar ile engellenmiştir.)

Evet, bizim G. M. Kemal'e karşı mandacı görüşü savunmasına, bu yüzden de "Nutuk" da takbih edilmesine rağmen, işgalci düşmana kurşun atmış Rafet Bele'ye de saygımız vardır.

Biz, bu vatan için en ufak bir eylemdeği bulunan bir kişiye bile sonsuz sevgi ve saygı duyarız. Kum bu vatan için önemli veya önemsiz bir eylemde bulunmuşsa, amacı ne olursa olsun, yaptığı işe göre ona sempati besleriz. Ve daima bu böyle olacaktır.

Ayrıca, eve gelen çeşitli kişilere de kötü davranılmamıştır. Namuslu tanıkların mahkemede verdikleri ifadelerde savcının ve bizim niteliklerimiz açıkça ortaya çıkmıştır.

Söyleki, tanıklardan birisinin savcılıkta verdiği ifade de kendisine tekme atıldığı, diğer birisinin savcılık ifadesinde de çocuğa tabanca ile vurulduğundan söz edilmiştir.

Oysa, mahkeme ifadelerinde, bu tanıkların, böyle bir şeyi söylemediklerini, bizlerin son derece dürüst ve samimi davrandığımızı, tarafımızdan, kendilerine yöneltilmiş hiçbir kötü muameleye maruz kalmadıklarını belirtmişlerdir.

Hatta, savcılık ifadesinde kendisine tekme atıldığı yazılı tanık, "bu ağabeyler son derece dürüst ve iyi davrandılar" demiştir.

Bizden, yaşça büyük olan bu tanığın bizden "ağabeyler" diye bahsetmesi, kendilerine karşı dürüst ve dostça davrandığımızdan dolayı söygesene belirtmesindedir.

Yine, küçük çocuğun kafasına tabanca ile vurulduğunu savcılık ifadesinde söyleyen tanık, mahkeme sorgusunda böyle bir şey demediğini ve böyle bir olayın mevcut olmadığını belirterek, tam tersine çocuğa karşı son derece iyi davrandığımızı söylemiştir.

Bütün saydığımız bu çelişkili ifadeler, savcının kişisel niteliğini, tanık beyanlarını tahrif etmekten bile çekinmeyen karakterini belirlemesi bakımından önemlidir.

Savcılıkta alınan ifadeleri yalanlayan, bu somut tanık beyanları, savcılığın Milli Kurtuluşçulara karşı duyduğu derin kin venefretin birer belgeleri olduğu, gibi, eylemlerimizdeki bizim devrimci tavırlarımızın birer kanıtıdır.

Son olarak, bu eyleme ilişkin bir noktayı da özellikle belirtmek isteriz. Evden hurçla çıkarken, dışarıdan konsolosun görünmemesi ve de dikkati çekmemesi için, hurçun içine, P. Bele'nin iki mantosu konmuştur. Yine dikkati çekmemek için evde bulunan bir çanta ile dışarı çıkılmıştır. Bunları iade edemedik. Ancak bu, bizim hatamızdan dolayı değil, iade edecek zaman bulamadan evlerimizin basılmasından dolayıdır.

Hımarat apartmanında, polis tarafından Perihan Bele'nin mantoları ve satıcının valizindeki eşyalar bulunmuş, Perihan Bele'ninkiler iade edildiği halde satıcınıninkiler iade edilmemiştir. Satıcının gömleklerini daha sonra bazı arkadaşlar emniyette bazı sivil polislerin üzerinde görmüşlerdir.

E) 29 Mayıs I Haziran olayları, Hüseyin Cevahir'in ölü, Mahir Çayan'ın yaralı olarak ele geçirilmeleri:

Zincirleme talihsizlik ve rastlantıların sonucu, İstanbul'daki evlerimizin teker teker basılması üzerine, THK C'nin 4 savaşçısı zorunlu olarak,

27 Mayıs günü Maltepe'de eşyasız bir eve sığınmışlardır.

Bir ihbar sonucu 29 Mayıs sabahı güvenlik kuvvetleri evi sarmışlardır. Dört arkadaşımız bu çenberi yarararak ikişer kişilik iki grup halinde, evin ön ve arka taraflarından dışarıya çıkmaya muvaffak olmuşlardır. Ancak, evin ön tarafından çıkan grubun, yani MÇayan ve H.Cevahir arkadaşlarımızın peşine güvenlik kuvvetleri geniş bir çenber ile düşmüşlerdir. Arkadaşlarımız bu çenberi yarabilmek için, sokak sokak bir saate mücadele etmişlerdir. Fakat, çok kan döküleceği düşüncesi ile (sivil halkı düşünerek) çenberü yarmak için gerekli olan hedefe ateş yapmamışlar, havaya ateş etmişlerdir. Yapacak başka birşey olmayınca zorunlu olarak, o bölgedeki bir eve girmişlerdir. Girdikleri binanın en alt katının güvenlik kuvvetleri tarafından korkunç bir şekilde taraması üzerine üçüncü kata çıkmışlardır.

Şehir kenarındaki çeviren ilk evi terkettikten sonraki ilk süre içinde arkadaşlarımız etraftaki kitleye ratlayabilir gerekçesiyle, kendilerine ateş eden güvenlik kuvvetlerine mukabele etmemişler, sadece korkutmak amacı ile havaya ateş etmişlerdir.

Keza girdikleri binanın alt katı güvenlik kuvvetleri tarafından taramasına rağmen evde insanlar olduğu için cevap vermemişler ve önce dairedeki kişileri, kurşunlardan uzak bir kanepeye oturtarak sakinleştirmişler, sonra da dışarıya çıkmalarını söylemişlerdir.

Ayrıca mahkemede ifade veren Alb.Sait Bozok, arkadaşlarımızın binanın üst katından ara sıra tarama atışları yaptıklarını ancak bunların hedefe yapılan atışlar olmadığını çünkü hedefe atış yapılsaydı, halktan ve güvenlik kubbetlerinden birçok kişinin mutlaka ölebileceğini söylemiştir.

İddianamede ve de polis beyanlarında arkadaşlarımızın hedefe ateş ettiği, iddia olunmuştur. H.Cevahir arkadaşımız sırtından bir darbe (taş) yemesine, M.Çayan arkadaşımızın ceketini iki kurşun delmesine kitlenin esenliğini düşünerek bu ateşe cevap vermedikleri bizzat namuslu tanıklar tarafından açıkça belirtilmiştir.

Arkadaşlarımızın çıktıkları üçüncü kattaki evin ^{bir}ferdini içeride tutmuşlardır. Binlerce güvenlik kuvvetleri tarafından çevrilen, dolayısıyla hiçbir kurtuluş ümidi olmayan arkadaşlarımızın, son nefeslerini vermeden önce, belli bir süre THKP_C'nin devrimci sesini bütün Türkiye halkına duyurabilmek ve halkımızla canlı bir diyalog kurabilmek amacıyla (bu nedenle zaman kazanmak amacı ile) Sibel Erkan'ı evde tutmuşlardır.

Bu şekilde hareket etmelerinin nedenini bu olayı bizzat yaşamış ve ağır yaralı olarak yakalanmış olan Mahir Çayan arkadaşımız, sorgusu ve tanıkların dinlenmesi sırasında şu şekilde açıklamıştır: "Binlerce güvenlik kuvveti mensubunun evi sarması üzerine, artık hiçbir kurtuluş ümidimizin kalmadığını anladık. Son nefesimizi verirken, son olarak devrimci bir eylem ortaya koymaya karar verdik. Bu da, son nefesimizi verirken THKP_C'nin devrimci sesini bütün Türkiye halkına duyurabilmektir. Bunun için, güvenlik kuvvetlerinin nihai saldırılarını ne kadar geciktirirsek o kadar zaman kazanmış olacağız ve o kadar süre THKP_C'nin sesini halkımıza duyuracağız. Bu amaçla Sibel Erkan'ı evde tuttuk. Ancak, kendisine, öldürmek vs. gibi kötü bir niyetimiz olmadığını bir süre

sonra, kendisini bırakacağımızı dolayısıyla korkmamasını bildirdik. Vexde de dışarıdan atılan herhangi bir kaza kurşununa hedef olmaması için, kendisini tamamen kurşunlardan uzak, dışarıdan atılan hiçbir kurşunun kendisine gelmesine imkan olmayan, evin en emin köşesinde bir yer hazırladık.

Zaman kazanmak için, iltica vs. gibi bazı taleplerde bulunduk. Güvenlik kuvvetleriyle aramızda şöyle bir anlaşmaya varılmıştı.: "istediklerimiz hükümete bildirilecek son ihtar yapılacaktır." Biz de kabul edilmeyeceğini bildiğimiz bu taleplerin üs makamlara yansıtılması ve de bize kesin sonucun bildirilmesine kadar ki süre içinde devrimci ve canlı propagandayı sürdürecektik. Ve son ihtar yapıldığı zaman, S. Erkanı serbest bırakıp, örgütlerine karşı son görevlerini yapmış insanların rahatlığı ile, dögüşe, dögüşe ölecektik. Başlangıçta, geniş halk kitlesinin, karşı propagandanın tesari ile, bu olayı olumsuz karşılayacaklarını biliyorduk. Ancak, son ihtarla birlikte S. Erkanı bırakıp dögüşecektik. Böylece sağcı propaganda bütün etkinliğini yitirmiş olacak, vede, başlangıçta karşı propagandanın etkisi altında kalanlar, bizim bu hareketi hangi amaçla, niçin yaptığımızı anlamış olacaktı.

Ancak, güvenlik kuvvetleri, karşılıklı anlaşmaya riayetbetmiyerek, son ihtarını, biraz sonra yapacağız deyip aniden saldırmışlardır.

Fakat, böyle bir durumda olabileceğini düşünmüştük. Bu hakim sınıfının yıllık boyu sürecek bir karşı propagandasına meydan vermemek için, onların sözüne tam anlamıyla güvenmiyerek, temkinli davranarak, S. Erkan'a ani bir saldırı karşısında kurşunların isabet etmesine imkan olmayan evin en emin köşesinde, bir yer hazırladık. Son ihtarını yarım saat sonra yapacağız diye bizi oyalayıp, kendi ifadeleri ile S. Erkan'ı gözden çıkararak yaptıkları ani saldırı karşısında bize atılan herhangi bir kurşunun S. Erkan'a ratlayabileceği düşüncesi ile, ona hazırladığımız köşeye gidilmeyerek evin üç tarafı tutulması, mevzilenmemiş ve de gerekli direnme gösterilmemiştir. (Katın krokisine bakıldığında bu durum anlaşılacaktır)

Ancak, bugün S. Erkan'ın esenliğini düşünen bu davranışımız, hakim sınıfların yoğun karşı propagandasına rağmen, halkımızın uyanık kesimleri nazarında gün ışığına çıkmış, sağcı propaganda etkinliğini kaybetmiş, gerçek durum ortaya çıkmıştır.

Bu ani saldırı karşısında ben ve Hüseyin Cevahir arkadaşım, "Durun, kızı öldürebilirsiniz, kız çıksın ondan sonra ateşe devam edin" diye birkaç defa bağırdık. Ama dinleyen olmadı. Ve ortada biz bağırdığımız, Hüseyin Cevahir kardeşim ağır bir yara aldı. O kızgınlıkla bir süre direnmeye devam ettim. Ancak, evin her tarafına, 6-7 yerden birden sayısız polis girmiş ve mevziledikleri yerlerden kafalarını bile çıkarmadan etrafı tarıyorlardı. (Tabii bu arada dışarıdan da içeriye doğru korkunç bir destek atışı oluyordu) Bu durumda, direnmeye devam edersem, kafalarını mevzilerine gömmüş etrafa bakmadan, rastgele hertarafı tarayan polislerin kurşunları, S. Erkan'a hedef olabilir düşüncesi ile, sol elimdeki kırık kalemle tabancayı süratle kendimi öldürmek amacı ile kalbime doğru atışladım. Ancak, yüzü koyun bir durumda olduğumdan ve de acele ile tabancanın horozunu kaldırdığı unuttuğumdan, tabanca sarsıldı, ve de kurşun kalbime değil, hemen kalbimin altına girdi. (Tabii bunu daha sonra doktor raporundan anlıyorum. O zaman kalbime girdiğini zannetmiştim. Çünkü hava alamıyordum.) Ve bir anda, ben bir yana uçtum, silah bir yana gitti. Son bir gayretle silahların yanına doğru sürünürken bir anda polisler üzerime atılarak, "Sen kürtsün ha..." diye en galiz

küfürlerle beni dipçikleyip, tekmelemeye başladılar. O anda Hüseyin Cevahir kardeşimin durumunun ne olduğunu bilmiyordum. Hastahane de onun benim gibi ağır yaralı olduğunu zannediyordum"

Evet, gerçek durum bütün karşı propagandaya rağmen, mahkemede namuslu tanıkların ve de kendisine yapılan telkin ve tenbihlerin ışığında konuşmasına rağmen, S. Erkan'ın ifadelerinde ortaya çıkmıştır.

S. Erkan (telkin ve tenbihlerle söyledikleri bir yana bırakılırsa) öz olarak ifadesinde, arkadaşlarımızın kendisi ile olan ilişkilerini ağa bey kardeş ilişkisi olduğunu ve de kurşunlardan uzak kendisine bir köşe hazırladığını herşeye rağmen beyan etmiştir.

Arkadaşlarımızın bu tedbirli hareketleri sonucu, yüzlerce kurşun yağmuru altında, cehenneme dönmüş dairede, S. Erkan burnu bile kanamadan çıkmıştır.

Bütün bu olaylardan sonra da bir insanın hayatını gözden çıkaracak kadar devrimci kanına susamış olanlar, hiçbirşeyi düşünmeden daireyi her taraftan insafsızca kurşun yağmuruna tutanlar, Sibel Erkan'ı nasıl sağ kurtardıklarının menkibelerini düşünmüşlerdir.

Kimin elinden, kimi kurtarmışlardır?

Eğer, S. Erkan, cehennem ateşine tutulmuş o daireden burnu bile kanamadan çıkmışsa, bu Sibel Erkan'ın hayatını peşinen gözden çıkararak daireye yüzlerce kurşun yağdıranların sayesinde değil, tam tersine, THKP-C sa vaşçısı iki arkadaşımızın, tedbirli, fedakâr, ve feragatli davranmaları sayesinde olmuştur. Arkadaşlarımızın, evin içinde hiçbir şeyle ilişkisi olmayan bir çocuğun varlığından dolayı bu, çocuğa herhangi bir zarar gelmemesi için kendilerini bile doğru dürüst savunamamış, mevzilenememişlerdir.

Eğer o saldırı anında evde çocuk almasaydı, polislerin o eve kolay kolay giremeyecekleri de aşıkardır.

Bu olayın sonunda, Hüseyin Cevahir arkadaşımız ölmüş, Mahir Çayan arkadaşımız ise ağır yaralı olarak yakalanmışlardır.

Oysa polisin hazırladığı plan bunun tersi idi. Önceden hazırlanan plan, Mahir Çayan arkadaşımızı hemen orada öldürüp, mümkün olursa; Hüseyin Cevahir arkadaşımızı da sağ olarak ele geçirmek şeklindeydi.

Hüseyin Cevahir arkadaşımız nasıl ve kim diye öldürülmüştür?

Açıklıyalım.

Polis, Mahir Çayan arkadaşımızı bu mücadele içinde ne olursa olsun öldürmeye karar vermişti. Planlarına göre Mahir Çayan arkadaşımız öldürülecek (ki bunu bizzat dolaylı olarak mahkemede kendileri de belirtmişlerdir)

Hüseyin Cevahir arkadaşımız ise, mümkün olursa sağ olarak yakalanacak, ve de bugün Mahir Çayan arkadaşımızın boy hedefi olduğu provakasyonların hedefi haline getirilecektir.

Bu amaçla polis, bu çevrilme olayından habersiz 2 şubede en gaddar işkencelere maruz kalan arkadaşlarımızdan İlkay Demir, Ulaş Bardakçı ve Ziya Yılmaz'a Mahir Çayan'ın eşgalini tarif etmeleri için baskı yapmıştır.

Bu arkadaşlarımızda tehlikeli bir durumun varlığını sezinleyerek, (çok esmer, çok uzun boylu, saçlarının ön kısmı iyice dökülmüş) diye Mahir Mahir Çayan arkadaşımızın tam tersi bir tipi tarif etmişlerdir. Maalesef, bu tarif genel hatları ile Hüseyin Cevahir arkadaşımızın tipine uymaktaydı.

Ve polisler, bu tarif üzerinden hareketle, iki arkadaşımızın da kanlar içersinde yerde kıvrılırken, Mahir diye Hüseyin'i tamamen müdafaasız bir durumda taramışlardır. Bu şekilde tarandığı o kadar açıktır ki, Hüseyin Cevahir arkadaşımızın üzerinden çok yakından atıldığı belli olan 27 kurşun çıkmıştır. Ağır yarala yerde kıvranan Mahir Çayan'ı da Hüseyin Cevahir zannederek, "sen Kürtsün ha I " diye komalara sokup, hayvan leşi sürüklercesine sürükleyip, arabaya köyüp hastahaneye kaldırmışlardır.

İlkay Demir arkadaşımız, İlgaz Aykıtlu'nun odasında iken olay yerine gelen bir polis komiseri "Mahir Çayan'ı öldürdük, Hüseyin Cevahir'i de ağır yaralı olarak ele geçirdik" diye büyük bir sevinçle müjdeyi veriyordu. (I) Yine Kadriye Deniz Özen arkadaşımıza da, bir polis kanlı ellerini göstererek, "Mahir Çayan'ın cesedinden kanlarını getirdim" (aslında Cevahir arkadaşımızın cesedinden getiriyordu) diyordu.

Ve radyo ilk hab erinde, Mahir Çayan arkadaşımızın ölü, Hüseyin Cevahir arkadaşımızın da ağır yaralı olarak bildiriliyordu. Mahkemede tanıkların ifadesi sırasında bu gerçekler daha da netlik kazanmıştı. "anık olarak dinlenen bir albay, şöyle demiştir; "içeriye girdikten iki dakika sonra birden bir tarama oldu. Ben öteki yaralı yapıyor zannı ile hemen kendimi yere attım." demiştir. Oysa o anda yatak odasının kapısında kanlar içinde müdafaasız/olan Hüseyin Cevahir arkadaşımız kahpece şehit ediliyordu.

Hüseyin Cevahir arkadaşımızı duruşma sırasında öldürdüğünü söyleyen polis nasıl yalan söylediği bizzat mahkemede ifadesi sırasında ortaya çıkmıştır. Bu polis daireye mutfak tarafından girip oradan ateş ederek Hüseyin Cevahir' (i vurduğunu mahkemede söylemiştir. Oysa Hüseyin Cevahir arkadaşımızın bulunduğu yer yatak odasıdır. Ev planına dikkatle baktığımızda polisin bulunduğu ve ateş ettiği, yerle, Hüseyin Cevahir arkadaşımızın bulunduğu yer arasında iki tane kocaman duvar mevcuttur. Onun bulunduğu yerden Hüseyin Cevahir arkadaşını görmesine ve ateş etmesine maddeten imkan yoktur.

Hüseyin Cevahir arkadaşımızı, müdafaasız bir şekilde iken taradığını, saklamak için uydurduğu bu yalanla bizzat yakayı ele vermiştir. "Öte yandan öteki polislerin de bu konudaki verdikleri ifadeler son derece çelişkilidir."

Böylece bu olayın birlikte THKP-C bir şehit daha veriyordu. Hüseyin Cevahir arkadaşımız şehit olurken, Mahir Çayan arkadaşımızda ağır yaralı olarak ele geçitiliyor ve karşı devrimin provokosyanlarının boy hedefi haline geliyordu,

F) Özetlersek

Bu bölümde sıraladığımız bütün eylemlerde, THKP C'nin savaşçıları olarak tam bir devrimci dürüstlük, mertlik ve yiğitlikle mücadele ettik.

Elimizde olmayarak, bazı ufak hatalarımız olmuştur. Onları da burada tam bir açık yüreklilikle, nedenleriyle belittik. Bu alanda kendimizi de eleştiririz.

Bütün bu eylemler boyunca mahkemedeki namuslu tanıkların ifadeleri ile de ortaya çıktığı gibi, asla halka ve askere ateş etmedik.

II. Yakalanışımız

Bizler hep birlikte ve aynı zamanda yakalanmadık. Önce THKP_C savaşılarından Necmi Demir 27 Mayıs'ta Kamlica apartmanında Örgüt üyeleri olmayan devrimci arkadaşlarımızdan İrfan Uçar, Necati Sağır, ve İlkey Demir ile birlikte bir ihbar sonucunda ani bir baskınla yakalanmışlardır. THKP_C savaşılarından Ziya Yılmaz arkadaşımız ise gece, sabaha karşı ani bir baskınla, İlbay apartmanında yakalanmıştır.

THKP_C savaşılarından Ulaş Bardakçı, 28 Mayıs günü uzun zamandan beri kullanmadığımız Erenköy'deki evimizi kontrol için gittiğinde evde polislerin pususuna düşürülerek yakalanmıştır. Ve THKP_C savaşılarından Hüseyin C vahir ile Mahir Çayan arkadaşlarımız da iki gün sonra, Maltepe'de kısırılmışlar, iki buçuk günlük direnmeleri sonucu, Hüseyin Cevahir arkadaşımız ölü, Mahir Çayan arkadaşımız da ağır yaralı olarak ele geçirilmişlerdir.

Ve en son olarak, THKP_C savaşılarından Kamil Dede, arkadaşımız da Üsküdar'da ani bir baskın sonucu yakalanmıştır.

Hiçbirimiz teslim olmadık. Bir kere, halkın devrimci mücadelesine kendini adanmış olanlar teslim olmaz, ikinci olarak THKP_C savaşılarından herhangi birisi, yakalandığı zaman idam edileceği radyodan bizzat hükümet yetkilileri tarafından açıklanmıştı. Yani bizim hukuka uygun muhakeme edilmeyeceği çok önceden açıklanmıştı. Bizim hakkımızda bu mahkemeden çok önce ölüm cezasının verildiğini politik merciler bütün halka açıklamışlardı. (Mahkemelerin niteliği de böylece ortaya çıkmaktadır.) Bu şartlar altında teslim olmak, açıkca kendini ölüme atmaktan başka bir şey değildi.

THKP_C savaşıları olarak bizlerin kimisi direndi, vuruştı, kimisi de (çoğunluğu) direnme imkanına sahip olmadan yakalandı.

Eğer biz bir kısmımız firendiği halde, bir kısmımız direnmemişsek, bu direnme imkanına sahip olmadığımızdan ötürüdür. (Ani baskın yapılmasından dolayıdır)

III. Hazırlık, İlk Tahkikat ve Mahkeme Şifhaları ve Provakasyonlar.

THKP_C savaşıları, ülkemizde misli görülmemiş provakasyonların hederi olmuşlardır.

Provakasyonları nitelikleri bakımından iki kategori içinde toplayabiliriz

- I) Politik
- 2) Hukuki cezai

Bu provakasyonlara tek tek bütün THKP_C savaşıları hedef olduğu gibi, THKP_C savaşıcısı olmayıp da, bu davada yargılanan bütün devrimci arkadaşlar da hedef olmuşlardır.

Ancak, hemen belirtelim ki bu provakasyonların yoğunlaştığı kişi, boy hedefi aldığı kişi, Mahir Çayan arkadaşımızdır. Bunun nedeni açıktır. Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir arkadaşlarımız binlerce güvenlik kuvvetlerine karşı, korkusuzca ve mertce direnmeleri üzerine hakim sınıfların bütün provakasyonları bu arkadaşlarımız üzerinde yoğunlaşmıştır. Maltepe olaylarını anlatırken açıkladığımız gibi, güvenlik kuvvetlerinin planı, Mahir Çayan ölü Hüseyin Cevahiri mümkün olursa diri olarak ele geçirmektir.

Eğer yanılma olmasaydı da Hüseyin Cevahir arkadaşımız diri, Mahir Çayan arkadaşımız ölü ele geçseydi, bugün bütün provakasyonların hedefi Hüseyin Cevahir arkadaşımız olacaktı. Hesapta buydu.

Ancak olayları anlatırken belirttiğimiz gibi, Mahir Çayan diye Hüseyin Cevahir öldürülünce bir anda planlar tersine dönmüştür. Ve kesin olarak, öldürmeye kararlı oldukları Mahir Çayan arkadaşımızın bu sefer, "İsrail Konsolosunu öldürdüğü" vs. gibi hukuki ve "Karnına ateş etti" vs. gibi politik provakasyonların boy hedefi yapmışlardır.

A_ Politik Nedenlerle Emniyet ve Sâvcinin Yürüttüğü Provakasyon Mekanizması :

Tabii, böyle bir durum varit olmadığından sağlam bir dayanak bulamamışlardır. Bu yüzden de, Necdi Demir, İlkay Demir arkadaşlarımızı, dışarıdan idare edilen (gizli THKP) düzmeceğine dahil ederek bu yalan propagandalarına, kamu oyunda sözde inandırıcı mesnet yaratmaya çalışmışlardır. (çalışmaktadırlar)

Böylece, "THKP C dışarıya bağlıdır" şeklindeki demagoji ve yalana dayanan propagandalarına, kamu oyunda, sözde inandırıcı bir kisve giydirme gayretleri içindedirler.

THKP C 'ne, örgütsel planda yapılan birinci provakasyon bu şekilde tehganlanmıştır.

İkinci olarak, Mahir Çayan arkadaşın şahsında yönetilen yalan ve sahtekarlığa dayanan yalan ve provakasyonlardır.

Bunlar sırasıyla şunlardır:

a) Maltepe olaylarında, Mahir Çayan arkadaşımız, güya sol meme hattına değil, yaşamak amacıyla karnına ateş etmiş ve de gelen polisleri "aman beni öldürmeyin" demiştir. Şeklinde bizzat emniyet ile ortak bir şekilde savcının hazırladığı ortak provakasyon.

Bunun nasıl yalan ve sahtekarlık örneği olduğunu belgelemeden önce, bu meseleyi kısaca açıklayalım.

Maltepede teslim olmayıpta direndiği için, Mahir Çayan arkadaşımıza duyulan kin, nefret, öfke ve kızgınlık, o kadar ki, bir yandan hem polislik hem de "hukuki" sayısız provakasyonların boy hedefi haline getirilirken, öte yandan da herkesten ayrı tamamen özel bir muameleye tabii tutulmaktadır.

Söyle ki, arkadaşımız, yakalandığından itibaren bütün tutuklulardan tecrit edilmiş (ve de halen devam etmektedir) bir şekilde Selimiye'de bir hücreye tıkılmıştır. Mahkemeye çıkmasına iki saat kalana kadar hücrede zincire vurulmuş durumda tutulmuş ve bugüne kadar da (halen güneş yüzü gösterilmemiş ve gösterilmemektedir) bütün tutuklular aileleriyle görüşürüldüğü halde, arkadaşımız görüşürülmemekte okunacak hiç bir kitap verilmemekte, savunmasına engel hazırlanmasına engel olmak amacıyla her

Çareye başvurulmaktadır. Bütün bunlara paralel olarak, önce kardeşini, sonra annesini, büyük amcasını, küçük amcasını göz altına almışlardır. Ve halen küçük amcası hiç birrşeyle ilişkisi olmadığı halde, göz altındadır. Bunlar arkadaşımıza manevi yönden baskı yamka amacına taşımaktadır. (I)

Şimdi gelelim yukarıda belirttiğimiz provakasyona. Açılan dava ile (I46'ya I ile) uzaktan yakından hiç bir ilişkisi olmadığı halde, iddianamede bu provakasyon bir sahife olarak yer almış ve de yine dava ile hukuki yönden ilişkisi olmadığı halde, 2. şubenin bütün tanık olarak dinlenen polisleri, tek bir ağızdan çıkmış olan ifadeyi tekrar ederek "Mahir, ~~ama~~ beni öldürmeyin dedi" şeklinde konuşmuşlardır. Ancak, bir komplo ne kadar planlı düzenlense de yalan üzerine kurulduğu için er veya geç ortaya çıkar. (kaldiki bu komplo ustaca da hazırlanmış çok bayağı bir şekilde doktor raporunun tahrifi üzerine, kurulmuştur.)

Dosyaların tetkikinde, Mahir Çayan arkadaşın karnına değil de kalbine doğru ateş ettiği bizzat hastahanenin özel heyet raporu ile ortaya çıkmıştır. Raporda kurşunun sol meme hattına girdiği açıkça belirtilmiştir.

Bu rapor, aslında davacının "hukuk adalet" mefhumlarıyla uzaktan yakından hiç bir ilişkisi olmadığına, gerçekleri nasıl tahrif ettiğini, iddia namesinin nasıl düzmece olduğunu ortaya koyan (kanıtlayan) en iyi belgedir. Koskoça hastahanenin heyet raporunu tahrif eden bir kişiye türkçede sahtekâr denir.

Savcı, abla bir hukuk adamına yakışmayacak şekilde sırf provakasyonları ve sağcı propagandalarına dayanak bulabilmek amacıyla heyet raporunda ki "sol meme hattına" kısmını "karnına" şeklinde iddianameye geçirmiştir. Bu, iddia makamındaki kişilerin karakterini, komploculuğunu ve onların iddianamelerini belirtmesi bakımından çok önemlidir.

Mahkeme sorgusu sırasında, kendilerine ezberletilen tek bir ifadeyi papağan gibi tekrar eden polislerden birisi, bir ara, ifade verirken, dalmış ve esas gerçeği "Mahir, bir kurşun daha sıkın, dedi ama biz sıkmadık" şeklinde ağzından kaçırılmıştır.

Keza savcılıkta alınan polis ifadelerinden bir tanesinin de Mahir Çayan arkadaşımızın ağır yaralı ikenki durumu anlatılırken şunlar söylenmektedir: "Bana o kadar mukavemet gösteriyordu ki, sanki bileğim kırılacaktı" (halen belirtelim ki bütün polisler mahkeme dinletildiği halde bu polis acele ortadan kaybolmuş ve mahkemeye getirilmemiştir)

"Gerçekler gerçek olarak, yalanlar yalan olarak kalmaya mahkumdur."

Ağır yaralı iken dahi boğuşmaya çalışan, "bir kurşun daha sıkın" diyen bir savaşçı, "aynı zamanda, aman beni öldürmeyin" diyecek i Buna çocuklar bile kanmaz i

İşte, planladığı kombinezondaki bir iki aksaklık sonucu, iddia makamı, bu şekilde suçüstü yakalanmış ve komploculuğu tescil edilmiştir.

Aslında bizim ve de bütün devrimciler için, meseke açık olmasına rağmen üstünde durmaya bile gerek olmadığı halde, bunları burada teker teker belirtmemizin nedeni, bu davanın her yönü ile Milli Kurtuluşçulara kara

I) Mahir Çayan arkadaşımız 5 ay hücrede tutulduktan sonra, ancak I.X. 1971 tarihinde diğer tutuklulara tanınan haklara sahip olabilmıştır.

çalmak davası olduğunu örnekleriyle ortaya koymak, davada karşı devrimin basınıyla, organlarıyla, bütün güçleriyle yürüttüğü yoğun provakasyon mekanizmasının nasıl yalan ve sahtekarlık üzerine kurulduğunu teşhis ve sergilemektir.

Bu alanda yürütülen ve de tam bir fiyaskoyla sonuçlanan bir provakasyon da belirtelim.

Bu, yıllardır hakim sınıfların uygulama çalıştığı, genellikle fiyaskoyla sonuçlanan, karşı devrimin klasik bir provakasyonudur. O da şudur: tutuklu devrimciler arasında yalan mekanizmasını çalıştırarak çelişkiler yaratarak, onları birbirine düşürmektir.

Bu THKP C savaşıları olan bizler arasında çeşitli zamanlarda ve çeşitli şekillerde tezgahlanmış ve de (bizler arasında yutan olmadığı için) tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır.

Önce bu oyun ilk yakalanan arkadaşlarımız arasında tezgahlanmıştır.

Emniyette tutuklu bulunan, en aşağılık işkencelere maruz kalan arkadaşlar arasında özellikle sapına kadar dürüst ve devrimci yaşantıları olan kız devrimci arkadaşlarımızın özel yaşantıları hakkında şaibeler yaratılmaya çalışılmış, sonrada "o konuştu", "öteki şöyle dedi" vs. şeklinde yalan haberler yayılmıştır.

Ancak, bu arkadaşlarımızın bunu gayet komik karşılamaları ve de toplu halde bulunmalarından dolayı, sökmeyeceği düşünülerek, vageçilmiştir.

Vazgeçilmiştir, çünkü bu arada kendileri açısından daha önemli olaylar olmuş; başka arkadaşlarımız tutuklanmıştır. (Provakasyonu bir anda çok sayıda kişiye yöneltmek "İnandırıcı" niteliğe sahip olmadığı kendilerince adı en çok duyulan bir kişiye yönetmenin başarı şansının daha da yükselteceği düşünülerek bu sefer tek bir kişiye yöneltilmeye başlanmıştır)

~~Buna~~

Bu arada, M. Çayan ve H. Cevahir arkadaşlarımız Maltepe'de bir evde kıstırılmıştır. Bu sefer bu arkadaşlar arasında provakasyon mekanizması çalıştırılmaya başlanmıştır. Son derece komik ve başarı şansı hiç ama hiç olmayan bir oyun sahneye konmuştur.

Bu komik oyun şudur:

Mahir Çayan arkadaşımız hedef alınarak H. Cevahir arkadaşımızı kendilerine çekmek, aralarında bir çelişki yaratmak gayretleri içine girilmiştir. Öyleki, H. Cevahir'in amcasını, Kürtçe, "M. Çayan'ı kızla sen teslim ol sana birşey yapmayacaklar." diye bile bağırtmışlardır. Bu akıl almaz ve de devrimciler arasında asla başarı şansı olmayan oyunu tezgahlamanın başlıca nedeni, genel olarak devrimcilerin, özel olarak THKP C'nin Savaşçıların niteliğini hiç tanımamaktır. Tabii her devrimcinin yapacağı gibi, arkadaşımız H. Cevahir'de, bunu gülümsüyerek ve de iğrenerek karşılamıştır. Ancak, tezgahlanan oyunun bir başka korkunç cephesi vardır ki, o da şudur: M. Çayan arkadaşımız kesin olarak öldürülecek, H. Cevahir arkadaşımız mümkün olursa sağ ele geçecek, ondan sonra da bütün provakasyonların başlıca hedefi olacaktır.

Derhal, H. Cevahir'in amcasının komuşmasına dayanılarak, H. Cevahir'in M. Çayan'ı kendini kurtarmak amacıyla öldürdüğü ilan edilecek, konsolosun öldürülmesi olayının ve de başka provakasyonların asli faili haline getirilecektir.

İşte Maltepe olaylarında, böyle korkunç bir tertip tezgahlanmaya çalışılmış ancak H.Cevahir'in, M.Çayan diye öldürülmesi üzerine tertip suya düşmüş, bunun yerini Mahir Arkadaşımıza yöneltilen provakasyonlar almıştır.

Bu provakasyonların en namussuzcası şu şekilde yürütülmüştür.

"Maltepe olaylarından dolayı, Mahir Çayan arkadaşımızı çoğumuz öldü biliyoruz. İkinci Şube'de, hem kendi aleyhimize hem de Mahir Çayan arkadaşımız aleyhinde, cezai sorumluluk yükleme açısından, en ağır işkencelerle bizlere zorla ifadeler imzalatıldı. Biz de arkadaşımız öldü diye bildiğimizden, ona cezai sorumluluk yükleyen bu ifadeleri imzalamakta doğal olarak hiçbir sakınca görmedik. (Mesala U.Bardakçı arkadaşımızın "Konsolosu Mahir Çayan öldürdü" şeklindeki ifadeyi imzalaması vs.)

Sonradan durumu öğrendik. Bu gerçeğe aykırı ifadelerimizi değiştirmek imkanına, tabii, mahkemeye kadar sahip olmadık.

Bu ifadelerimiz doğruca yaralı olan Mahir Çayan arkadaşımıza götürülüp okunuyor, ve "bak arkadaşlarına, senin hakkında neler söylüyorlar, her şeyi senin üstüne yıktılar. Arkadaşlarının iğrenç yüzünü gör hepsi ihanet halindevs." deniliyor.

"Tabii arkadaşımız, gerçeklerle alakası olmadığı için bu sözleri kabul etmiyor ve direniyor.

Bu arada bize geliyorlar: " Ne biçim arkadaşınız var, söylediklerinizin hiç birini kabul etmiyor. Ne namussuz adam, hiçbir şeyi kabul etmiyor ve konuşmuyor." deniliyor.

Bu tam 1,5 ay devam ediyor? Bu süre içinde, bu provakasyonlardan hiç bir olumlu sonuç almayacağını anlayan emniyet savcılık ilisi, bu sefer bir buçuk aydır direnen arkadaşımıza yeni bir provakasyon yöneltiliyorlar. Bizim hangi şartlar altında nasıl imzaladığımız yukarıda belirttiğimiz ifade monte edilerek, emniyette tutuklu olan arkadaşlarının işkence görmesinin nedeni olarak, Mahir Çayan arkadaşın susması ve bu ifadeleri reddetmesi gösterilerek, arkadaşlarının daha fazla işkence görmemesi için senin elindedir. "Sen sustuğun ve işkence bu ifadeleri reddettiğin sürece onlar tekrar tekrar işkence edileceklerdir." denilerek, o sırada göz altına katıllı olarak alınan kardeşinin (hatta annesinin) esenliği tehdit edilerek nihayet bu monte zabıt arkadaşımıza kabul ettiriliyor.

Bu sefer de bize gelinip "bak arkadaşınız herşeyi söyledi, açıkladı vs." denilmiştir.

İşte bu provakasyonda bu şekilde yürütülmüştür. Ancak, politik olarak bizim aramızda çelişki yaratmak açısından tabii emniyet ve savcılık bu provakasyondan hiç bir sonuç alamamıştır.

Çünkü gerek polis, ve gerek savcılık, bir şeyi (çok önemli bir şeyi) unuttuyorlardı. Bu da bizim devrimci kişiliğimiz ve de devrimci ölçümüzdür. Bu takdirde, adı zabıta vakalarında belki çok başarı şansına sahip olabilir. Ama devrimciler arasında asla 1 Tam tersi sonuç verir. Çünkü, devrimcilerin bu konuda tek ve şaşmaz bir ölçüsü vardır. O da şudur:

"Karşı devrimciler eğer bizi överlerse biz kendimizden şüphe ederiz. Karşı devrimciler bizi ne kadar kötülüyorlar ve de provakasyon oklarını atıyorlarsa, bizim kendimize ve birbirimize güvenimiz o kadar artar. O kadar doğru çizgide olduğumuzu anlarız. Eğer polis veya savcı, bizi,

birbirimize övseydi, belki o zaman, bu takdiği başarılı olma şansına sahip olabilirdi. Çünkü karşı devrim bir devrimciden asla sitayişle bahsedemez, övemez. Övüyorsa o mutlaka bir zaaf noktası yakalamış demektir.

Bu bölümü kapatmadan, burada savcının çok bir tahrikine, çok açık bir provakasyonuna daha değineceğiz:

Savcı esas hakkındaki müteleasında, "Mahir emniyet ifadesinde konsolosu H. Cevahir öldürdü demiştir" diye açıkca yalan söylemektedir. M. Çayan arkadaşımızın emniyet ifadesinde böyle bir söz yoktur. Çayan emniyet ifadesinde ayşeş şöyle söylemiştir: "... ben öldürmedim, öldüreni de bilmiyorum."

Savcının bu belgeli yalanı, onun gazetelere demeç verme hastalığını, tahrifçi ve komplocu kişiliğini çok açık olarak gözler önüne sermektedir

B) Emniyet ve Savcılığın İşlettiği Hukuki ve Cezai Sorumluluk Yükleme Provakasyon Makanzması (Tertip)

Bu dava da, THKP_C savaşı olsun, THKP_C ile ilgisi olmayan devrimciler olsun, en adi, en çağdışı, maddo vemanevi işkenceler sonucu, cezai sorumluluk yüklemesi açısından korkunç tertiplere maruz kalarak, bu mahkemenin huzuruna getirilmişlerdir.

Bütün bunları sorgumuz sırasında belirtmiştik. Şimdi, burada en önemlilerini sırayla belirtelim:

Bu tertip ve provakasyonların en büyüğü şüphesiz İsrail Başkonsolosunun öldürülmesine bir fail aramada yürütülmüştür.

Ortada, bu olaya ilişkin asli fail bulamayınca, yakalanmış olan THKP_C savaşçılarından, kendilerince en önemli gördükleri bir tanesini söçme ve fail olarak ilan etme yoluna başvurmuştur.

Bu provakasyon şekilde tezgahlanmıştır:

Bu davaya ilişkin olarak ilk yakalanan arkadaşlarımız, THKP_C savaşçılarından Necmi Demir, Ulaş Bardakçı, Ziya Yılmaz ve de devrimci arkadaşlarımızdan İlkey Demir, İrfan Uçar, Necati Sağır'dır.

Bu arkadaşlar arasından, kendileri açısından en önemli ve de kamuoyunda adı en çok duyulmuş olan bir arkadaşımız, hemencecik, "Elrom'u öldüren kişi" seçildi.

Bu İrfan Uçar arkadaşımızdı.

Fakat çok kısa bir süre sonra, İrfan Uçar arkadaşımızın THKP_C'nin savaşçısı olmadığı, ve de hiç bir eylemde yer almadığı ortaya çıkınca, ve de bunun tersinin ispatlanmasının imkansız olmasından dolayı, İrfan Uçar arkadaşımızdan vazgeçildi.

Bu sefer, THKP_C savaşçısı olan, kamuoyunda adı çok duyulmuş olan, bu yüzden de kendilerince kamuoyunu tatmin etmek açısından en önemli kişi bir başka deyişle, provakasyon kurbanı olarak, Necmi Demir arkadaşımız ele alındı.

Necmi Demir arkadaşımıza, en ağır ve vahşi işkenceler yapılarak, "Elrom'u ben öldürdüm" diye zorla ifade imzalatırılıyor. Ve bu tertibi desteklemek amacıyla da, İlkay Demir arkadaşımız da "Elrom'u Necmi öldürdü" diye, işkence ve de Necmi Demir'in esenliği ile tehdit edilerek zorla ifade imzalatırılıyor.

Emniyet, bu düzmece ifadelere dayanarak, basın kanalıyla, "E.Elrom'u Necmi Demir öldürdü diye ilan ediyor.

Artık mesele hallolmuş, failler bulunmuş ve de aralarından bir tanesi, kamuoyunu tatmin edecek bir ad, bir fail olarak ilan edilmiştir.

Mahkeme duruşmaları bu tertibi daha sağlama bağlamak için, öteki tutuklulara, özellikle Ulaş Bardakçı ve Ziya Yılmaz arkadaşlara "konsolosu Necmi öldürdü" diye zorla ifade imzalatılacağı sırada, Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir arkadaşlarımız, maltepe'de kıştırılıyor.

Bir anda, bu konudaki komplo yön değiştiriyor. Tertip planında değişiklik yapılıyor. Kıştırılan bu arkadaşlarımız, emniyetin daha fazla önem verdiği ve kendilerince daha fazla önemli gördükleri arkadaşlar oldukları için, bu sefer Necmi Demir arkadaşımıza "Hadi sen kurtuldun" denilerek koplo onlara yönltiliyor.

Başlangıçta planları şöyle idi: "Mahir Çayan her halukarda çarpışmada kesin olarak öldürülecek, H.Cevahir ise sağ olarak ele geçirilmeye çalışılacak ve de Hüseyin Cevahir konsolosu öldüren kişi olarak ilan edilecek" "(Hazır E.Elrom'un hüviyet cüzdanı da, Hüseyin Cevahir'in koşarken yere düşürdüğü çantanının içinde bulunmuştu. Provakasyon için bundan daha güzel bir malzeme olamazdı.)

Ancak teşhis hatası yüzünden planda şahıslar değişiyor. Mahir Çayan diye Hüseyin Cevahir, müdafaasız ve ağır yaralı bir şekilde, 27 kurşun üzerine sıkılarak taranıyor.

Sonradan ağır yaralı olarak hastahaneye kaldırılan kişinin, Mahir Çayan olduğu anlaşılınca, bu sefer Hüseyin Cevahir için düşünülen oyun ve tertip "Mahir Çayan a uygulanıyor.

Evet, artık bu konuda emniyet görevini yapmış(I), kamuoyunu tatmin edecek adı bulmuş, kurban seçilmiştir. Bu da Mahir Çayan arkadaşımızdır.

Önce, bize ağır işkencelerle Mahir Çayan arkadaşımız hakkında ifadeler imzalatırılması ile işe başlanıyor. O sırada, biz Hüseyin Cevahir arkadaşımız ağır yaralı, M.Çayan arkadaşı da ölü biliyorduk. (Savcı bu şekilde söylemişti. Radyo ilanı dinletilmişti.)

Bu nedenle arkadaşımız Ulaş Bardakçı istediği ifadeyi yani "konsolosu Mahir Çayan öldürdü" ifadesini imzalamakta doğal olarak hiç bir sakınca

(Bu arada S.Erkan'ın savcılık ifadesine "Mahir Çayan evde Konsolosu benim, biz mi öldürdük şeklinde ayırt edemeyeceğim bir şey söyledi" ibaresi katılıyor. Direk olarak bu ifadeye, "Mahir Çayan öldürdü diye sokulursa, kamuoyunda komplo açıkça sırtacak, bu yüzden müphem bir ifade ile senaryo tamamlanıyordu. Abii bu arada, polislerin, dışardan ifadeleri (bacı yoluyla sarkıttıkları bir alıcı cihaz vasıtasıyla) içerideki konuşmaları tesbit ettikleri ses bandı tahrif ediliyor, ve savcılık bu

teyp bantlarını mahkemeye getirmiyor. Neden? Çünkü "Mahir Çayan ile Hüseyin Cevahir arkadaşlarımızın konuşmalarında, S. Erkan'ın öldürülmesi asla söz konusu edilmemiştir.)

Artık bütün mesele bu iğrenç tertibi, "Mahir Çayan arkadaşımıza, kabul attırma ve kamu oyuna hazırlamaya kalıyor.

"Mahir Çayan arkadaşımız, konsolosun öldürüldüğü saatlerde, evde olmadığından ve de bu olayı ertesi gün radyodan duyduğundan dolayı, bu ithamı şiddetle reddediyor.

Bu sefer korkunç bir sahtekarlığa başvuluyor.

"Hastahane yatan arkadaşımızın yanına, geliyor. Eline kağıt kalem alan bir tanesi arkadaşımızın karşısına geçerek, "Mahir eşgalini tesbit edeceğiz, buraya bakarmısın" diyerek elindeki kağıt kalemle birşeyler yazar pozisyonunda, aniden aniden arkadaşımızla birlikte resimleri çekiliyor.

Ondan sonra gazetelerde şu resim ve başlık yer alıyor. "Mahir Çayan, İsrail basınına, E. Elrom'u ben öldürdüm" diye demeç verdi (I)

Böylece kamu oyunda, bu haince tertiple hazırlanmış tertiple senaryo tam şeklini almış oluyordu.

Arkadaşımız uzun bir süre, (bir buçuk ay), öldürenin gerçekten kendisi olmamasından dolayı, bu ithamı kabul etmiyor ve direniyor.

Bu sefer bir devrimcinin asla yapmayacağını çok iyi bildikleri bir noktadan hareket ederek, arkadaşımıza şunu söylüyorlar: "Tamam, aslında, senin öldürmediğin, olaylar incelendiğinde açıkça görülüyor, bunu biliyoruz. Ancak bir ad bulunması lazım. Eğer sen kendini kurtarmak istiyorsan, bu yakalanarlardan birinin adının söyle" diyerek, Ulaş "ardakçı ve Necmi Demir'den birisinin adını vermesini istiyorlar.

Bu arada, arkadaşımıza karşı göz altındabulunan kardeşinin ve tutuklu bulunan bizlerin esenliği koz olarak kullanılıyor. Arkadaşımıza aynen şöyle söylenmiştir: "Sen bizim istediğimiz adlardan birini söylemediğin veya üzerine almadığın sürece arkadaşların sürekli olarak tekrar tekrar ağır işkencelere maruz kalacaklardır. Biliyorsun 4 tanesi yattığın hastahaneye koma halinde geldiler. İyileşir iyileşmez tekrar işkenceye gideceklerdir."

Bütün bu baskıların sonucunda, bu konuda bir buçuk ay direnen arkadaşımız "Madem öyle, illede bir ad istiyorsanız söyleyecek tek ad, kendi adımdır.

THKP C'nin bir savaşçısı olduğum için, bu görev bana düşseydi, şu anda asli Fail ben olacaktım." diyerek kendi adını veriyor. Olayın nasıl cerayan ettiğini bilmediği için, gazetelerden okuduğu Necmi Demir arkadaşın "kura attık, bana rastladı" şeklinde yansıtılan ifadesini (o sırada Mahir Çayan arkadaş yakalanmamıştı) aynen tekrar ediyor.

Bu arada, olayın nasıl cerayan ettiğini, kendisinin saat 15'te evi terk ettiğini söylüyorsa da, savcı kabul etmiyor.

İşte bu korkunç provakasyon bu şekilde, en adi ve aşağılık metodlarla tezahür etmiştir.

Bu alanda ikinci önemli koploda şudur; Halen bizimle beraber, bu dava ile ilişkisi olmayan arkadaşlarda yargılanmaktadır. Bu arkadaşların çoğu sırf bizi tanıdıkları veya DEV GENÇ'li oldukları için THKP C'nin eylemleri içine dahil edilmek istenmişler, ve bu mesnetsiz, ithandan hareket edilerek bu arkadaşlar bizim davamızın içine sokulmuşlardır. Polis ve savcığı bu yola yönelten nedir?

Şudur bundan güdülen amaç; bize isnat edilen "Anayasayı tebdil, tağyir ve ilgaya cebren teşebbüs" saçma iddiası, savcının aklında sanık sayısı arttığı takdirde sağlam temellere oturacaktır. (I) Yani sahne ne denli kalabalık olursa oyunda o kadar başarı kazanacaktır. Day komedi yazarının yani savcının kamu oyunu etkilemek için uygulamak istediği yöntem budur. Ama kulak verilsin, bu acemi mizansen karşısında kahkahalar ay yuka çıkmaya başlamıştır bile ! ...

Biz ve bizim gibi aynı hedef doğrultusunda savaşanlar, giriştiğimiz eylemleri ve eylemlerdeki fonksiyonlarımızı asla inkar etmedik. Ve etmiyoruz. Mahkeme önüne çıkmakla ceza yemenin aynı şey olduğu bu dönemde, biz, yaptığımız bütün eylemlerin bütün sorumluluğunu üzerimize alarak gerçeği söyledik. Bunarağmen, tertipçi ve tahrikçi savcı bütün hukuk kural larını bir yana iterek, hem yukarıda söylediğimiz nedenle ve hemde devrimcilere karşı kininden dolayı bir çok arkadaşı bizim davamız içine sokmayı kendince uygun bulmuştur.

Şimdi savcının bu kopmosuna örnekler verelim:

Çeşitli devrimci eylemlerinden dolayı sıkıyönetim komutanlıklarınca aranan, İrfan Uçar, ve Necati Sağır, Necmi Demirle aynı evde yakalanmışlardır. Necmi Demir THKP C'nin bir savaşçısıdır. İrfan Uçar ile Necati Sağır'ın THKP C ile hiç bir ilişkileri yoktur. Bu iki arkadaşın örgütü müzle en küçük bir ilişkileri olmadığı halde komplocu savcı ne yapmıştır? Bu arkadaşların, THKP C savaşçısı Necmi Demir ile yakalanmalarına 4 elle sarılmış ve elinde en küçük delil olmadığı halde İrfan Uçar ile Necati Sağırda eylemlerin failleri arasına göstermekte bir sakınca görmemiş. "İstim arkadan gelsin" tutumu içinde savcı, davanın bütününü de olduğu gibi, bu noktada tertipçi çehresiyle ortada sırtıp kalmıştır.

Ortam böyle bir ortamdır ki, bizimle bir merhabası olan herkes "suçlu" dur. (I) Buna en açık örnek, Ömer Güven, ile Ömer Erim Süerkan arkadaşlarının durumudur. Bu arkadaşlar sırf bizleri tanıdıkları ve devrimci geçmişleri dolayısıyla burada bizimle yargılanmaktadırlar. Mesele öylesine kemik bir çizgiye gelip dayanmıştır ki, bizi tanıdıkları için akrabalarımıza dahi maddi manevi baskı yapılmıştır.... İnanılır gibi değil dir ama, gerçek budur.

Abdullah Ceceloğlu arkadaşın Ziya Yılmaz arkadaşın akrabası ve iş ortağı olması, Oğuz Öder arkadaşın Mahir Çayan arkadaşın çocukluk arkadaşı ve Çayanın verdiği bir zarfı içinde ne bulunduğunu bilmeden istenilen yere götürmesi, kelle avcısı savcının onları en ağır şekilde itham etmesine yetmiş artmıştır...

Savcınının mantığına göre anayasayı ilga etmek öylesine kolay ve bu fiilin TCK'unda ki karşıtı olan madde öylesine kapsamlıdır ki anket amacıyla adres tesbit eden, geliş güzel yazı eskisleri çizen, kocasına ve güvenlik kuvvetlerince aranmayan" bir arkadaşına ev temin eden kendisini derhal ölüm cezasıyla karşı karşıya bulmaktadır. Buna en iyi örnek; Kadriye Denizözen ile Tülay "at arkadaşlarının dufumlarıdır.

Bizimle ve örgütümüzle hiç bir ilişkileri olmadığı halde, beraber yakalandığımız diğer arkadaşlar hakkında ki saçma sapan iddialar konusunda söyleyecek söz bile yoktur.(örneğin): M.Balaban, J "aim,R.Manas arkadaşların durumları).

Ama biz yinede polis _savcı provakasyonunun çirkin yüzünü bir kere daha açığa çıkaracağız.

Savcı, mahkemede ve hapisane tanıdığımız diğer 9 arkadaşla THKP_C arasındaki hali bağıntıyı, örgütümüzün üyesi olmayan Necati Sağır kanalıyla kurmaya çalışmaktadır.

Komploculuğun bir ölçüsü ve kendi çerçevesi içersinde bir mantığı vardır

(I) Kişi kin, ard niyet ve gazetelerde manşet olma ilkel güdüsü ile bu mantığı dahi aşarsa, ona koplocu demek, her halde iltifat olur.

Bu arkadaşlarla Necati Sağır arkadaş arasında, Necati Sağır ile de THKP_C arasında düzmece bir bağlantı kurabilmek için savcı ve polis, her çeşit

komploya başvurmuşlardır. Öyleki, THKP_C ilere Necati Sağır ilişkisi (I) der hal hazırlanan füzmece bir mektupla kuruluvermiştir. (I) Oyun şudur.

Polis altında örgütün evlerinden birisinin adresiyle Necati Sağır'ın ismi bulunan bir mektup hazırlamıştır. Bu mektubun muhtevasına göre, Necati Sağır güya bir şahıstan 5 000 lira fidye istemektedir. Polisin mantığına göre, böylece, Necati Sağır'ın örgütün en önemli evlerinden birisinin adresini bildiği ve delayısıyılı, Necati Sağır'ın örgütle bağı olduğu ortaya çıkmış olacaktır. Ama ne yazıkki bu düzmece mektubu hazırlayan ufak (I) hata yapmıştır. Mektubun düzmece olduğunu ortaya kesinlikle koyan hata şudur: mektup postağa 26) Mayıs 1971 tarihinde verilmiştir. Oysa mektubun altında adresi verilen ev 23 Mayıs 1971 tarihinde, basılmış, ve evin adresi 24 Mayıs 1971'de bütün gazetelerin manşetlerini kaplamıştır. Bu düzmece mektubu hazırlayanların ne kadar gözü kararmış komlocular olduğunu iyice açığa çıkartmaktadır.

Meselenin asıl inanılmaz tarafı, savcının bu mektubu değil dosyasına koyma yarak "yazılı dellerin tetkiki" nin son gününde mahkemeye vermesidir. İşin bu kadarı bile mektubun düzmece olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Savcı, bütün komplolara rağmen, Necati Sağır'ın örgütün üyesi olmadığını duruşmalarda kesinlik kazanınca, son çare olarak bu mektuba sarılmıştır.

Bu provakasyonların dışında hepimiz maddi manevi çağdışı korkunç işkencelere maruz kaldık. Aheyhimizde beyan ihtiva eden " ifadelerin" altlarına imza atmak için nazilere özgü işkence usulleriyle zorlandık.

Şimdi soruyoruz: Bu durum karşısında Türkiye'de "İnsan haklarından, kanundan hukuk devletinden" söz edilebilir mi? Eğer edilebiliyorsa, bu kesinlikle

bir aldatmacadır.

Bütün dünya sömürücü hakim sınıfların en kirli işlerini gördükleri polis teşkilatları, bu görevlerini Türkiye'de başarıyla yerine getirmektedir.

İstanbul dünyada en karanlık işlerin döndüğü şehirlerin başında gelmektedir. Esrar kaçakçılığında beyaz kadın ticaretine kadar bütün bu kirli işler polis teşkilatının bilgisi altında cereyan eder. Polis, bunlara ya göz yummak karşılığında para alır, ya da bizzat kendisi işin içine girer. Polis teşkilatı için haraç, rüşvet, irtikâp ve vazifeyi suistimal tabii ve günlük olaylardandır. Büyük zenginlerin hoşlarına

gitmeyen kişiler polis tarafından, ya da onların gözü önünde vurulur. "Faili meçhul" cinayet dosyaları böylece kapanır. gider.

Devrimciler bu teşkilatı gayet iyi tanır. Bu güne kadar yürüttüğümüz mücadelede bunlar vahşi, sadist çani yüzleriyle bir çok kereler karşımıza çıkmışlardır. Polisin attığı kurşunlarla yaralanan, ölen ve işkencehanelerinden geçen, arkadaşlarımızın sayısı yüzlerce. Ama bir tek vatan hâini, bir tek "kibar hırsız" bu yoldan geçmiş değildir.

Yönetici hakim sınıfların beynini yıkadığı, cebini doldurduğu "polis" denilen bu adamlar kiplerini ve kazanacakları mükâfât karşılığı karşılığı THKP C üyelerine verdiği arkadaşlarımıza zincirden boşanmış vahşi hayvanlar gibi saldırmışlardır. İlk önce yakalanan Kadriye Denizözen, Jülide Zaim, ve Ömer Erim Süerkan arkadaşlara bilmedikleri ve hayatta hiç duymadıkları şeyleri söylemek için saatler boyu işkence yapmışlardır. THKP C ve eylemleriyle hiç bir alakası olmayan bu arkadaşlara sırf devrimci oldukları için, yani kafalarının içindeki fikirler için işkence edilmiştir. Daha sonra, bir eve tesadüfi bir ihbarla yapılan baskında yakalanan Necmi Demir, İlkay Demir, İrfan Uçar ve Necati Sağır arkadaşlar ise bu Orta çağ kalıntısı işkencehaneye getirildikleri andan itibaren korkunç baskı altında kalmışlardır. Ağıza alınmayacak küfürler, ve sürekli dayak diğer yaptıklarının yanında hiç kalmıştır. Elleri en ufak bir delil olmasızın, Ankara sıkıyönetim komutanlığı tarafından aranıyor olması ve devrimci geçmişi nedeniyle İrfan Uçar arkadaş bir anda "E. Elromu kurşuna dizen kişi" ilan edilmiştir. Uçar arkadaş 28 Mayıs günü sabah 08'den akşam 17'ye kadar, işkenceden yoruldukları için verdikleri onar dakikalık aralar söz dışı sürekli olarak falakaya yatırılmıştır. Ortalama sekiz saat süren bu korkunç işkence sonunda İrfan Uçar arkadaşın ayakları parça parça olmuş, göğüs kafesi çatlamış, kaburga kemikleri kırılmış, vücudunun çeşitli yerleri cop ve sopa ile zorlanmak suretiyle yaralanmıştır. Bütün bunlara rağmen İrfan Uçar arkadaşın devrimci dayanıklılığını ve gururu nu kıramayan sadist işkenceciler geriye dönmüşlerdir. Ancak İrfan Uçar arkadaşın fizikman işkence yapılabilecek durumu kalmamıştır. Bu nedenle işkenceye son verilmiştir. Daha sonra Necmi Demir arkadaş boy hedefleri olmuş, aynı gün saat 12'den 18'e kadar hiç ara verilmeksizin aynı şekilde sürdürülen işkenceler sonucunda odada kan bulaşmadık yer kalmamıştır. (Bunu takip eden günlerde altepe'de Mahir Çayan arkadaş yaralı olarak ele geçmemiş olsaydı şimdi karşınızda konsolosu kurşuna dizen kişi olarak İrfan Uçar veya Necmi Demir arkadaş bulunacaktı) Eylemlerine katılmamış olmasına rağmen THKO ile ilgili olarak arandığı için Necmi Demir arkadaşında bulunduğu evde gizlenen İrfan Uçar arkadaşın durulu "demokrasi" maskesi altında sürdürülen faşist yöntemleri en iyi sergileyen bir belgedir. Necati Sağır ve İlkay Demir arkadaşlar üzerinde de sürdürülen bu ("Demokratik ifade alma(I)") yöntemleri Ulaş Bardakçı ve Ziya Yılmaz arkadaşların yakalanmalarıyla bu kez onları da içine almış ve aynı operasyon işlemi onlarada tatbik edilmiştir.

Bu anlattıklarımız emniyetin işkencehanelerinde geçenlerin ancak bir kısmıdır. Yüzlerce devrimcinin bu işkence odaları bıb duvarlarında kurmuş kanları vardır. Meselenin en acı ama gerçek olan tarafıda şu anda sıkı yönetim mahkemelerinde açılmış olan davaların iddianameleri bu şartlarda zorla imzalatılan ifadelerle dayanmaktadır. Türkiye'nin en ücra köşelerine kadar herkesin bildiği ne yazıkki mahkemeniz karşısında "dpsyada mevcut deliller muvacehesinde" veya "bu tesir ve tazyikin gerçeği söyletme" gayesine matuf olarak mı, yoksa şu veya bu şekilde

ifade almak maksadıyla mı yapıldığını tesbiti imkan dahilinde bulunması" gerekçeleriyle hiç dikkate alınmamıştır. Sadece bu bile mahkemenin kararlarına gölge düşürecek bir olaydır.

Emniyette THKP_C üyesi olan veya olmayan bütün arkadaşlara yapılan bu baskılar, işkenceler kısmen arka plandan fakat gizlemeye bile lüzum görülmeden askeri savcılar tarafından yürütülmüş ve yönlendirilmiştir. İstanbul emniyet müdürlüğünden alınmamızdan sonra, da sürdürülen baskılar ve aleyhimizde ifade emzalattırılan yöntemleri, ile emniyetteki yöntemler arasında ki benzerlik ve paralellik bunu doğrularb mahiyettedir.

İşte THKP_C üyeleri olan bizler, ve de bu davada yargılanan öteki arkadaşlar, emniyet savcı ikilisinin düzenlediği bu komlo ve provakasyonların oluştuğu, düzmece bir iddianame ile mahkeme huzuruna çıkarıldık. Bütün bu koploların başı, baş sorumlusu ve tertipçisi, işkenceleri düzenleyen, provakasyonları yöneten kişi bu mahkemenin iddia makamını işgal eden, (evet işgal eden İ), hukukçulukla uzaktan yakından ilişkisi olmayan "savcıdır" .

Atatürk'ün devrimciliğini inkar ederek . "Atatürkçülük" paravanası arkasında gizlenen bu şahsın ne Atatürkçülükle, ne hukukçulukla uzaktan yakından hiç bir ilgisi yoktur. Doktor raporlarını tahrif edecek kadar gözü dönmüş, devrimci ve yurtsever düşmanı, bir tahrifci ve komplocudur o İ.

II) SON TAHKİKAT ve DUEUŞMALAR

Mahkemenin ilk duruşmasında, bu mahkemenin kuruluş biçiminin anayasaya aykırı ve emir kumanda zincirine tabi olduğunu belirtmiş, bu nedenle güvenimizin olmadığını söylememiştik.

Bütün devrimcilere, yurtseverlere rapası yoğun bir terörün uygulandığı, ülkenin en yurtsever evlatlarının öldürüldüğü, en ağır işkencelere maruz kaldığı, hapishanelere tıkıldığı, halkımızın en temel hak ve özgürlüklerinin "lükstür" gerekçesiyle rafa kaldırıldığı bir ortamda, kuruluş biçimi anayasamıza aykırı olan emir kumanda zinciri içine giren bir mahkeme heyetine elbette güvenimiz olamazdı.

Nitekim, duruşmaların cereyan ediş tarzı, ve mahkeme heyetinin tutumu, bizim ne kadar haklı olduğuluzu ortaya koymuştur.

Bir kere, bu mahkeme heyeti:

1 Kuvvetler ayrılığı ve yargı organlarının bağımsızlığı ilkesine aykırı olarak, emir kumanda zincirine tabidir.

2 Bütün duruşmalar boyunca, mahkeme heyeti, kendisini taraf olarak görmüş ve tarafgir olarak hareket etmiştir.

a) Bu mahkeme heyeti işkenceyi doğal karşılamaktadır.

b) Savunma hakkımızı sözde gerçeklerle kısıtlamıştır.

c) Mahkeme tytanakları sağlıksızdır.

d) Lehimizde ifade veren, beyanlarda bulunan şahitlere endirekt yolla baskı yapılmıştır.

e) Avukatlarımıza duruşma boyunca baskı yapılmıştır.

f) Sürekli olarak, savcının provakasyonlarına zemin hazırlanmıştır.

I Bu Mahkeme Emir Kumanda Zincirine tabidir

Bu mahkemenin kuruluş biçimi ve kaynağı, 1961 Anayasının ruhu olan kuvvetler ayrılığı ilkesine ve de yargı organının bağımsızlığı ilkesine aykırıdır (Bu gerçek ayrıca izah edilecekler).

Mahkeme heyeti, bu objektif gerçeklere rağmen, kendisinin bağımsız bir

organ olduğunu iddia etmiştir. Ancak, bu iddiasının en iyi tekzibi mahçeme heyetinin kendisine takdığı addır. Mahkeme heyetinin kendisi için takdığı ad: İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 no'lu Askeri Mahkemesidir. Bizzat kullandığı bu adla, mahkeme heyeti, emir kumanda zincirine bağlı olduğunu tasdik etmiştir.

2) Bütün Duruşmalar Boyunca Heyeti Tarafgir bir Tutum içinde olmuştur.

Sırayla açıklıyalım:

a) Bu mahkeme heyetine göre işkence soruşturmanın bir gereğidir (Hazırlık ve ilk tahkikatın bir aracıdır)

Bu mahkeme heyeti, işkenceyi hazırlık ve ilk tahkikatın doğal bir aracı olarak kabul eden kişilerden oluşturmaktadır.

Mahkeme heyeti işkence gördüğümüzü ispatlayabilmek için adli tıbbi sevkimiz talebimizi, şu gerekçe ile reddediyordu: "Dayak iddialarının tahkikinde netice bakımından bir fayda olmadığını, çünkü dayağın doğruyu söyletmek için mi yoksa yanlış beyanlar almak için mi atıldığının tesbiti imkan olmadığını, bu bakımdan tesbitine lüzum olmadığı."

Yani bu karara göre, doğruyu söylemek için yapılan işkence meşrudur: Hukuka uygundur.

20. Yüzyılın üçüncü çeyreğinin dünyasının Türkiye'sinde, işkenceyi meşru kabul eden hukuki mahkeme (I)

Bu karar, Türk ve Dünya hukuk tarihine kapkara bir leke olarak geçecektir.

İşte adaletli, tarafsız, bağımsız sıkı yönetim Komutanlığının 3 no'lu askeri mahkemesi (I)

Eğer bu mahkeme Anayasal bir kuruluş olsa idi, bu karar açıkca böyle bir karar almaya cesaret edemezdi. (Ayrıca alamazdı da)

Bu mahkeme heyeti, bu kararın, anayasaya aykırı olduğunu, dünya hukuk tarihine kapkara bir leke olarak geçeceğini bilmekte midir?

Tabiki bilmektedir.

Ancak, başlı olduğu İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının tutumunu meşru göstermek zorunda olduğundan dolayı bu heyet, bu kararı almak zorundaydı.

Ve başlangıçta bu ara kararı ile mahkeme heyeti niteliğini açıkca ortaya koyuyordu.

B) Savunma hakkımız sözde gerekçelerle kısıtlanmaktadır.

Bütün mahkeme boyunca, ~~gerekçelerle~~ (Sorgudan şahitlerin dinlenmesine, delillerin değerlendirilmesine) kadar) savunma hakkımız süreki olarak kısıtlanmıştır.

Savcının bize yönelttiği gerçek dışı ithamlara karşı, bizim, davaya ilişkin sözlerimiz, "Ajitasyon, propaganda yapıyorsunuz" veya "dava ile ilişkisi yoktur" gerekçeleriyle sürekli olarak kesilmiş ve konuşulmamıştır.

Oysa bir kere bizim ajitasyon yapmamıza imkan yoktur. Türkçesi kışkırtma olan ajitasyon kitlelere yapılır. Biz ajitasyonu kime yapacağız? Mahkeme heyetine mi, yoksa savcıya mı?

Bırakın ajitasyonu, bizim zapta geçen sözlerimiz bile sansürlü basında veya TRT'de yer almamıştır. Veya değişikliğe uğramıştır. Gerçek ajitasyonu bol bol savcı yapmış, TRT'ye ve sağcı basına bol bol, provakatör edasıyla demeçler vermiştir.

Bu şartlar altında bizim ajitasyon yaptığımızdan söz edilemez.

Gerçeklerin bile söylenmediği ve kamu oyuna durutulmadığı, bir ortamda ajitasyondan bahsetmek gayri ciddi bir iddiadır.

Mahkeme heyeti, gerçeklerin ortaya çıkması için, kendisine düşen görevi uydurma bir ajitasyon iddiası ile yerine getirmiştir.

İkinci olarak (esas önemlisi), savunma hakkımızın, "Söylediklerinizin dava konusu ile ilgisi yoktur" gerekçesiyle kısıtlanmasıdır.

Mahkeme heyeti bu siyasi davaya konu olan bütünün parçaları niteliğindeki münferit olayları, başlı başına deva konusu olarak ele alıp, davanın siyasi ve bütün niteliğini bir yana iterek, adli bir zabıta konusu imişçesine "filanca olayda var mıydın, yok muydun" veya "şöyle davranmışsın, doğrumu, sadece onu söyle" gibi gerekçelerle savunmamızı engellemiştir. Diğer taraftan ise savcı, olaylarını, adi zabıta vakaları olmayıp politik hedeflere yönelik olduğunu, söylemiş ve hakkımızda 146. maddeye göre ölüm cezası istemiştir.

Bir olayı anlatırken onun nedenlerini, şartlarını birer birer ortaya koymak, sanığın en tabii hakkıdır.

Ancak mahkeme heyeti garip (I) bir öcecilik ile bütün bunlara hiç dikkat etmeden savunma ve söz söyleme hakkımızı ihlal etmiştir.

Sonrada, sorgularımız sırasında, yukarıda anlattığımız şekilde içine düştüğü paradoksu unutarak, dünyanın en pişkin tavrı ile nutuklar vermiş, "savunma hakkımızı en geniş şekilde... Türk Milleti... vs." sözlerini ağzından ve de zabıtlardan eksik etmemiştir.

c) Mahkeme Tutanaqları Sağlıksızdır.

Mahkeme baş yargıcı gerek sorgumuz sırasında, gerek şahit ifadeleri üzerine konuşmalarımızla ve de gerekse delillerin değerlendirilmesi sırasında, sürekli olarak, söylediklerimizi tutnaklara ya eksik, ya da başka anlamlara yol açacak bir şekilde geçirmiştir. Çok kere de, söylediklerimiz, tutanaklara geçmemiştir.

Bu durum sadece bizler için değil, avukatlarımız ve de lehimizde bazı beyanlarda bulunan şahitler için de söz konusu olmuştur.

Bütün bunları teker teker avukatlarımız müdafaada ortaya koyacakları için, biz sadece bu konuda bir örnek vereceğiz.

Şahit Perihan Bele'nin ifadesi sırasında, avukatlarımızın Nebil Varuy, "bizim Refet Bele'ye saygımız vardır. Çünkü I. Kurtuluş Savaşımızda bu vatan için mücadele etmiştir. Biz de I. Kuvayı milliyecilerin izindeyiz" şeklinde bir konuşmanın aramızda geçip geçmediğini şahitten

sorulmasını istedi.

Hakim avukatlarımızın bu kararını reddetti. Ve kendisine hala talebinde ısrar edip etmediğini sordu. Avukatımızın ısrar ettiğini bildirdi. Bunun üzerine mahkeme aldığı ara kararıyla "bu sorunun dava konusuyla ilgisi olmadığı" gerekçesiyle talebin reddi, ve de "mahkemeyi başka mecraya (I) sokmak" istediği gerekçesiyle Nebil Varuy'u dışarıya attı. Bunun üzerine biz, "bir yandan dava ile ilgisi yoktur diyorsunuz, öte yandan Mete Has'a aynı mealde soru soruyorsunuz." dediğimizde, duruşma hakimi acele olarak, "çünkü Mete Has'ın savcılık ifadesinde bu sorduğum konu vardır" oysa Peri han Bele'nin ifadesinde avukatımızın söylediği husus yoktur" diyerek bir ara kararının gerekçesini açıkladı.

Ne yazık ki mahkeme heyetinin tarafgirliğine kılıf giydirmek için ileri sürdüğü bu gerekçe sağlam temellere dayanmıyordu.

Çünkü, P. Bele'nin savcılık ifadesinde, avukatımızın belirttiği husus çok açık bir şekilde yer alıyordu.

d) Lehimizde Beyanda Bulunan Şahitlere İndirekt Şekilde Baskı Yapılmıştı ve Müdafaa Tanıklarımız Dinletilmemiştir.

Şahitler, mahkeme heyeti ve özellikle duruşma hakimi tarafından savcının iddialarını ispatlayacak kişiler olarak düşünülmüştür. Şahitlerimiz lehimizde daha doğrusu gerçeği ortaya koyan beyanları duruşma hakimi tarafından zapta geçirilmemiş, zapta geçirilmesi için yaptığımız itirazlar cevapsız bırakılmış, ya da şahitlere soruyu tekrar telkini nitelikte yönelterek savcının iddialarına uygun cevaplar almaya çalışmıştır.

Teşhis yaptırılacağını düşünerek, gazetelerde aynı sıra ile onlarca kere çıkan fotoğraflarımızdan daha değişik oturmayı istediğimizde, buna sözde gerekçelerle karşı çıkmıştır.

Duruşma azıbları, bütün yanlışlarına, eksiklerine rağmen, şahit ifadeleri sırasındaki mahkeme heyetinin ve özellikle duruşma hakiminin tarafgir tutumunu sergileyecek niteliktedir.

Şahitlerin birbirleri ile çelişen ifadeleri, ya görmemezlikten gelinmiş, ya da uygun bir biçimde çelişme ifadesi uyandırılmaya çalışılmıştır.

Lehimizde ifade veren şahitlere ise, ifadelerinde çelişki yaratmak için telkini nitelikte sorular sorulmuştur. "atta bazı şahitler tevkiif edilmele tehdit edilmiştir.

Bazı arkadaşların durumunda önemli değişiklik yapacak müdafaa şahitlerini dinletmek istediğimiz mahkeme heyeti tarafından gerekçesiz olarak reddedilmiştir. Tevsi tahkikat için mehil taleplerimizin arkasından müdafaa şahitlerimizin de reddi mahkeme heyetinin tavrını iyice gözler önüne sermektedir.

e) Avukatlarımıza Duruşma Boyunca Basık Yapılmıştır.

Önceleri, avukatlar, mahkemenin normal şartlarda yürütüldüğü ve kararların usulüne uygun olarak verildiği sanısını yaratmak için, mizansenini tamamlayan bir parça olarak düşünülmüştür. Ancak, avukatlarımızın duruşmalar süresince yapılan usulsüzlüklere, savunma haklarımızın kısıtlanmasına, kısıtlanmasına, tavır almaları, avukatlarımızın üzerine direkt ya da indirekt çeşitli baskıların,

yapılmasına yol açmıştır.

Avukatlarımızın duruşma usulüne yönelik itirazları "mahkeme heyetinin işlerine karışmak" şeklinde nitelendirilmiş, zapta geçirilmeyen ya da tahrif edilerek geçirilen konulardaki itirazları ise, avukatlarımızı mahkeme salonundan atmak şeklinde neticelenmiştir. Haklarında barolar birliğine çeşitli şikayetler yapılmıştır. Bunlarla da yetinilmemiş, başka bir davadaki davranışları bahane ederek, beş avukatımız nezarehane altına alınmıştır. Halen 2 avukatımız tutuklu bulunmaktadır.

f) Sürekli olarak savcının provakasyonlarına zemin hazırlanmıştır.

Savcılar daha ifadelerin alınması safhasında bize karşı tavırlarını işkenceleri bizzat yöneterek, alınan ifadeleri tahrif ederek, belli etmişlerdir. Raporların değiştirilmesinden, sağ basına ve TRT'ye manşet olacak nitelikteki her türlü yalan haberin planlıca hazırlanmasına, kadar bir dizi komploları içermektedir.

Ön yargısız ve tarafsız mahkeme heyetinin bu tip komplolara karşı tavrı bunları engellemek şeklinde olurdu.

Ancak, mahkeme heyetinin ve özellikle duruşma hakiminin tavrı, bu davranışlara prim verir nitelikte olmuştur. Giderek savcılarının "bu önemli görevini" yüklenen duruşma hakimi savcılarının her türlü tahkir, tahrik, ve provakasyonlarına toz kondurmaz olmuştur. Hatta duruşmalardaki, hukuki ve kamuni itirazlarımızı vesile ederek, mahkemeyi propaganda kürsüsü haline getirmiştir.

Savcıların duruşmalarda dava konusu dışında şeylerle ilgilenmelerinden kanunsuz, usulsüz çekişmelerine ve söz almadan konuşmalarına kadar hiçbir konuda savcılara karşı tavrı almamışlardır.

İşte biz bu şartlar altında hukuka uygun (I) olarak mahkeme edildik. Bu mahkemenin vereceği kararın hukuka uygunluğunu düşünebilmek için hatırı sayılır derecede saf olmak gerekir.

Baştan beri açıkladığımız olgulara dayanarak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bu mahkeme, politik mercilerce hakkımızda önceden verilmiş ve de kamu oyuna ilan edilmiş olan ölüm cezalarına hukuki kılıf giydirmenin bir amacından başka birşey değildir. Nitekim, bu mahkeme duruşmanın başından itibaren kadar süregelen çok açık tarafgir tutumunu gizlemeye dahi lüzum görmemiştir. Yani bu mahkeme politik mercilerin çok önceden aldığı karara peşinen "hukuki" bir kılıf geçirmiş, yargılamaya ondan sonra başlamıştır.

Biz işte bu nedenle, bizi yargılayan ve peşinen ölüm cezalarına çartıranların özde oligarşi olduğunu söylüyoruz.

Hiç şüphe yokki bu mahkemenin anlattığımız tavrı adalet tarihine kapkara bir leke olarak geçecektir. Ve bu kapkara lekenin gerçekten adil, hukuka saygılı ve dürüst hakimler camiasının (ki Türkiye'de bu nitelikte hakimler de vardır) pırıl pırıl ışığına gölge düşürmesi ihtimalinin varlığı bile tek kelimeyle üzücüdür.

Özetlersek:

Kellelerimizi "usulüne uygun, adil, hukuki" bir gerekçeyle kopartabilmek

amacıyla düzenlenmiş ve özde hakim sınıflar tarafından sahneye konan bu oyunun "Son tahkikat safhası" da böyle bitmiş olmaktadır.

Oyunculuk yetenekleri hayli zayıfda olsa oyunu başarı (I) ile sonuçlandırıp bildikleri için savcı ve hakimleri alkışlayabiliriz artık ! ...

BÖLÜM X. SAVCILIK MAKAMININ, BİZİM STRATEJİK HEDEFİMİZİN MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM DEĞİL DE PROLETERYA DİKTASI OLDUĞU ŞEKLİNDEKİ İDDİASI GERÇEKLERE AYKIRI BİR SPEKULASYONDUR ?

İddianamenin iki temel iddiasından biri olan bu iddia, gerçeklere aykırı mesnetsiz, tamamen politik mülahazalarla yapılmış olan, zorlama bir iddiadır. Bu iddia, her şeyden önce ülkemizin realitelerine sosyal bilimlere ve ve bilimsel sosyalist teoriye, aykırı, boş ve ciddiye alınmayacak bir spekülasyondur.

Açıklayalım. (aslında, daha önceki bölümlerde yaptığımız açıklama soruna aydınlık getirmiştir. Ancak, bu bölümde, sorunu dahada somutlaştırarak açıklayacağız.)

I Bir Kere Bi İddia, Ülkemizin Realitelerine Aykırıdır.

Proleterya diktatoryasının tesisi sadece, iki tip ülkeler için söz konusu olabilir. Bunlardan birincisi, 19. Yüzyılda, burjuva demokratik devrim aşamasından, sanayi devriminden geçmiş, büyük çapta üretimi gerçekleştirmiş, bugün emperyalist aşamada olan büyük kapitalist ülkelerdir.

İkinci tip ülkeler ise, 20. Yüzyılda sömürge ve yarı sömürge ülkeler olarak girmiş, ancak bu döneme Millî Demokratik devrim zafere ulaştırmış, uluslaşma sürecini tamamlamış, Millî demokrasi ekonomisinde büyük çapta üretimi gerçekleştirmiş, gerek, nicelik gerekse nitelik yönünden güçlü ve örgütlü işçi sınıfının mevcut olduğu ülkelerdir.

Her iki tipin ortak özelliği, ekonomide sanayileşmeyi sağlamış, uluslaşma sürecini tamamlamış, proleterya diktatoryasının kurabilecek kadar örgütlü bir işçi sınıfına sahip, bağımsız ülkeler olmalarıdır.

Ancak, bu niteliklere sahip ülkelerde proleterya diktatoryasının tesisinin iki maddi ortamı vardır. Dolayısıyla ancak bu ülkeler sosyalistlerin stratejik hedefi proleterya diktatoryası olabilir. Kaldı ki, emperyalist kapitalist bazı ülkelerin Marksist partileri, yene time geldikleri zaman, proleterya diktatoryası kuramayacaklarını, sosyalist düzeni proleterya diktatoryası aracılığıyla tesis etmeyeceklerini açıkca ilan etmişlerdir. Bu olur mu? olmaz mı, bunun tartışması ayrı bir konudur.

Burada bizim belirtmek istediğimiz esas mesele proleterya diktatoryasının kurulabilmesi için ülkenin üretici güçlerinin erimiş olduğu seviye ve işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesi, bu diktatoryayı kurabilecek seviyede olmalıdır. (Yani ülke sanayi ülkesi olmalıdır.)

Oysa ülkemiz, başta da belirttiğimiz gibi, emperyalist boyunduruk altında olan, uluslaşma sürecini tamamlayamamış ekonomisi tarıma dayalı bir yarı sömürge ülkedir. Bu nedenle ülkemiz proleterya diktatoryasının tesis etmenin maddi ortamı mevcut değildir. (Maddeten imkansız) Böyle ülkede proleterya diktatoryasının tesisi için mücadele etmekten bahsetmek, iktisat, sosyoloji, siyaset bilimi gibi sosyal bilimlerde, ülkemizin gerçeklerine de aykırı düşer.

İmkansız olan bir şey içinde kimse mücadele etmez.

Bütün bunların dışında, proleterya devriminin bağımsız ülkelerin bir sorunu olduğunu belirtmiştik

Ülke demokratik devrim sürecini tamamlamış, büyük çapta üretimi gerçekleştirmiş, güçlü bir kapitalist ekonomiye ve de bi tip bir diktatoryayı tesis edebilecek güçte:, örgütlü bir işçi sınıfı sahip olsa bile, eğer ülke bağımsız değilse, yine de proleterya diktatoryasının tesisinden söz edilemez

Bunun en somut örneği, II, Cihan Harbinin emperyalist kapitalist ümesi Fransadır.

Ülke Alman emperyalizminin işgali altına girince, Fransız komünist parti'sinin gündemindeki proleterya devrimi sorunu bir anda gündemden silinmiştir. Partinin gündeminde artık proleterya diktatoryası, değil, Alman emperyalizmi ne karşı "Milli Ayaklanma", "Milli Bağımsızlık" savaşı yer almıştır. O zamana kadar ülkede baş çelişki olan "proleterya burjuvazi" çelişkisi, Alman emperyalizmi ve işbirlikçi, gerici Vichy Hükümeti arasındadır. Fransız Komünist Partisi Ulusu, Alman emperyalizmine karşı mücadeleye çağırarak, Milli cephenin bayraktarlığını yapmıştır. Sosyalist veya sosyalist olmayan bütün Fransız yurtseverliğinden kurulmuş olan Milli cephe Alman emperyalizmini ülkeden kovarak, Fransız Komünist Partisinin de içinde yer aldığı bir milli koalisyon hükümetini işbaşına getirmiştir. (Fransız Komünist Partisi'nin proleterya diktatoryası için değilde milli bağımsızlık için mücadele etmesi, anarşist sendikalistler tarafından proleterya'ya ihanetle suçlanmıştır. Her şart altında her zaman proleterya devrimi için mücadele etmek sosyalistlerin görüşü değil, burada da belirttiğimiz gibi anarşist sendikalistlere aittir.)

Görüldüğü gibi, emperyalist kapitalist bir ülkede bile, eğer ülke bağımsız değilse, ülke sosyalistlerin hedefi proleterya diktatoryasını tesis etmeye yönelik değildir.

aldı ki, proleterya diktatoryasının maddeten imkansız olduğu, tarıma dayalı yarı sömürge bir ülkede yaşayan bizlerin stratejik hedefinin, proleterya diktatoryası olduğunu iddia etmek, hiç ama hiç ciddiye alınacak bir iddia değildir.

Türkiye gibi yarı sömürge Bir Ümleke Proleterya Diktatoryası için Mücadele Birliğimiz iddiası, Sahip Olduğumuz Dünya Görüşüne de Açıktır. Sosyalist teori, ütöpik değil, gerçekçidir. Bilim taşlarının (iktisat, sosyoloji, siyaset bilimi, felsefe...) köşe başlarına yerleştirmiştir. Bir başka deyişle sosyalist teori gücünü bilimden alır, Bu nedenle, bilime aykırı, imkansız olan bir şeyi mücadele hedefi olarak öngörmez.

Sosyalist teoriye göre, bir ekonomik ve sosyal düzen atlanmaz. Bu, olsa, olsa anarşist sendikalist gauchiste teorileri için söz konusu olabilir.

Marksist kesintisiz devrim teorisine göre, yarı sömürge ülke sosyalistlerinin stratejik hedefi, proleterya diktatoryası değil Milli Demokratik Devrimdir. Ancak, ekonomide, siyasette, kültürde, sosyal alanda, Milli ve demokratik dönüşler süreci tamamlandıktan ve bu tip bir diktatoryayı kurabilecek seviyede bilinçli ve örgütlü bir işçi sınıfı oluştuktan sonra sosyalist devrim, bu ülkelerin sosyalistlerinin gündeminde yer alabilir.

Bu bakımdan, bizim içinde bulunduğumuz şartlarda, stratejik hedefimizin proleterya diktatoryası olduğunu iddia etmek, bizzat eylem kılavuzu

kabul ettiğimiz sosyalist teoriye ~~erks~~ ters düşen bir iddiadır. Biz yarı sömürge bir ülkede yaşıyoruz. Eylem kılavuzumuz statejik hedefimizin milli demokratik devrim olduğunu göstermektedir.

3) Milli Demokratik Yönetim, Proleterya Diktatoryasının Özel Bir Biçimi veya Unsuru değildir. Bunlar ayrı ayrı iki ekonomik ve sosyal düzenin siyasi ifadeleridir.

İddia makamı, illede bizim hedefimizin proleterya diktatoryası olduğunu ispat edebilmek yani gerçeğe aykırı olan kendi savısını haklı çıkartabilmek için, bilimi tahrif ederek, milli demokratik devrimi,, proleterya devriminin, proleterya diktatoryasının özel bir biçimi veya türü olarak göstermeye çalışmaktadır.

Bilindiği gibi, proleterya devrimi, adı üstünde, işçi sınıfının devrimidir. Proleterya diktatoryasında, yönümde, tek sınıf vardır, o da proletaryadır. Ekonomide kapitalizm ilga edilmiştir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyet yoktur. Kültür, proletaryanın kültürüdür.

Milli Demokratik Devrim ise, tek bir sınıfın değil, bütün halk sınıf ve tabakalarının devrimidir. Dolayısıyla, milli demokrasinin devleti, tek bir sınıfın değil bütün milli sınıfların devletidir. Kültür, tek bir sınıfın değil, bütün milli sınıfların kültürüdür. Ekonomide, milli kapitalizmin ilga edilmesi değil, tam tersine onun gelişmesini engelliyen unsurların bertaraf edilerek geliştirilmesi söz konusudur. Üretim araçları, üzerinde özel mülkiyet vardır. Ancak, ekonomimizin kilit noktalarında devlet kuruluşları yer alır. Görüldüğü gibi, proleteryanın diktatoryasıyla, milli demokratik yönetim ayrı ayrı iki ekonomik ve sosyal düzenin siyasi ifadeleridir. Ve Milli Demokratik Devrimin öngördüğü, ekonomik ve sosyal düzen, 27 Mayıs Anayasasının öngördüğü düzenin ta kendisidir. Bundan dolayıdır ki, Yargıtay I. Ceza dairesi 969/39284 esas, 970/190 Karar numarasıyla Milli Demokratik Devrim Stratejisini Anayasaya uygun bulmuş, ulusca ulaşılması gereken hedefin Milli Demokratik bir düzen olduğunu belirtmiştir.

İddianamede, Milli Demokratik Devrim sadece sosyalistlerin, bir meselesi olarak ileri sürülmektedir.

1961 Anayasasının öngördüğü bir düzeni amaçlayan Milli Demokratik Devrimin niteliklerini belirttik. Mesele iyice açığa çıkmıştır. Bu devrim sadece sosyalistlerin değil, bağımsızlıktan ve demokrasiden yana olan bütün yurtsever ve demokratların ortak ve vazgeçilmez bir sorunudur. Bu nedenle, bu devrimin sadece sosyalistleri ilgilendirdiğini iddia edenlerin, politik tavırları, asla bağımsızlıktan, demokrasiden, 27 Mayıs anayasasından, ve Atatürkçülükten yana bir tavır olamaz.

Milli Demokratik Devrim, bütün bir ulusun sorunudur. Türkiye'li yurtsever ve devrimcilerin hedefi, 1919'da başlayan ve bir dizi dönüşümleri gerçekleştirdikten sonra, emperyalizm ve yerli müttefilere tarafından alaşağı edilen Türkiye Milli Demokratik Devrim sürecinin (Anadolu ihtilalinin) tamamlanması olmalıdır. Bir başka deyişle, anadolu, ihtilalinin sürekli kılınması, kendine yurtsever diyen bütün herkesin ortak hedefi ve baş sorunudur. (veya olması gerekir)

Savcılık makamının, proleterya diktatoryasından apayrı bir ekonomi politik sosyal düzeni öngören, sadece bir sınıfın değil bütün halk sınıflarının ortak devrimi olan demokratik devrimi akıl almaz bir şekilde

proleterya diktatoryasının özel biçimi olarak veya unsuru olarak göstermek te iberi sürdüğü tek sözde delil "Milli Demokratik Devrim, Marsist Leninist kesintisiz devrimdir" sözüdür.

Bu teorinin neyi ifade ettiğini daha önce açıklamıştık. Özetle, bu teori yarı sömürge ülke sosyalistlerinin stratejik hedefinin proleterya diktatoryası değil, de Milli Demokratik Devrim olduğunu belirtir. Bu teori, Milli Demokrasi uğruna mücadele, sosyalistlerin en önde mücadele etmelerini ön görür. Yoksa, iddia makamının iddia ettiği gibi, bu teori milli demokratik yöntemi, proleteryanın diktatoryasınının özel bir biçimi veya unsuru olarak görmez.

Milli Demokratik yönetim ile proleterya diktatoryasınının ayrı ayrı iki ekonomik ve sosyal düzenin ifadesi olduğunu anlamak için biraz iktisat ve sosyoloji bilmek kafidir. Bu nedenle, iddia makamınının bu ~~xxx~~, savı, ciddiyetten ve bilimsellikten uzak, bir politik spekülasyondur.

4) İddia makamı, stratejik hedefimizin proleterya diktatoryası olduğu şeklindeki iddiasını kanıtlıyacak hiç bir ciddi ve somut delil gösterememektedir.

Biz, bugüne kadar, defalarca, "Türkiye'nin baş çelişkisinin Amerikan Emperyalizmi işbirlikçi burjuvazi feodal unsurlarla bütün Türkiye halkı arasında olduğunu, 1919'da başlayan ihtilalini sürekli kılarak, "Tam Bağımsız ve Gerçektene Demokratik Türkiye'yi Bağlamak" olduğunu söyledik ve yazdık.

"Türkiye toplumun baş çelişkisi, proleterya ile burjuvazi arasındadır. Bu yüzden, stratejik hedefimiz sosyalist devrimdir; proleterya diktatoryası tesis etmektedir." şeklinde bizim tarafımızdan söylenmiş bir söz veya yazı kesinlikle bulunamaz ve gösterilemez. Bu konuda hiç bir ciddi kanuni ve somut delil göstermesine imkan olmayan, ve bu yüzden de göstereyemeyen iddia makamı, "Bunlar Marsist tir. O yüzden hedefleri proleterya diktatoryasıdır" şeklinde soyut, bilimin ABC'sine aykırı, sözümüz ona "gai" bir yorumla temelden sakat ve mesnetsiz olan savını kanıtlamaya çalışmaktadır. Bu saçma sapan, çürük hukuki hiçbir geçerliliğe sahip olmayan "gai" yorumunu kanıtlamak için bizim yazılarımızı ve sosyal bilimlere tahrif etmekten bize ait olmayan yazıları bize aitmiş gibi göstermeye, proleterya devriminin sorunlarına ilişkin sosyalist teorisyenlerin öngördükleri, zaman ve mekan mefhumunu bir yana iterek bizim stratejik hedefimizin meselesi imişcesine ileriye sürmeye kadar her yola başvurmaktadır.

Buraya kadar, görüşlerimizi açıklarken ve tahrifleri teker teker eleştirdik, ve sergiledik. (mesela "emek dergisinin Atatürkçülük görüşünün bizim görüşümüz gibi lanse edilmesi, devrim tanımının tahrif edilmesi...vs.)

Şimdi gelelim, iddia makamınının en önemli ve korkuçu tahrifine:

Bizim tarafımızdan kaleme alınmış "kesintisiz devrim" broşürü vardır. Bu broşür, geçtiğimiz dönemde, piyasada serbestçe satılan Marksist kitapların bir derlemesidir. Bu derleme Marksizmin, Marks, Engels'den Lenin'e kadar ki tarihi gelişimini incelemektedir. Yani 1850'lerden 1917'ye kadar ki sosyalist hareketin gelişimi ele alınmaktadır. Bu broşürün II. ve III. kesimlerinde ayrıca ayrıca ileride yayınlanacaktı. Önsözünde belirtildiği gibi, broşürün II. kesimi 1917 den yani sömürgecilik dönemine yani 1953'e kadarki gelişimine, III. kesimi de sömürgecilik döneminin

(yani 1953'den günümüze kadarki sürenin) meselelerini kapsayacaktı. Ve Türkiye'ye ilişkin strateji ve takdiklerimiz, önsözde belirtildiği gibi bu III. kesimde etraflıca açıklanacaktı.

Kesintisiz devrim broşürünün yayınlanan I. kesiminde yer alan sorunları takdik ve stratejileri, zaman ve mekân farklılığından dolayı, 1971'in dünyası ve 1971'in Türkiye'si ile uzaktan yakından hiçbir ilişkisinin olmadığı, olamayacağı açıkça belirtilmişti. Kesintisiz devrim I broşürünün önsözünde aynı şekilde şöyle diyorduk: "... Meseleyi üç kısımda inceledik. I. Kısım: Marks, Engels ve Lenin denemlerinin Devrim Teorisini içtiva etmektedir.

İkinci kısım, "İki Takdik" te formüle edilmiş olana Leninist Kesintisiz Devrim Teorisinin bizzat Lenin tarafından derinleştirilmesi; bu teorinin sömürge ve yarı sömürge ülkelerin pratiklerine uygulanması; Stalin'in yönetimindeki komintern'in ve Mao'nun, Lenin'nin bu önerisini ayrı ayrı yorumlamaları; kapitalist olmayan yol tezinin özü ve Milli Demokratik Devrim Teorisi bölümlerini içtiva etmektedir.

Üçüncü kısım ise, emperyalizmin ayırd edici özellikleri, Leninist önerinin yeni şartlar altında zenginleşip, derinleşmesi ve yarı sömürge ülkelerin devrim stratejisi, Küba devriminin devrimci ve revizyonist yorumları, Türkiye devriminin yolu bölümlerini kapsamaktadır.

Görüldüğü gibi, kesintisiz devrim I broşüründe anlatılanlar, Marks Engels ve Lenin dönemlerinin Marksist devrim teorisine ilişkindir. Türkiye devriminin yolu ise üçüncü kısımda, yani üçüncü broşürde anlatılacaktı. Kesintisiz devrim broşürüne numara konulmasının nedeni budur.

Bütün bu açıklamalara rağmen, iddia makamı bu gerçeği göz önüne almayarak, kendi çürük iddiasına kanıtlamak için, bu broşüre bol bol atıfta bulunmaktadırlar.

Hem de, bilimsel namusla bağdaşmayacak bir şekilde, korkunç tahrifler yaparak bu işi yürütmektedir.

Mesela Lenin'in 1905 Demokratik devrimi için öngördüğü model aktarılırsa yine bir dereceye kadar mazur görülebilir. Yanlış bir aktarma der geçeriz. Ama iddia makamı bizim eylemlerimizin stratejik hedefinin proleterya diktatoryası olduğu şeklindeki gerçeklere aykırı savına kanıt olarak, broşürdeki proleterya devrimi aşamasının hem de evresine ilişkin pasajları, bizim eylemlerimizin izlediği model olarak ileri sürmektedir.

Bkz. İddinamenin I2. Sayfası)

1, bilerek yapılan ard niyetli, korkunç bir tafriftir.

Bir kere ülkemizin yarı sömürge ve yarı feodal bir ülke olduğunu bu yüzden de stratejik hedefimizin milli Demokratik devrim olduğunu sosyalist devrim olduğunu her yerde ve her zaman belirttik.

İkinci olarak, iddia makamının o broşürden alıntı yaptığı pasaj 1917 proleterya ihtilalinin devrim aşamasına ilişkindir. Bilindiği gibi, devrim hareketi devrim ve devrim olmak üzere iki devreye ayrılır. Evrim aşaması, yılları, hatta on yılları alan çok uzun bir devredir. Devrim aşaması ise, birkaç günlük veya haftalık çok kısa süreyi kapsar. İddia makamı tarafından alıntı yapılan o bölümde iktidarı ele geçirme evresi olan, çok

çok kısa süreli devrim evresindeki bolşeviklerin eylemleri tasnif edilmişti.

İddia makamı bu kısma atıfda bulunarak, birkaç haftalık kısa bir süre içindeki (devrim aşaması içindeki) ihtilalin geçirdiği evreler bir yeri de bize tahsis (ederek (I) bizim mücadelemiz içinde bulunduğu evrenin, işçi sınıfınının sovyetik ayaklanmasınının iktidarı ele geçirmesinin bir kaç gün öncesi olan ~~taktik~~ taktik taarruz evresi olduğunu iddia etmektedir. Gerçekten bilimsel namusla bağdaşmayan bu korkunç tahrif'e o derece

gülmüş ve komik iddiaya karşı söylenecek hiçbir şey yoktur.

Akıl almaz tahrif ve iddiaya karşı bizim cevabımız buraya kadar izah ettiğimiz görüşlerimizdir.

Özetle tekrar edersek :

a) Bizim stratejik hedefimiz proleteryanın devrimi olan sosyalist devrim değil, bütün halkın devrimi olan Milli Demokratik Devrim dir. ve bu devrimin yolu, sosyalist devrimdeki gibi işçi sınıfınının sovyetik ayaklanmasından, değil, bütün ulusun yekvucut olarak emperyalizme karşı yürüttüğü uzun, dolambaçlı, milli kurtuluş savaşından (halk savaşından) geçer.

b) Biz stratejik hedefimiz olan Milli Demokratik devrimin iktidarı ele geçirme aşamasında değil, henüz daha başında, hazırlık safhasındayız. Devrim stratejimizi açıkladığımız bülteninde bu durum açıkça belirtilmiştir. O bültenimizde şöyle diyorduk: "Şu anda partimiz iktidarı alabilecek aşamada değildir....Biz bugün bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz...." Daha henüz hazırlık ve örgütlenme aşamasında olan bir örgütün iktidarı ele geçirme aşamasında olduğunu iddia etmek, hiç ama hiç ciddiye alınacak ve de üzerinde durulacak bir iddia değildir.

Görüldüğü gibi, iddia makamı, stratejik hedefimizin milli demokratik devrim değil, proleterya diktatoryası olduğunu kanıtlamak için tahrif edilmeyecek kadar açık ve kesin olan şeyleri bile tahrif etmektedir.

Pes doğrusu I

5) Özetlersek

Tarı-sömürge bir ülke olan Türkiye'mizde baş çelişki, burjuvazi proleterya çelişkisi değildir. Bu nedenle, bizim stratejik hedefimiz sosyalist devrim değildir.

Sosyalistler, stratejik hedeflerini, o ülkenin baş çelişkisinden kıkarırlar.

Ülkemizde baş çelişki, Amerikan emperyalizmi veyerli müttefikleri ile bütün Türkiye halkı arasındadır. Bu yüzden bizim stratejik hedefimiz milli demokratik devrimdir, 1919 da başlayan Anadolu ihtilalini gerçekleştirmektedir. Milli demokratik düzen, 27 Mayıs Anayasasınının "ulusça varılması gereken amaç" olarak öngördüğü, ekonomik, sosyal ve siyasi düzendir.

Şte bu sergilediğimiz görüşlerimizin tersini kanıtlıyacak hiçbir somut delil östermeyen iddia makamı, bu konuda tahrifat yöntemine başvurmuştur. Elbette aşvurabileceği başka yöntemi olmadığı için...

BÖLÜM XI. İDDİANAMENİN İKİNCİ TEMEL İDDİASI-BİZİM 27 MAYIS ANAYASASINI
TEBDİL, TAĞYİR VE İLGAYA TEŞEBBÜS ETTİĞİMİZ İDDİASIDIR?

Bu iddiada, birin temel iddia gibi, mesnetsiz, zorlama, çürük bir iddiadır. Bu iddia tamamen polirik mülhazalarla yapılmış bir spekülasyondur.

Bizim eylemlerimizin hedefi, milli ve demokratik bir nizama öngören 27 Mayıs Anayasasının tebdil, tağyir ve ilga etmek değil, tam tersine, hakim sınıflar tarafından fiilen çiğnenmiş, hale getirilmiş olan Anayasa düzenini tesis etmeye yöneliktir.

Bu nokta üzerinde daha öncede durmuştuk. Soruna bir kez de başka açıdan eğlelim.

A) 27 Mayıs Anayasası

Bilindiği gibi anayasalar, ülkelerin ekonomik, sosyal ve de siyasal düzenlerini yansıtan en temel hukuki belgeleridir.

Bu nedenle, 1961 Anayasası 27 Mayıs politik devriminin siyasal ve hukuki bir ifadesi olan belgedir.

Söylemiştik: 1950'de Amerikan emperyalizmine sırtlarını dayamış olan hakim sınıfların gayri milli partisi DP'nin iktidara gelmesi, Türkiye tarihinde tam bir dönük noktası olmuştur. DP'nin politik iktidarı ele geçirmesi, yıllardan beri sinsi el altından tezgahlanan, anti kemalist, karşı devrimin zafere erişmesi demektir. 1946'lardan hızla emperyalizmin kucağına kayan Türkiye-DP'nin iktidara gelmesiyle tamamen "arı sömürge bir ülke durumuna gelmiştir. Amerikan Emperyalizmi "hür dünyanın bekçisi" adı altında, yarı paravanası ile ekonomik, politik, ideolojik, askeri (NATO örgütü ile) kültürel hegemonyasının müttefiki yerli hakim sınıfların yadrimıyla hızla ülkemizde kurmaya başlamıştır.

Kemalist iktidarla, döneminden susturulmuş, sindirilmiş, olan ortaçağın feodal ideolojileri, bir anda, hızla gelişmiş, görülmedik bir yayılma alanına sahip olmuştur.

Bu dönem her alanda, ideolojik, politik, ekonomik kültürel... Alanlarda, gayrimilli olanın milli olana tam bir üstünlük sağladığı dönemdir.

Ama, emperyalizmin inraç maliolaşıkli demokrasiciliğin kökleşmesi, yerleşmesi, ve aynı zamanda ekonomik alanda yerli sermayenin merkezileşmesi, ve yabancı tekellerle bütünleşme sidir.

Bu dönem, oligarşinin anti kemalist karşı devrimi kökleştirdiği dönemdir. Oligarşik yönetim tarımında, ticaretle, sanayide ve bürokraside, en iyi kodamanların yönetimidir. Tarımda, ticaretle ve ekonomide feodal mütegalibenin, büyük tefeci bezirganların, (İşbirlikçi) tekeli burjuvazinin büyük bürokrasi ve ordu üst kademesinin, emperyalizmle bütünleşmesiyle ortaya çıkan yönetime sosyal bilim oligarşi adını vermektedir.

DP Emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve feodal unsurları, ordu üst kademesi ile bütün bürokrasinin oligarşik yönetimi iktidar partidir.

(Anti kemalist karşı devrim, sadece ekonomik yada politik alanda değil, her alanda ve kurumda tezgahlanmış ve kadrolaşmıştır. Öyleki, Kemalist ilerici geleneğe sahip Türk Ordusunun üst kademesi bu oligarşik yönetim dahil edilerek, (Namık Argüçler vs.) uzun süre ülkemizdeki devrimci milliyetçilerin büyük çoğunluğunu bağındıran Türk Ordusu bile nötralize edilmiştir. (edilmeye çalışılmıştır)

Ancak Türk Ordusu ne "atin Amerikadaki oligarşilerin temel dayanağı, ol-
muş marasim ve balo ordusudur, ne Yunan "aşist Cuntasınılayakta tutan
aristokrat kökenli subayların oluşturduğu Yunan Ordusudur, ne İran ve Af-
ganistanda Şah ve Emir'in insanlık dışı, ortaçağ yönetiminin vurucu gücüdür.

Türk Ordusunun geleneğinden emperyalizme karşı, dünyada zaferle sonuçlanmış
olan, ilk Milli Kurtuluş savaşı yapmaktadır.

Genellikle halk çocuklarından oluşan Türk subaylarının çoğunluğunun kare-
rekterini belirleyen ve anti emperyalizmdir, milliyetçiliktir.

Ordu ve bürokrasi içindeki, devrimci milliyetçiler, bu anti Kemalist karşı-
demrimé en sonunda kırmızı ışığı yaktilar. Ve oligarşi içinde yer alan bazı
Namık Argüç gibi üst kademedeki subaylar nötralize edilerek, 27 Mayıs 1960
hakim gerici ittifakın partisi DP alaşağı edildi.

27 Mayıs 1960 hareketi, Kemalist geleneğe yönelme hareketidir.

Türkiye devrimler tarihinde oldukça önemli ve şerefli bir yere sahip olan 27
Mayıs hareketi, yerli hakim sınıflara karşı, ordu ve bürokrasi içindeki aydın-
ların (Asker sivil aydın Zümrenin) ilerici, Milliyetçi bir harekettir.

Şte, 1961 Anayasamız asker sivil aydın zümrenin bu devrimci atılımının siya-
i ve hukuki bir belgesidir.

7 Mayıs Anayasası, her alanda milli ve demokratik, dönüşümleri öngören genel
atlarıyla milli demokratik anayasası olabilecek kadar devrimci muhtevaya sahi-
ip ilerici bir anayasadır.

ani, 27 Mayıs Anayasası mevcut sümürü ve zorbalık çarkının böylece sürüp gitme-
ini isteyenlerin ve bunu görev edinenlerin bugün lanse etgeme çalıştıkları
ibi, düzeni korumaya amaçlayan statik bir belge hiç değildir. Tam tersine onu
(yani düzeni) değiştirmeyi hedef alan ve sürekli gelişmeyi öngören (belirli
bir çerçeveyi içinde de olsa) dinamik bir rehberdir.

Anayasasının rengini belirliyen temel hak ve ödemler bölümünün ilk maddesi
le, bu ilerici muhteva bütün çıplaklığı ile ortaya çıkmaktadır.

İddianamede, artık bilinen nedenlerle bu maddenin yalnızca ilk fıkrasından
şöz edilmiştir. Halbuki, bu madde, 20. Yüzyılın ikinci yarısında nazik değımiyle
"Az gelişmiş" bir ülke olan Türkiye'de yalnızca klasik burjuva demokrasile
rindeki "özgürlük" kavramıyla yetinilmeyeceğini hiçbir tahrife imkan vermeden
rtaya koymakta, bireyleri özgürleştirmek insanının maddi ve manevi varlığını
eliştirmek için ekonomik ve sosyal yapıdaki, bütün engellerin kaldırılmasını
ngörmektedir.

Madde aynen şöyledir:

(Herkez kişiliğine bağlı, dokunulmaz, devredilemez, vazgeçilmez temel hak ve öz-
gürlüklere sahiptir. Devlet kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal adalet
ve hukuk devleti ilkeleriyle bağdaşamayacak surette sınırlayan, siyasi, ikti-
sadi ve sosyal bütün engelleri kaldırır; insanının maddi ve manevi varlığını
ğının gelişmesi için gerekli şartları hazırlar) (Madde 27 Mayıs Anayasasının
ne olup ne olmadığının belirleyen bu kısımda sadece iddianamede sayılan 36.
ve 40. maddeler olmadığı gibi, Anayasal düzende temel haklarda, kişisel mülki-
yet, miras ve özel teşebbüs kurma

hakları hiç değildir. 19. maddeden oluşan bu bölümde yalnızca 2 maddeden ibarettir. Öteki 17 madde, tamamen yoksul hak kitlelerinin özgürleşmeleri, maddi ve manevi varlıklarının geliştirilmeleri için temel hakları, ve bu yönde devletin sırtlandığı ödevleri belirler. Kaldıkta 36. ve 40. madde-lerde; "Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz. Ve özel teşebbüs kurma hürriyeti, kamu yararına amacıyla sınırlandırılabilir".

Hükümleriyle, diğer 17 maddenin oluşturduğu muhtevanın paralelinde sınırlandırılmıştır.

27 Mayıs Anayasasının öngördüğü Mili Demokratik Düzen " İktisat ve sosyal hayat adaletle tam çalışma esasına ve herkes için insanlık haysiyetine ya-
raşır bir yaşayış seviyesi bağlanması amacıyla düzenlenir" (madde 4I)
38, 38, 5I ve 52. maddelerle kırsal alanlarda feodal ilişkilerin tasfiyesi
ve yoksul köylü kitlelerin immanca yaşaması için gereken dönüşümler öngörülür.
26, 39, 40. ve 4I. maddelerde ekonomide kapitalist kuruluşların alanı sınırla-
narak kilit noktalarında devlet kuruluşlarının egemenliği öngörülür.
Ve emperyalizm çağında geri kalmış bir ülkede kalkınmanın tek çaresi olan
ağır sanayinin kurulmasına yol açılır. 42, 43, 44, 45, 46, 47 ve 48 inci maddeler
le işçi sınıfı ekonomik ve demokratik hak ve özgürlük tanınmış ve bunlar dev-
lete ödev olarak verilmiştir.

Gerekçedeki deyişse "çalışmanın değerlendirilmesi ve toplumda gerçek de-
ğerini alması Türkiye Cumhuriyetinin niteliklerinde bir olarak kabul edil-
miştir" (Türk Anayasaları ve Anayasa mahkemesi kramaları, hazırlayanlar:
B. Tanör, T. Beygo, 1966, sayfa 88)

35, 49, 50 ve 52 inci maddelerle geniş halk kitlelerinin en doğal hakları
olan yaşama, beslenme, tıbbi bakım, eğitim sorunlarının çözümü devlete bir
görev olarak verilmiştir.

Özetlersek, anayasal düzen, 27 Mayıs Hareketinin devirmeyi amaçladığı, sayıları
bir avuç olan hakim sınıfların gayri milli anti demokratik sömürü düzeni as-
la değildir. 27 Mayıs hareketinin amaçladığı ekonomik ve sosyal düzen bir
rehber niteliğindeki Anayasada belirlenen milli demokratik düzendir.

Günümüzde "emalizm (Atatürkçülük) nasıl gerçek niteliğinden soyutlanmaya
milli kurtuluşçu özü unutturulmaya çalışılıyorsa, 27 Mayıs devriminin ürünü
olan 27 Mayıs Anayasası da gerçek devrimci özünden koparılmaya, bütünlüğü pa-
lanmaya ve kökten değiştirilmesini emrettiği mevcut düzenin koruyucusu ola-
rak göstereilmeye çalışılmaktadır.

Nitekim iddia makamı, Anayasasının işler hale getirilmesi için mücadele eden
kizleri "Anayasayı devirmeyi teşebbüsle" suçlarken, sömürü düzeninin koruyucula-
rının izinden gitmiş ve ferdi mülkiyet, özel teşebbüs unsurlarını Anayasal
düzenin temel unsurları gibi göstermiştir.

İddianamede, Anayasayı mevcut düzenin koruyucusu gibi göstererek bizi, Anayası-
yı ihlalle suçlayan savcı, duruşmalar süresince bu çürük iddialarının nasıl
sıl çıktığını görünce, esas hakkında bir müteleada 180 derecelik bir dönüşle
"Anayasamızın sosyal bir demokrasiyi benimsemiştir" demek zorunda kalmış-
tır. Bu tavrı ile savunmamazı hayli kolaylaştıran savcının gerçekleri itiraf
etmek zorunda kaldıktan sonra bile, "cezai suça

uydurmak çabası içinde nasıl akıl almaz tahriflere giriştiğini daha önce gördük.

Gerekçesinde, "iktisadi alanda zayıf ve tabii durumda olan geniş halk tabakalarının yaşama için zaruri olan ihtiyaçları yerine getirilmedikçe, milyonlarca insan, çalıştığı veya çalışmaya amade olduğu halde, insan gibi yaşama şartlarına sahip olmadıkça, Amerikan ve Fransız insan hakları beyannamelerinden buyan, demokratik hayatta bayrak haline gelmiş olan klasik hürriyetler kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur." (ibid, S.97) diyerek klasik hürriyetlerin ancak bu milli ve demokratik düzende bir anlam ifade edeceğini koyan anayasanının öngördüğü düzen nasıl gerçekleştirecektir?

Büyük halk kitlelerini IO. maddenin öngördüğü gibi özgürleştirecek olan bu ekonomik ve sosyal yapıyı kurmak, onun zıddı olan mevcut ekonomik ve sosyal yapıyı kırmakla mümkündür. Ekonomik üstünlüğün verdiği avantaj yanında, on yıllık siyasi iktidar tecrübesiyle de toplum hayatının bütün alanlarında kök salmış olan gerici ittifakın masxı direnci nasıl kırılmış olacaktır.?

Anayasa bir yandan hakim teminatı, çift meclis anayasa mahkemesi, Danıştay, Özerk TRT ve Üniversiteler vb, gibi kurumlarla siyasi iktidarın gücünü sınırlarken, öte yandan geniş halk kitlelerinin bilinçli ve örgütlü bir biçimde yönetimde söz sahibi olmalarının, hakim sınıfların direncini kırmanın gerçek garantisi olduğunu öngördüğünden geniş bir siyasi ve kişisel hak ve özgürlükler sistemi getirmektedir. Bu özgürlet ortamında sorunlar enine boyuna tartışılacak çeşitli halk sınıf ve tabakaları bilinçlenip örgütlenecek ve demokratik kurallar içersinde egemenliklerini kullanarak, sömürücü azınlığın direncini yıkacaklardır.

Anayasal milli ve demokratik düzenin tesisi süreci içinde de kişisel ve siyasal klasik hürriyetler yepyeni bir anlam kazanacak, insan maddi ve manevi varlığını geliştirme olanaklarına kavuşarak özgürleştirecektir.

"Bütün fertlerini, kaderde, kıvançta ve tasada ortak, bölünmez bir bütün halinde, milli şuur ve ülkü altında toplamak", "Ve milletimizi dünya milletleri ailesinin eşit haklara sahip şerefli bir üyesi olarak milli birlik ruhu içinde daima yüceltmek" şeklinde anayasanın başlangıcında belirlenen amaç böylece gerçekleşecektir.

27 Mayıs hareketi ve onun oluşturduğu devrimci kadro, bir takım hukuki özerk, Anayasal kurumlarla, hakim yerli sınıfların politik egemenliğine son verebileceği düşüncesiyle alt yapı düzenlemelerine gitmedi. Daha doğru bir deyişle, ülkenin ekonomik, politik, kültürel, sosyal... bütün alanlarına kollarını uzatmış olan emperyalist ahtopottan dolayı bu düzenlemeleri yapamadı.

Ülkede hiçbir yarı sömürge ülkede olmayan ilginç bir durum ortaya çıktı. Bir yandan, yerli hakim sınıfların politik gücü sindürülmüş, pusterulmuş ve milli ve demokratik bir anaya yürürlüğe girmiş, ate yandan bu anayasanının öngördüğü nizamla tamamen çekişen ekonomik yapı varlığını sürdürmektedir.

B) Ap'nin İktidara Gelmesi ve 27 Mayıs Anayasasının Fiilen İşlemez Hale Getirilmesi:

Bu durum, bir süre sonra hakim gerici ittifakı harekete geçirmiştir. Hakim gerici ittifak, yavaş yavaş 27 Mayıs devrimci kadrosu içinde çelişki çelişkiler yaratmaya, ajanlarını sokmaya ve bu kadroyu birbirine ne düşürmeye başlamıştır.

Bir süre sonra ekonomide egemenliğini sürdüren hakim gerici ittifak, türlü kumpas ve dalaverelerle iktidarı ele geçirdi. Hakim gerici ittifakın yeni partisi (DP' nin devamından başka bir şey olmayan) AP tek başına ülkeye iktidar oldu.

AP yönümlü ele geçirir geçirmez gözlerini kendi gayri milli yönetimi ile çelişen 27 Mayıs Anayasasına dikti.

Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi, Türkiye'nin dünyanın öteki yarı sömürge ülkelerinden, farklı bir durum vardır. Türkiye'de Ordu ve bürokrasi içindeki (bu tip ülkelerde kıyaslanmayacak bir seviyede) devrimci unsurların gücü azımsanmayacak bir seviyedir.

Devrimci milliyetçilerin Ordu ve bürokrasi içindeki güçlerden dolayı yani ülkedeki nisbi denge durumundan dolayı, AP iktidarı, kendi gayri milli yönetimi ile çelişen milli ve demokratik 27 Mayıs Anayasasını hukuken değiştirmeye yoluna gidemedi.

AP hukuken değiştirmeye gücü yetmediği bu anayasayı fiilen işlemez hale getirmek için her yola çareye başvurdu.

27 Mayıs Anayasasının emrettiği toprak reformu, mali ve vergi reformu eğitim reformu... gibi en temel ve milli demokratik dönüşümlerin yapılması bir yana, anayasasının öngördüğü en temel siyasi, sosyal hak ve özgürlüklerin gerçekten kullanılabilir hale özgürlükler haline gelmemesi için bütün gayri hukuki ve anayasa ya aykırı tedbirlere baskı, şiddet ve cebir politikasına başvurdu. Bu alanda emniyet teşkilatının gayesi dışında kullanılmasınan, anayasa ya aykırı gayri hukuki 27 Mayıs düşmanı örgütler kurulmasına, kiralık katiller tutulmasına kadar her çareye tedbir AP iktidarından organize edildi.

27 Mayıs'ta sinmiş, pusmuş olan Atatürk düşmanları açıktan açığa 27 Mayıs hareketine karşı saldırıya geçtiler. Bizzat iddianamede belirtilmek zorunda kalınacağı gibi 27 Mayıs düşmanı militarize örgütlerin ve güçlerin devamlı baskılarına maruz kaldılar. Kanlı Pazar gibi tamamın anayasal ve hukuki nitelikteki pek çok miting ve yürüyüş şiddetle bastırılmaya, dağıtılmaya çalışılmıştı. Demokratik hak ve talepler uğruna mücadele eden pek çok devrimci öğrenci, işçi öylü, öğretmen, aynı "failleri meçhul" ama aslında belli olan cinayetlerin kurbanı oldu.

Devrimcilerin, milli kurtuluşçularını açıkca halkın gözü önünde ana caddelere vurulduğu, polis merkezlerinde en ağır, çağdaş işkencelere maruz kaldığı, berekçesiz hapisanelere tıkıldığı, kısacası devrimci avınının alabildiğine sürdürüldüğü bir ortamda anayasadan, kanun ve hukuk devletinden, insan ve vatan aşlık haklarından bahsetmeye fiilen imkan yoktu. Bundan dolayı tamamen meşru üdafa durumunda olan bizlerin hakim sınıflar tarafından fiilen işlemez hale getirilen anayasayı çiğnemesi ciddi olmayan bir iddiadır.

Hukukun genel prensiplerine ve pozitif hukuka göre, kanunun suç saydığı bir fiil sadece kanunun men ettiği eylemin yapılmasıyla meydana gelmez. Aynı zamanda, kanunların yapılmasını emrettiği hususların yapılması hali de suç saydığı bir fiildir. AP iktidarı, bir yandan 27 Mayıs anayasasının emrettiği en temel reformları yapmıyarak, öte yandan Anayasa'nın öngördüğü en temel siyasi ve sosyal hakların, gerçekten kullanılabilir hale gelmemesi için gayesinden uzaklaştırılmış, emniyet teşkilatı ile Anayasaya aykırı; devrimciler, yurtseverler üzerine uyguladıkları, baskı, şiddet, cebir, politikası ile, iki yönlü olarak bizzat 27 Mayıs Anayasa'sını fiilen işlemez hale getirmiş, ve çığnemiştir. (Bütün bunlara devlet eliyle zemin fert zengin etmenin, örnekleri olan çeşitli kredi yolsuzluklarını, suistimal ve hırsızlarıyla, Danıştay, Sayıştay, Anayasa Mahkemesi gibi, Anayasal kurumlarını verdiği kararların uygulanmamasını ilave etmek gerekir.)

Bütün bunlar sadece biz devrimcilerin söyledikleri gerçekler değildir. bunlar hiç kimsenin inkar edemeyeceği reamitelerdir. Bu yüzden bizzat iddianamede bu durum yer almıştır. (bkz. İddianamenin 5. sayfası)

İddia makamı, bir yandan 27 Mayıs anayasasının öngördüğü nizamı tesis etmek mücadelesi içinde, olan bizleri, Anayasayı ihlal etmekle suçlarken bizzat 27 Mayıs Anayasasının hakim sınıflar tarafından işlemez hale geldiğini belirterek (bkz. İddianamenin 5. sayfası) kendi kendisi ile çelişkiye düşmektedir. Her zaman ki gibi fiilen işlemez hale getirilen bir anayasasının çığnemesi söz konusu olamaz.

C) Erim Hükümeti ve 27 Mayıs Anayasasını "Lükstür" gerekçesiyle rafa kaldırması:

Ap'nin bu gayri hukuki, 27 Mayıs'a düğmanca tutumu, yavaş yavaş bürokrasi ve özellikle ve ordu içindeki devrimcileri harekete getirmeye başlamıştı. Ordu'nun teğmeninden generaline kadar her kademesinde bulunan radikal subaylar bu gidişe "dur" demek ve 27 Mayıs Anayasa'sını işler hale getirmek için, ülkede Kemalist bir yönetim kurmak amacıyla örgütlenerek, harekete hazır bir duruma gelmelerinin hemen öncesi 12 Mart muhturası darbesiyle AP iktidardan düşürüldü. İlk bakışta oldukça bulanık bir niteliği olan 12 Mart muhturasal darbesiyle sözde sosyal adaletçi, reformist, demokrat Erim kabinesi kuruldu. Ve bu kabine, bir yandan Atatürkçü, ilerici, reformist olduğunu ilan ederken, öte yandan AP'nin çoğunlukta olduğu parlamentoya dayandığını ileri sürüyordu.

Bu çelişkili durumu biraz açalım:

12 Mart sonrası kurulan kabine gerçekten ilerici ve reformist midir? değil ise neden bu sloganlarla ortaya çıkmıştır.

Erim Kabinesi asla Devrimci ve Reformist bir Kabine değildir. Erim hükümetinin ilerici şiarları benimsemesinin sebebi şudur:

12 Mart muhturasının verilmesinin başlıca sebebi Radikal sivil ve Asker başlıca aydınların yeni bir 27 Mayıs hareketi özlemi ve çalışması içindedir. Ordu içinde ki devrimci milliyetçilerin ilerici atılımları, muhtura ile yani ilk bakışta oldukça çaprasık bir förmülle engellenmiştir. Ve devrimci atılım dengelenip durum sağlama alınınca, Erim kabinesinin gerçek kimliği de ortaya çıkmıştır. İlk fırsatta ordu ve bürokrasi içindeki radikallerin bir kısmı tasfiye edilmiş diğer kısımda denetim altına

alınarak oyalanıp nötralize edilmiştir.

Biz, 12 Mart'ı izleyen ilk günlerin ekonomik tablosunu incelediğimiz zaman özel sektörün kredi hacminde hiç bir değişikliğin olmadığını borsa'nın hiç bir kısıtlamaya tabi tutulmadığını açıkça gördük.

Oysa emperyalis boyunduruk altında olan ülkede herhangi bir politik iktidariş devrimciliğin ekonomik plandaki ölçüsü, emperyalist sömürünün çarklarını döndüren bankaların kredi ve hacmi ve borsa üzerindeki kamu kontrolünün derecesidir. Bu kriter devrimci bir iktidarın ekonomik plan daki aynasıdır.

27 Mayıs iktidarı, söylemiştriğdaha ilk günler içinde banka işlemlerini durdurmuş ve borsayı derhal denetimi altına almıştır. 27 Mayıs devrimci bir hareket olduğu daha ilk günlerde ortaya çıkmıştır.

Bir yönetimin devrimciliğinin politik ölçüde, onun siyasi ve sosyal hak ve özgürlükler konusundaki tavrıdır. Erim Hükümetinin tavrı ortadadır. Bu Alandaki ilk icraatı, Ap iktidarında hukuken ortadan kaldırmaya gücü yetmediği 27 Mayıs Anayasasınının "Lükstür" gerekçesiyle çoğunluğunu AP'nin oluşturduğu Parlemononun oylarıyla hukukça rafa kaldırılmış; en temel hak ve özgürlükleri resmen hale getirmiş; geniş çapta ilerici, devrimci ayına rişmiştir.

Erim hükümeti, bu icraatıyla hangi sınıf ve zümrelerin politik iktidardaki temsilcisi olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Hiç şüphesi yokki ilk başlarda bu hükümetin reformcu loganlarınının cazinesine kapılan bazı devrimci miliyetçiler de artık gerçeği anlamışlardı. Bu hükümet icraatıyla işçisi, köylüsü, memuru, aydın bütün yurtseverleri solcuları kısaca 27 Mayıs Anayasasından yana güçleri karşısına almıştır. Konu üzerinde biraz derinleşelim:

Bir yandan ülkede ilerici, devrimci, yurtsever ne kadar gazete dergi örgü varsa kapatıp, ne kadar kişi varsa hapisanelere dolduracaksın, AP'nin yıllardır değiştirmeye gücü yetmediği 27 Mayıs Anayasa'sını tutucu güçlerin istediği yönde değiştireceksin, bir yandan da anayasasınının öngördüğü reformları yapacaksın

"Partiler üstü, reformist" Erim hükümeti bu iddia ile işbaşındadır. Bu iddianın imkansızlığını ayrıntılı bir şekilde inceleyelim:

"Anayasasının emrettiği reformları gerçekleştirme " iddiasıyla işbaşında olan Erim Hükümetinin 27 Mayıs Anayasa'sına larşı olan görüşündeki tavrında iki yön vardır. Birincisi şudur: Anayasa'nın öngördüğü kişisel, siyasi ve sosyal hak ve hürriyetlerin Türkiye için bir "lüks " olduğu anlaşılmıştır. İkinci yön ise şudur: Anayasa'nın devlete yüklediği ekonomik ve sosyal ödevler yeririne getirilmemiştir. Şu halde bir yandan temel hak ve hürriyet kısıtlanmalı bir yandan da Anayasa'nın öngördüğü reformlar gerçekleştirilmelidir.

İşte bu ikilem "partiler üstü, reformist" Erim hükümetinin gerçek yönünü ortaya çıkarırkın, 27 Mayıs Anayasasınının emrettiği düzeni nmi, yoksa çok başka bir düzeni mi tesis etmeyi amaçladığını sorgıleyen en somut kriterdir.

Bir önceki bölümde etraflıca açıkladığımız gibi Anayasa'nın temel hak ve ödevlerle ilgili bölümünün temel anlayışı IO. maddede dile gelen şekli ile şudur:

"Devlet kişinin temel hak ve hürriyetlerini, fert huzurunu sosyal adaleti ve hukuk devleti ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasi, iktisadi ve sosyal bütün engelleri kaldırır; insanının maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlar.

Başka bir deyişle Anayasa' Erim'in "Lüks" bulduğu, Amerikan ve Fransız insan hakları beyannamesinden bu yana demokratik hayatta bayrak haline gelmiş, olan klasik hürriyetleri yalnızca bir hak olarak tanımakla yetinmemiş siyasi, iktisadi ve sosyal bütün engeller kaldırılmadıkça "kağıt üzerinde kalmaya mahkum" (Türk Anayasası ve Anayasa Mahkemesi Kararları; Bülent Tanör, Tanör Baygo, s97) olan temel hakların gerçekleştirilmesi devlet için bir ödev olarak ilan edilmiştir." (ibid.s.99)

Temel hakları "Lüks" sayan Erim hükümetinin "reformistliği" Anayasasının diliyle açık seçik ortaya çıkmaktadır. Erim hükümetinin tavrını biz değil 27 Mayıs Anayasası eleştirmektedir. Yine de hiç bir eksik anlama yer vermemek için bu konuyu biraz daha açalım.

27 Mayıs Anayasa'sında temel haklar ile temel ödevler, aksi yönde hiçbir tefsire imkan vermeyecek kadar bir bütündür. Temel ödevler (Anayasasının emrettiği reformlar) gerçekleşmedikçe temel haklar kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur; ve Anayasa'nın tınıdığı temel haklar "Lüks" sayılınca bunların gerçekten kullanılabilir haklar olabilmesi için Anayasa'nın devlete yüklediği ödevler kendiliğinden anlamsızlaşır.

Tem reform yapma iddiası bir yutturmaca değilse; hem de bahsedilen reformlar bir başka düzenin değil, Anayasa düzeninin gerektirdiği reformlar ise temel hak ve hürriyetleri "Lüks" saymak bir yana, temel hak ve hürriyetleri özenle kurmak, en geniş bir şekilde kullanılmalarını sağlamaktan başka bir alternatif yoktur.

Erim hükümeti temel hak ve hürriyetleri Lüks sayarken, öne sürdüğü gerekçe ile buna zayıftır. Erime göre IO yıllık uygulamada, temel hak ve hürriyetlerin hak ve hürriyetleri yok etmek isteyenlere karşı tedbirsiz olduğu anlaşılmıştır.

Bu iddiaya göre, IO yıldır Anayasa uygulanmaktadır. İddianın temel ahdi olduğu bu varsayım, nedenli gerekçelere aykırı olduğu açıktır. Eğer Erim'e göre IO yıldır uygulandığı söylenen, soyutlanarak ele alınan temel hak ve hürriyetlerse bu hak ve hürriyetleri sınırlayan "siyasi, iktisadi ve sosyal bütün engeller" kaldırılmadıkça, temel hak ve hürriyetler "kağıt üstünde kalmaya mahkumdur" anlayışı, gerçeği yansıtmaktadır. Açık söylerse Erim Hükümetinin temel hak ve hürriyetler anlayışı 27 Mayıs Anayasasının temel hak ve hürriyetler anlayışından çok başka bir şeydir.

Yok eğer, Erim Hükümeti bu varsayımı 27 Mayıs Anayasasının anlayışı çerçevesi içinde öne sürüyorsa, Anayasanın öngördüğü reformlar gerçekleşmemiştir, diyen 12 Mart muhturası gerçeği dile getirmemiştir. Bu takdirde "reformist" olarak lanse edilen Erim hükümetinin iddia edilen varlık sebebi ortadan kalır.

Öte yandan bu varsayıma göre Nihat Erim, 1955'ten bu yana AP iktidarının temel hak ve hürriyetleri hukuken değiştirmeye gücü yetmediği için gaye-sinden uzaklaşmış, emniyet teşkilatı, gizli örgütleri ve kiralık katil-leri ile fiilen işlemez hale getirdiği kanısındada değildir.

Nitekim Erim, "temel hak ve hürriyetler meclis ve hükümete karşı korunmuş ve bunda başarı olunmuştur" diyerek bu kanısını açıkca dile getirmiştir. On yıldır temel hak ve hürriyetler lükslüğü anlaşılacak kadar kullanılmamıştır. Bu görüş ise sıkıyönetim savcılarının iddianamelerinde ileri sür- rükledikleri görüşün bile gerisindedir.

Anayasanın temel hak ve hürriyetleri yok etmek isteyenlere karşı tedbir- siz olduğu iddiasına gelince, bu iddianın temel aldığı varsayım, tamamen geçersiz olduğundan, iddia mesnetsizdir, açık söylersek kendi içinde bile tutarlı olmayan bir kılıftır.

Buna rağmen, acaba 27 Mayıs anayasası hürriyetleri yok etmeye çalışanlara karşı tedbirsiz midir? Asla böyle bir şey söylenemez. 27 Mayıs anayasası (amaç-lananan "hukuk devleti"nde uygulandığı takdirde) temel "hakların düzenlen-mesinde kamu koyamayacağı, aşamayacağı bir takım sınırlar ve kayıtlar" (ibid s 97)

Bu tedbir Erim'e göre başarılı olmuş bize göre ise hukuken değil ama fihristen çığnemiştir. Ancak suç anayasa da değil, Anayasanın öngördüğü "hukuk devleti" ilkesini ayaklar altına alan siyasi iktidardır.

27 Mayıs anayasasının koyduğu öteki ve daha önemli tedbir ise temel hak ve hürriyetlerin gerçekleri kullanılır hak haline gelmesi için, siyasi iktisadi ve sosyal bütün engellerin kaldırılmasıdır. Bu tedbirde, Anayasanın amaçladığı düzen gerçekleşmediği, karşı devrimci AP Anayasal devhete tamamen çelişen bir düzeni gerçekleştirdiği için kağıt üzerinde kalmış AP tarafından anayasa bir defa daha çığnemiştir. Yine suç anayasada değil, milli demokratik, laik sosyal cumhuriyet ilkelerini ayaklar altına alan siyasi iktidardır.

Elbette Erim'in bahsettiği tedbir, temel hak ve hürriyetleri her bakımdan ayak-lar altına alan siyasi iktidara yönelik tedbirler değildir. Temel hak ve hür-riyetler "lüks" sayan Erim, bu hak ve hürriyetleri kullananlara karşı bir takım tedbirlerden bahsetmektedir.

Ülkemizdeki devrimcilerin, ilericilerin ve yurtseverlerin temel hak ve hürri-yetleri yok etmek istedikleri iddiası "Tam bağımsız, Gerçekten demokratik Türkiye" ugruna hayatları pahasına mücadele eden devrimcilere, bu amacın empryalizm ve yerli sınıfların çıkarlarına aykırı olduğu açıkca söylendiği için ortaya atılan bir demogojiden başka birşey değildir.

Türkiye'de Erim'in varsayımının aksine, on yıldır anaya uygulanmamış, si-yasal iktidar tarafından sürekli çığnemiştir. İlericilerin, devrimcilerin yurtseverlerin mücadelesi temel hak ve hürriyetlerini çığneyen ve hakların gerçekten kullanılır haklar haline gelmesi için devlete yüklenen ödevleri yerine getirmeyen siyasi iktidara ve bu iktidarın temsil ettiği ekonomik ve siyasi düzene karşıdır. Devrimcilerin 10 yıldır uygulanmayan 27 Mayıs Anayasasının öngördüğü siyasi, ekonomik ve sosyal düzeni gerçekleştirmek için mücadele etmişlerdir.

Bu iddia, kendi amaçlarını gizlemek isteyenlerin öne sürdüğü bir iddiadır.

Anayasa'yı ve dolayısıyla temel hak ve hürriyetleri yok etmek isteyenlere karşı 27 Mayıs Anayasa'sının koyduğu en önemli tedbir şüphesiz başlangıçta tanınan direnme hakkıdır. Yasal mücadele yöntemleriyle 27 Mayıs Anayasasının öngördüğü nizami gerçekleştirme yolunda mücadele eden devrimciler karşı devrimin, terörle, zulümle, cinayetlerle yasal yolları tıkaması karşısında sinmişler mücadeleden vazgeçmişlerdir. Anayasal direnme haklarını kullanmışlardır.

Egemen sınıflar ise gelişen devrimci mücadele karşısında tek yolu 27 Mayıs anayasasını hukuken yok etmekte bulmuşlardır. Gerisi sadece kılıftır.

Nitekim, anayasa mahkemesinin değişikliği esastan incelenmesini engelleyen madde bu gerçeğin en açık delilidir. Temel hak ve hürriyetleri düzenlediğini iddia eden Erim hükümetine en iyi cevabı 27 Mayıs anayasasının gereğesi vermektedir. "Hürriyetleri tahrip edenler, daima bunları sadece düzenlediklerini iddia etmişlerdir." (ibid, s 99)

Bu durum sadece biz Marksistlerin ileri sürdüğü bir görüş ve iddia değildir. Marksist olmayan devrimciler ve demokrat unsurlarda bu görüşü paylaşmaktadır. Yani bu görüş sadece bizlerin ileri sürdüğü subjektif bir iddia değil, bütün demokratların hemfikir olduğu objektif bir realitedir. Bu konuda bir örnek verelim:

İsmail Cem, günümüzün Türkiye'sinin yönetimi için reformlar konusunda şunları söylemektedir: "... günümüzün siyasal rejimi, klasik tanımlamalardan seçkinler yönetimine (oligarşiye) uymaktadır. Demokratik üst yapı kurumlarının varlığına rağmen, rejim "seçkin" bir azınlığın yönetimini andırmaktadır.

Dolayısıyla, yapacağı reformlar, büyük kitlelerin desteğini ve işbirliğini gerektirmeyen reformlar olacaktır... günümüzün iktidarı verejimi çevresinde ki reformlar:

1. Geniş kitlelerin desteğini ve sıkı işbirliğini gerektirmeyen alanlarda yapılacaktır.

2. Reform, iktidarı yaratan ortamda ki egemen güçlerin çıkarıyla önemli çelişmeye düşmeyen konularda yapılacaktır." (Milliyet, 25 Eylül 1971)

D.) ABD Emperyalizmi bir taşla iki kuş vurmak çabası içindedir:

Türkiye de özellikle 1965-1970 döneminde, yarı sömürge ülkelerdeki görülmemesi doğal olmayan derin iktisadi kriz, politik krizler meydana gelmiş, bu krizler yandan halkın iktisadi demokratik hak istemleri, öteyandan, bu istemleri de içine alan devrimci mücadelenin yaygınlaşmasıyla derinleşmiştir. Hakim sınıfların yönetimi (oligarşi) sallanmaya başlamış, gerekli (nisbi) bir sınıfsal değişim doğmuştur. Hele, yukarıda söylediğimiz gibi, özellikle ordu içindeki düşman radikal unsurların huzursuzlukları iyice artmış bulunması içimizdeki düşmanı ABD emperyalizmini ve onun müttetiklerini kendi sınıfsal hakimiyetlerinin son aşamasına doğru itmiştir. Bu son aşamanın elle tutulur belgesi ise 12 Mart Muhturasıdır.

12 Mart muhturasal darbesinin hedefi şu iki madde ile özetlenebilir:

I. Jeopolitik bakımdan ortadoğunun önemli hakkası durumunda olan Türkiye'de ki

sola kayışı, milli kurtuluşçu eylemi önlemek, böylece emperyalizmin mutlaka elinde tutmak istediği kili potansiyel bölgeyi (Türkiye'yi) yeniden tahkim etmek.

2) Türkiye'nin ekonomi politikasının, emperyalizmin üçüncü banalım döneminin gerçeklerine uygun olarak, tekelci yerli burjuvazinin mutlak çıkarına hizmet edecek bir raya sokmak.

İlkinin anlamı açıktır. ABD emperyalizmi, dünyanın fırtınalı kırılı bölge lerinin odak noktası olma yolunda ki Orta Doğuda tampon bölgeler kurmak ve bu bölgeleri kesinlikle elinde tutmak amaçındadır. Türkiye, ABD emperyalizmi için bu bakımdan çok önemlidir.

İkincisine gelinde açık izahı şudur:

Emperyalizm, fizli işgal metoduyla avucuna aldığı geri bıraktırılmış ^{ülke} ~~ülke~~ lerin toplumsal yapısını bir süreç içinde tamamen kendi yapısına uygun tekelci bir yapıya kavuşturmayı amaçlar yani hedef: I) Pölitik iktidar

burjuvazinin, yani emperyalizmin geri bıraktırılmış ülkelerde ki bu uzantı sınıfın kesin egemenliğini sağlamak, II) Böylece toplumsal yapıya kesinlikle tekelci yerli burjuvazi ile emperyalizmin çıkarlarına uygun bir yapıya dönüştürmek. III) Bunun için fosilleşmiş ilişki ve sınıfları yeni yapıya uygun bir nitelik değişimine zorlamak, Emperyalizm vetekelci yerli burjuvazi bunu gerçekleştirmek için bir takım sarı reformlar uygular.

Türkiyede aşağı yukarı durum böyledir.

Erim Hükümeti ile AP'nin çekişmesinin sınıfsal bir temel olduğu açıktır. AP sınıfsal temel bakımından tetorojen bir yapıya sahiptir. Ve AP bu bileşim ile tekelci yerli burjuvazinin saf partisi değildi. AP'nin içinde tekelci yerli burjuvazinin bir kanadı temsil edilmekle beraber bu partinin sınıfsal yapı sında tefeci bezirganlar ile büyük toprak sahipleride söz sahibidir. Ve bugün asker kanadına dayanarak iktidarı tek başına ele geçirmiş bulunan tekelci yerli burjuvazi, tefeci bezirganlar ile büyük toprak sahiplerini (toprak mütégallibesini) nitelik değişimine zorlamaktadır.

Denilebilir ki " muhtırasal darbe" emperyalizm tekelci yerli burjuvazinin sınıfsal temelini yansıtmaktadır. Yurucu gücü " OYAK'Ordu Yardımlaşma kurumu) aracılığı ile emperyalizm vetekelci yerli burjuvazi ye bağlanan omuzu kala palık subaylar yani oligarşinin asker kanadıdır. Yapılmak istebeb reformlar doğrudan doğruya tekelci yerli burjuvazinin iktisadi politik çıkarları için ir. AP içindeki tefeci bezirgan partisinin hükümete tavır amasının nedeni budur. Yani son günlerde kamu oyunu meşgul edene politik atraksiyonların temelinde hakim sınıf ve zümrelerin kendi aralarındaki çelişki, çıkar kavgası yatmaktadır.

Hakim güçler arasındaki çelişki, ilerici devrimci güçler ezinlinceye kadar tali alanda kalmıştır. Bugün ise düne kadar tali alanda kalan bir çelişki su yüzüne çıkmıştır. Hakim güçler arasındaki çelişkinin belirleyici ana yönü tekelci yerli burjuvazi oluşturmaktadır. Reformlar tekelci yerli burjuvazinin bu çelişkiye lehine çözümleyebilmek için kullandığı araçlar olacaktır. Bu açıdan tekrar edelim reformların halkımıza en küçük bir yararı yoktur. Erim hükümetinin reformları, tefeci bezirgan ile toprak ağalarının halkın lehine tasfiye değil, bu gerici İkiliye önemli tavırları da içinde taşıyan veonların tekelci yapının oluşumu yönünde nitelik değişimine zorlayan sarı reformlardır.

Şüphesiz Türkiye'de bu sarı reformların uygulanması bile sosyal sınıflar kombinezonunu, mevcut güçler dengesine bağlı bir şeydir.

ABD emperyalizmi resmî sözcülerin ağzından Türkiye'deki reformları desteklediklerini açıklamışlardır. Burada "desteklemeye" sözcüğünün asıl anlamı reformları tezgahlamaktır. Ancak bu, ABD'nin venenüz kendisine temel bulamıyan tekelci yerli burjuvazinin reformlar için tefeci bezirganlara ile toprak sahipleri karşı tavizsiz bir politika izleyecekleri anlamına gelmez.

ABD, yarı sömürge ülkeler arasında ilk defa Türkiye'de sarı reformlar tezgahlamış değildir. Daha önceleri örneğin Kenedi zamanında ABD güney Amerikadaki yarı sömürgelerinde de bu tür iç pazarı genişletici, tekelci kapitalin kan damarlarını açıcı girişimlerde bulunmuştur. 1960-65 döneminde güney Amerikanın 13 toprak reformu kanunu çıkmıştı, ancak bu sarı reformlar ölü doğmuş uygulama alanı bulamamıştır.

Bunun üzerine ABD, söz konusu ülkelerde politikasını değiştirmiş "toprak reformu amacıyla da olsa özel mülkiyetin kamulaştırılmasına karşı olduğunu belirterek" toprak ağalarıyla ittifakını sürdürmüştür.

Bu olgu ile ilgili olarak Vinsonsin Üniversitesi "Arım Ekonomisi" profesörü V.C. Tilleiscivsen, "... Solcuların toprak reformundan olmaları işleri bozdu. Güney Amerikada bütün solcuların toprak reformu konusunda birleşmeleri konusunda politikayı etkilemiştir. ABD popülislerinin tutumunu andıran her hangibir desteklemekte isteksizdir. Komünizm yayılması endişeleri dolayısıyla ABD iç reformlar isteyen teşekküllere karşıdır. ve en muhafazakarlarla hatta militarist gruplarla işbirliği tapmaktadır. Fakat ABD'nin soldan hoşlanmayışının başka nedenleri devardır. Solcu teşekküllerin özelliği sermayesinin dahip bulunduğu bazı sanayi sektörlerinin nitelikleri, ekonomik kalkınma programları, toprak reformu yanı sıra, Amerikan özel sermayesinin dahip bulunduğu bazı reformun yanı sıra, Amerikan özel sermayesinin öngörmektedir. Üretim araçlarının millileştirilmesi, sol'un ekonomik tahlillerinin sonucu olduğu kadar, artan milliyetçiliğinde gereğidir. Ne varki, millileştirme, iş ortamının, Amerikan yatırımları için elverişli olmaktan çıkacaktır. (Avcıoğlu, s.499)

ekonomik kalkınma programları, toprak reformu yanı sıra, Amerikan özel sermayesinin dahip bulunduğu bazı reformun yanı sıra, Amerikan özel sermayesinin öngörmektedir. Üretim araçlarının millileştirilmesi, sol'un ekonomik tahlillerinin sonucu olduğu kadar, artan milliyetçiliğinde gereğidir. Ne varki, millileştirme, iş ortamının, Amerikan yatırımları için elverişli olmaktan çıkacaktır. (Avcıoğlu, s.499)

Bu sözlerden çıkan anlam şudur: ABD kendi denetimi altında, emperyalist sömürünün kan damarlarını açıcı reformları desteklemekte, ancak bu tür reformların kendi kontrolünden çıkmasından son derece korkmaktadır. Çünkü emperyalizmin çizdiği sınırlar içindeki reformlar bile çizilen bu sınırları aşabilir. Düşünceye kilit vurup bütün ilerici, devrimci unsurlar susturulmuşsa halk kitlelerinin en küçük kıpırdanışları bile önlenmezse kilitler bu reform hareketleri içinde bilinçlenip örgütlenebilirler. Seslerini duyurabilirler. Reformlara öahip çıkıp derinleştirilebilirler. Yani emperyalizmin girdiği sınırlar zorlanabilir.

İşte Erim hükümetinin "önce huzur, sonra reform" sloganunun altındaki yatan gerçek budur. Önce huzur, yani düşüncelere kilit, bütün ilerici, devrimci unsurların susturulması, küçük kitlevi derneşlerin bastırılması, tepkimsal güçlerin zincirlenmesi, sonra da gelişen emperyalizmin tezgahlandığı sarı reformlar. Durum bu gün Türkiye'de budur.

Reformlar konusunda tekeli yerli burjuvaziden önemli tavizler kopatma amacıyla olan tefeci bezirganlar ile toprak ağalarının sözcüleri, reformlara karşı "soyalizmin öncüsü temasını işlemeye koyulmuşlardır". Bir Refet Sezgin:

"Tasarıyı hazırlayanların gerçek Atatürkçülükten uzak bir düşüncenin

Sa.

I26

sahibi olduğuna inanıyorum. Bu tasarı sosyalist kültür merkezlerinde do-
kunan bir şal örtme amacı gütmektedir." (Cumhuriyet, 14 Ekim 1971)
diyebilmektedir.

Özetlersek:

ABD Emperyalizmi, 12 Mart muhtırası ile Türkiye'deki Milli Kurtuluşçu sos-
yalist düşünce ve eylemleri, uygulattığı alçakça terör metodlarıyla
nötralize etmiş, böyle Türkiye'deki sola kayışı önlemiş, ABD Orta Dışındaki
gerivi rejimler zincirinin Türkiye halkasını yenilemiştir. Öte yandan em-
peryalist sömürünün yoğunlaşması için sarı reformlar tezgahlanmıştır. An-
cak sarı reformların uygulanmasıyla, tefeci bezirganlar ile toprak ağaları
n örgütlü olması nedeniyle oldukça güç olacağı benzenmektedir. Nitekim, Erim
binesinin 7 aylık iktidarı döneminde politik krizlerin birbirini izlemesi
unu göstermektedir. Kesaca bu sarı refonlar, tefecilere ve toprak sahiplerine
nemli tavizleri içeren ve Türkiye'deki emperyalist sömürüyü ağırlaştırmak
tan öte anlamı olmayan, ABD emperyalizminin tezgahladığı ekonomik bir operasyond
ur.

B) Sosyalist Mücadelede Legalite Esastır:

Sosyalistler, legal olarak örgütlenmek ve mücadele etmek imkanı varken, hiç
bir zaman illegal olmayan örgütlenme ve mücadele etme metodlarına başvurmaz-
lar, iltifat etmezler

Sosyalistler sönuna kadar legal imkanlarda ısrar ederler. Sosyalist mücadele
de legalite esastır. Hiçbir zaman ve gayri hukuki ve yasal olmayan lafa önce
yalistler başvurmazlar.

Legal olarak örgütlenmek ve mücadele etmenin bütün imkanları ortadan kalktı-
ğı zaman, karşı taraf, mevcut yasaları işlemez hale getirdiği zaman, zorunlu
olarak, meşru müdafı olarak illegal örgütlenme ve mücadele etme metodlarına
başvurulur.

Ülkemizde durum böyle olmuştur. AP iktidarı göyesinden uzaklaştırılmış, emniye
niyet teşkilatı, gayri hukuki besleme örgütleri ve kiralık katilleriyle 27
ayıs Anayasasını fiilen işlemez hale getirerek, sınıf mücadelesini hukuken

hasının dışına çıkarmıştır.

izim için, halkımızın devrimci mücadelesini sürdürmek, ve kendi can güvenliği
i sağlamak için illegal örgütlenmek ve mücadele etmekten başka yol kalmamış-
ır.